PIERRE SOUVESTRE

MARCEL ALLAIN

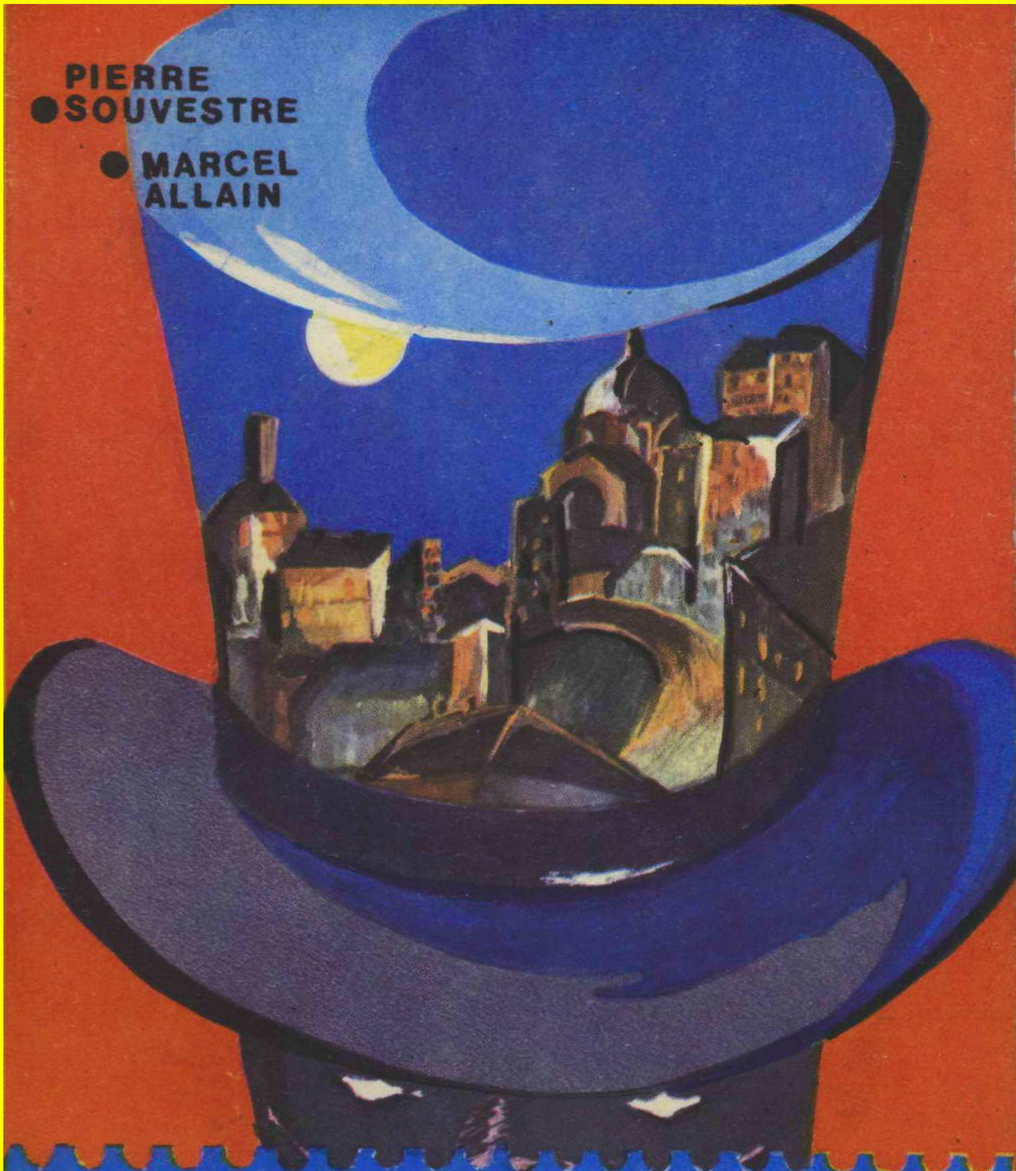

FANTÔMAS

ISBN 973-95067-7-1

Lei 175

CAPITOLUL I

CABARETUL „LA ÎNTÎLNIREA PRIETENILOR"

— Un clondir de roşu! taică Korn.

Vocea răguşită a masivei Ernestine, domina slab dar destul ca să fie auzită, zgomotul cabaretului afumat în care obişnuiţii localului se găseau reuniţi, ca de obicei către ora 10 noaptea pentru a discuta afacerile lor, totodată înghiţind băuturi nemaipomenite şi cele mai periculoase alcooluri.

— Vin roşu din cel mai bun! preciză prostituata, o fată zdravănă blondă, cu ochii încercănaţi, cu trăsături obosite, odinioară seducătoare. Desfrîul îşi pusese stigmatul viciului, cinismului şi cruzimii.

Taica Korn auzise bine, dar făcea pe surdul şi nu se grăbea să execute comanda.

Era un colos chel şi mustăcios, stînd tot timpul în spatele tejghelii, care încărcată de sticle şi măsuri de cositor părea să constituie o barieră de netrecut şi care separa pe patronul cocioabei de publicul interlop care constituia clientela acestuia.

Taica Korn cu mînecile suflecate pînă la cot îşi bălăcea amîndouă braţele păroase într-un bazin cu apă călduţă destinat spălatului rapid al paharelor şi lingurilor, picioarele se bălăceau totdeauna în drojdia de pe fundul sticlelor şi siropurilor care saturau podeaua stabilimentului.

Acest cabaret „La întîlnirea prietenilor" era compus din două săli distincte, avînd fiecare ca toate stabilimentele de acest gen, care se respectă, ieşirea lor: camera cea mai convenabilă dădea pe Bulevardul La Chapelle, aici se

putea servi de băut şi mîncare, iar D-na Korn patrona îi supraveghea.

Dacă treceai pe uşa din fund, te găseai în curtea interioară a unui imobil mare, cu şapte etaje. Odată curtea străbătută se ajungea la cealaltă cocioabă, o sală joasă şi prost luminată, a cărei faţadă dădea pe strada Charbonnière, stradă celebră în tot arondismentul prin proasta reputaţie.

La al treilea apel, mai ameninţător ca precedentele, taica Koku tot bălăcind vesela în bazinul cu apă soioasă, răspunse bombănind masivei Ernestine, cu tonul unui om care nu se lasă păcălit.

— Ai de plătit deja două, plata înainte!

Cu o privire experimentată, patronul cîntări anturajul fetei, care nu-i inspiră decît o slabă încredere. În jurul mesei pe care Ernestine o prezida se găseau doi sau trei tineri cu feţele palide, cu atitudini perverse, cu catrafuse zdrenţăroase, cu siguranţă că nu aceşti şmecheraşi vor achita comenzile masivei Ernestine.

Aceasta a înţeles neliniştile negustorului de vin, bruscînd consumatorii, fără să-i pese de protestele pe care le provoca prin trecerea sa, Ernestine veni lîngă tejghea şi cu obrăznicie, cu coatele puse pe tejghea îl interpelă pe taica Korn; acesta lăsînd-o să vorbească pe interlocutoarea sa, ridică capul.

Profitînd de un pic de linişte cît Ernestine îşi trăgea sufletul Koku explică:

— Nu este nevoie să-mi împui capul cu poveşti, înţelegi, puţin îmi pasă de micul tău Mimile şi afacerile sale, poate să iasă din puşcărie, este posibil să plece la Bat d'Af, toate acestea nu-mi garantează cîştig, am spus doi franci, sînt doi franci şi imediat.

Ernestine, insista degeaba, cu o furie care-i contracta gura, îi aruncă lui taica Korn ca suprimă insultă.

...şi pe urmă nu mai discut cu o brută ca tine, adevărat, au dreptate cei ce spun că nu eşti patriot nici cît o para, taica şi maica Korn, toată lumea o ştie sînt nemţi,

prusaci murdari.

Degeaba, prostituata se forţa să întărîte amorul propriu al debitorului, acesta surîdea în linişte şi-şi continua curăţenia, dar nu pregătea clondirul cu vin cald comandat..

Ernestine vexată, îmbrăţişă cu privirea asistenţa, ea îi cunoştea pe toţi şi se convinse repede că nici unul dintre consumatori, n-ar fi atît de generos şi nici destul de boga ca să-i avanseze suma de care avea nevoie.

O clipă se gîndi să se adreseze bătrînei Toulouche instalată în pragul uşii cu taraba ei cu scoici şi melci, dar Toulouche, înfofolită în vechile ei şaluri, dormea dusă şi Ernestine ştia că dacă negustoreasa, care mai era şi tăinuitoare, avea uneori şi bani, ea nu împrumuta fără garanţii serioase.

Deodată, Ernestine, care era foarte încăpăţînată se pregătea să-l abordeze iar pe papa Korn, cînd o declaraţie gravă şi netă se auzi dintr-un colţ al cabaretului din gura unui om de vreo 50 de ani care scăpă această frază, exprimată cu oboseală dar autoritar:

— Poţi să serveşti, taică Korn, eu plătesc!

Doi sau trei consumatori se întoarseră, individul care vorbise astfel era Sapeur (Săpătorul).

Sapeur era cunoscut numai sub această poreclă, care o datora, spunea el, unei vacanţe de douăzeci de ani în Africa la diverse companii şi la Birbi şi penitenciarul din Lambessa.

Iată unul care a suferit şi a îndurat mizeria, spărgînd piatră pentru guvern, pentru că nu s-a supus în faţa gradaţilor! Un caracter, un temperament.

Acest om pe care au fost nevoiţi să-l libereze după douăzeci de ani fără să fi reuşit să-l supună.

De multe ori taica Korn, atunci cînd bea şi era dispus la confidenţe, a declarat că ar trebui mai mulţi ca acesta pentru ziua marii răfuieli.

Abia vorbise Sapeur, că spontan se apropiară de masa sa, tinerii care o însoţeau pe Ernestine — prezentările fură

făcute repede, ajunge o privire schimbată ca să te cunoşti.

În timp ce Ernestine căuta un scaun să se aşeze, însoţitorul lui Sapeur, din politeţe, se ridică indiferent.

— Sînt prea aproape de fereastră, murmură el apoi, fără nici-o explicaţie asupra plecării sale, se îndreptă spre o masă îndepărtată şi se amestecă într-un grup, care, cu voce joasă, discutau în fundul cabaretului.

Sapeur îi explică Ernestinei:

— Este Nonet! şi cum fata părea că nu-l cunoaşte:

— Ştii bine, insistă el, Nonet, un tip care revine din „la Nouvelle"! numai că nu-i place să se arate pentru că nu are aprobare să stea aici.

— Înţeleg, aprobă fata care trecînd la altă ordine de idei vru să dea informaţii asupra favoritului.

— Gîndeşte-te, săracul tinerel, iese din puşcărie, ca să plece în armată? Ce mizerie! fără un chef şi maică-sa care execută în acest moment cinci ani la Centrala din Rennes.

Pe Sapeur îl interesa conversaţia. În acest timp Nonet traversînd cabaretul, se opri cîteva momente în faţa unei fete frumoase, care păstra un loc liber lîngă ea, arătînd astfel că aştepta pe cineva, cineva a cărei sosire nu se punea în discuţie, pentru că o sticlă plină era deja pregătită.

— Atunci, întrebă Nonet, atingînd cu degetele mîna care i se întindea, tot pe Carré (Pătratul) aştepţi în seara asta, spune Josephine?

Cea întrebată, ai cărei ochi mari şi albaştri erau în contrast straniu cu părul negru ca abanosul, îi răspunse cu o notă de reproş.

— Natural, eu nu sînt cu Loupart de ieri şi nici nu mă va părăsi mîine.

— Ştii, îi sugeră zîmbind Nonet, cîndva cînd locul va fi liber...

Ridicînd din umeri Josephine îl măsură cu privirea dispreţuitoare:

— Zău... nu te-ai privit în oglindă!

De altfel, fără să se mai ocupe de un viitor galant,

amanta lui Loupart zis „Carré" popularul apaş din Viette, uitîndu-se la pendula de deasupra tejghelii, se ridică deodată şi ieşi din cabaret.

Tînăra femeie coborî repede strada Chardonnière urmînd bulevardele în direcţia staţiei de metrou Barbes. Ajunsă în dreptul bulevardului Magenta, ea încetini şi se îndreptă pe trotuarul din dreapta spre centrul Parisului.

— Micuţa mea, Jojo...?

Prostituata care de cînd ieşise din cabaret luase un aer modest şi rezervat, se întîlni cu un domn gras cu faţa veselă şi privirea scînteietoare — un singur ochi, celălalt era mereu închis. O barbă grizonată, tunsă scurt îi îmbrăca obrazul. Purta o pălărie melon, cu bastonul sub braţ, omul se recomanda uşor „burghez". Şi dacă cineva ar fi privit hainele sale ar fi adăugat: un burghez bogat.

El întrebă făcînd ochi dulci:

— Vai ce-ai întîrziat, Jojo adorată! iarăşi atelierul acela păcătos care le ţine tîrziu pe muncitoare!

Amanta apaşului Loupart îşi reţinu un surîs... atelierul... într-adevăr.

— Într-adevăr, spuse ea, vă rog să mă scuzaţi dl. Martialle. Cel cu care vorbea îi făcu semn să vorbească încet...

— Nu pronunţa numele meu aici, sînt aproape de cartierul meu... Scoase ceasul...

— Ce ghinion... va trebui să mă duc acasă, soţia mea îmi va face o scenă, dar tu ştii frumoasă Jojo, ce-am vorbit rămîne stabilit iată: astăzi este marţi... bine... sîmbătă plec în Bourgogne. Ca în toate chenzinele... la 8 şi 40 din gara Lyon, peronul 2, rapidul pentru Marsilia. Să vii la timp la ora 8 1/4. Nu voi reveni decît luni. Voi petrece o frumoasă duminică de dragoste cu scumpa micuţă care consimte... în fine... cruda. Ce s-a întîmplat? Grasul întrerupe discursul său înflăcărat.

Un cerceştor ţîşni din umbră inoportun:

— Aveţi milă, bunule domn!

— Dă-i ceva, îl rugă Josephine.

Bătrînul îndrăgostit se execută. El luă de mînă tandru pe tînăra fată şi-i repetă în amănunt planurile rendez-vous-ului.

— Gara Lyon, opt şi un sfert, trenul pleacă la opt şi patruzeci. Pe urmă deodată lăsă braţul Josephinei pe care-l trăsese sub braţul său.

— Te părăsesc Jojo a inimii mele. — Voi întîrzia.

— Mergi repede la sfînta ta mamă şi — pe sîmbătă.

Silueta pîntecosului personaj se pierdu în noapte.

Amanta lui Loupart aşteptă nemişcată dispariţia „iubitului său". Ridicînd din umeri, întoarse spatele şi reveni la „Rendesvous des Amiches" unde avea masa reţinută.

În fundul cabaretului, într-un grup unde Nonet venise să se aşeze, se discutau cu voce joasă lucruri misterioase.

Despotic Barbu (Bărbosul) şeful bandei Chiffres (Cifrelor) conducea conversaţia şi povestea detaliile zilei: venea de la Tribunal de scurt timp, din cauza verdictului care fusese pronunţat foarte tîrziu: amărîţii au luat zece ani de puşcărie la Riboneau pentru afacerea burghezului din St. Calais.

Decizia magistraţilor determină o nelinişte puternică în auditoriu. Nu se respectase regula jocului, de obicei la tariful obişnuit, în cazul Riboneau ar fi luat opt ani de muncă silnică şi tot atît de interdicţie, era mai sever în aparenţă şi mai puţin dur în realitate.

— În rest, adăugă Barbu, va trage ponoasele. Avocatul său a descoperit un caz de casaţie, va merge la Versailles cu juriul răutăcios al bogaţilor, va încasa sigur pentru la Nouvelle ceea ce este mai bine decît la centrală.

— Ei! sugeră careva, vă gîndiţi că dacă poliţiştii l-ar cunoaşte, acest mizerabil de Riboneau are multe pe suflet. Deodată conversaţiile încetară, se asculta. De afară se auzea scandal, era o rumoare surdă care se accentua. Zgomot de paşi precipitaţi, se succedau, amestecaţi cu ţipete ascuţite, înjurături, aveai impresia unei curse în care o mulţime de fugari şi de urmăritori, alunecînd pe pavajul

umed; în stradă se trînteau uşi cu brutalitate şi neospitaliere; se auzeau geamuri căzînd sparte, cîteva împuşcături izbucniră, cărora le urma scurte acalmii, pe urmă galopada reîncepea.

Taica Koku, părăsind tejgheaua sa a venit prudent şi se aşeză în faţa intrării stabilimentului, cu mîna pe clanţa uşii, el era pregătit să interzică intrarea oricui în cabaret, care ar fi vrut să scape încăierării şi ar fi vrut să intre.

— Razie! anunţă el cu voce scăzută.

Consumatorii curioşi şi amuzanţi simţindu-se la adăpost de cealaltă parte a barierei, urmăreau cu atenţie peripeţiile aventurii, banală şi frecventă în aceste cartiere interlope.

Mai întîi era cursa disperată a prostituatelor abandonate de siniştrii lor protectori, care fugeau disperate pentru a găsi un adăpost, o ascunzătoare unde să se ascundă, de frica poliţiei, a închisorii Saint-Lazare, fiindu-le frică mai ales de ceea ce constituia în ochii acestor amărîte fete perfecta fericire: libertatea.

În urma trupei ce urla, agenţii în rînduri strînse măturau şi curăţau strada, nelăsînd necercetat nici-un colţişor, nici-o uşă rămasă deschisă.

Pe urmă agitaţia se îndepărtă, zgomotele se liniştiră şi strada Charbonnière nu întîrzie să-şi reia aspectul ei obişnuit de stradă pustie, suspectă, îngrijorătoare.

Cu un rîs larg, taica Korn se întoarse către clienţi şi comentînd razia cu o singură explicaţie:

— În fine, curcanii au încălzit pe Bouzille, asta este!

Consumatorii răspunseră veseliei patronului.

Prinderea bătrînului cerşetor inofensiv, care făcea mereu naveta între Fresne şi Chapelle trecînd prin Halles, era o captură care era demnă de ridiculizarea poliţiei.

De multă vreme Bouzille nu se ascundea să spună şi să strige că la începerea iernii îi face bine un adăpost la puşcărie. Haideţi el îşi va face vilegiatura ca de obicei.

Trecerea raziei a creat destulă agitaţie în cabaret ca să facă neobservată intrarea prin fundul prăvăliei, unui solid

individ cu faţa bestială care era cunoscut sub porecla Tonnelier, acesta intrînd nu-şi făcu griji că n-a fost remarcat. Repede se strecură către masa ocupată de Barbu şi luîndu-l de o parte, începu să-i spună:

— Afacerea grasă de care era vorba, va fi pentru sfîrşitul săptămînii; sosesc de pe chei şi trecînd pe Magenta, am văzut-o pe Josephine în mare conversaţie cu un client de lux. Atunci am făcut pe cerşetorul ca să-i aud ce vorbesc, stricata lui Loupart complota... Brusc el se opri, făcîndu-i cu ochiul Barbu îl întrerupse.

Atenţia generală se concentră asupra intrării cabaretului, la marea intrare ce da spre stradă.

Uşa se deschise cu zgomot şi Loupart, zis Carré, popularul amant al frumoasei Josephine îşi făcu apariţia cu privirea strălucitoare, surîzînd pe sub mustaţa fină în furculiţă.

Se auzi un ah! de stupefacţie. Loupart venea încadrat de doi agenţi de poliţie.

— Ah! asta-i bună! este mai tare decît să joci drape.

Loupart zis Carré (Pătrăţosul) auzise exclamaţia, îl apostrofă pe autor şi fără să-şi piardă siguranţa, din contra:

— Mai tare într-adevăr! o să vedeţi!

Agenţii rămaseră în pragul uşii, Carré se întoarse spre ei:

— Vă mulţumesc domnilor, le spuse cu cel mai amabil ton, vă sînt recunoscător că m-aţi condus pînă aici, acum nu mă mai tem de nimic, permiteţi-mi să vă ofer ceva de băut, în sănătatea Autorităţilor.

Cei doi agenţi de stradă, care nu ieşeau din penumbră, părură să ezite o clipă; timiditatea îi copleşise, nu îndrăzneau să pătrundă în cabaret, se scuzară şi plecară.

Liniştea consumatorilor dovedea că se aştepta o explicaţie mai amănunţită, Loupart nevrînd să-i facă să aştepte.

— V-am uluit? spuse el.

El ar fi continuat, dar Josephine se ridicase. Galant

înainte de toate, Carré, sărută tandru şi cu dragoste pe amanta sa.

Această demonstraţie solemnă terminată, zeflemitor Loupart continuă:

— Ei drace... deci puişorilor, în momentul în care mă întorceam cu mîinile în buzunare spre iubiţica mea, numai ce începe razia şi o mulţime de şmecheri mă împingeau, mie care nu-mi plac încurcăturile şi cum nu eşti liniştit niciodată în acest cartier, am lăsat să treacă furtuna şi apoi am rugat foarte politicos pe doi curcani de la circa 19-a care-şi făceau rondul să mă însoţească pînă la mine... le-am spus că mă tem şi... iată-mă!

Un hohot de rîs însoţi povestirea. Ah! Sigur că nu erau mulţi ca Loupart care să facă glume poliţiei — într-adevăr el ajunsese acasă — Loupart locuia în clădirea cabaretului lui taica Koku — să vii acasă sub protecţia uniformelor nu era de colea.

Dar, Loupart, sustrăgîndu-se amabilităţilor anturajului său, cu un gest îi invită pe consumatori să nu se mai ocupe de importanta sa persoană.

El o întrebă pe Josephine:

— Despre ce este vorba, fetiţă?

Fata povesti cu voce joasă amantului său, conversaţia pe care o avusese pe bulevardul Magenta cu burghezul care o credea o mică muncitoare şi pe care de trei săptămîni îl ţinea cu această minciună.

Loupart aproba cu mici mişcări din cap. Cînd află că întîlnirea era fixată pentru sîmbătă, apaşul bombăni:

— Fir-ar al naibi! trebuie să ne grăbim. Avem multă treabă săptămîna asta, pînă peste cap. În fine nu vom scăpa această afacere... Bănuţi, Josephine?

— Şi încă cum! Este un mandatar care strînge cîştigul la chenzina asociaţilor săi.

— Este grozav, este grozav! Dar, vom mai discuta altădată, astă-seară ne pică ceva mai urgent. Tu care ai un scris frumos, vedeta mea, este momentul să ţi-l arăţi. Tocmai am de scris o scrisoare, hai! ia un toc şi cerneală

şi zgîrie-mi pe hîrtie ce o să-ţi dictez.

Cu voce scăzută Carré dictă:

Domnule,

„Eu nu sînt decît o fată săracă, dar am sentimente şi cinste, altfel spus nu-mi place să văd cum se face rău în jurul meu, şi dacă mă credeţi, la primirea acestei scrisori, veţi fi cu ochii pe cineva care-mi este apropiat.

Poate că agenţii v-au informat că sînt amanta numitului Loupart zis Carré? Acest lucru nu încerc să-l ascund şi chiar mă mîndresc cu el. Pe scurt, trebuie să vă spun, iată ce am aflat şi vă jur pe capul mamei mele, că este adevărul: ei bine, Loupart va da o lovitură mîrşavă..."

Josephine se întrerupse din scris:

— Ei bine, ce te-a apucat, întrebă ea.

— Scrie şi nu te ocupa de asta...

Tînăra femeie fără să se supună, ridică privirea interogativă către amantul ei şi cu o nuanţă de îngrijorare...

— O să avem neplăceri! spuse ea. Nu înţeleg nimic din ce-mi spui!

— Pe Dumnezeu! răspunse Loupart, sper acest lucru!

— Dar, insistă Josephine, chiar ai să dai o lovitură murdară?

— Ei şi, cu ce te deranjează?

Josephine nu mai înţelegea nimic, chiar dacă accepta fără dificultăţi eventualitatea că amantul ei va întreprinde o afacere murdară, nu mai înţelegea de ce trebuia să-l denunţe ea.

Şi pe urmă ce rol îi prepara ei, amanta lui, care mai mult ca orice persoană din lume, trebuia să fie discretă, trebuia să-l apere la nevoie...

— Nu sînt lucruri care te privesc, i-o tăie sec Loupart şi Josephine docilă lăsînd pe mai tîrziu să-şi potolească curiozitatea, invită pe amantul ei să continue:

— Hai, dă-i înainte! spuse ea resemnată.

Carré nu răspunse. El privea de cîtva timp grupul format de Ernestine şi tinerii ei şi generosul Sapeur, care pentru a doua oară în acea seară le oferea un clondir cu vin fiert.

— Da, explica Ernestine lui Mimile, în timp ce Sapeur ridica capul în semn de aprobare, da Barbu este aşa zisul şef al bandei Cifrelor, după Loupart bineînţeles. Mimile făcu ochii miraţi şi Ernestine continuă:

— Cifrele, sînt un mijloc de a se recunoaşte, nu-i adevărat, Sapeur? ca să faci parte din banda lui Barbu trebuie să fi călcat alături măcar odată: cel care este la prima faptă serioasă primeşte numărul unu, cei care au pe suflet două fapte sau trei, iau ca blazon cifrele corespunzătoare.

Atunci? întrebă Mimile, fierbînd de curiozitate. Rinbeau pe care l-au condamnat şi pe care îl numeai şapte, vrea să spună...

— Aceasta înseamnă, termină Sapeur cu vocea sa gravă, că el a făcut şapte.

Cu cîteva întrebări scurte, Carré fără să piardă grupul din ochi se informă despre Mimile, necunoscut lui pînă atunci. Repede, curiozitatea îi era satisfăcută; tinerel, îi făcuse impresie bună, căci atunci cînd se priviseră, Mimile crezu că vede simpatie în ochii lui.

Josephine insistă din nou:

— Şi atunci, Loupart ce trebuie să mai scriu? De ce te-ai oprit? Din cauza mea?

Răspunzînd în fine amantei sale, Carré se ridică de pe scaun, luă o sticlă pe jumătate plină şi o trînti cu furie pe podeaua cabaretului, unde ea se făcu ţăndări.

Dezordinea provocată de gestul brutal, creă o harababură între consumatori, Carré urlă cu o voce puternică către Ernestine:

— Mă opresc din cauza muştelor astea! ah! Dumnezeule! Cînd vor crăpa toţi? Şi de altfel m-am săturat de toţi! Şi de altfel m-am săturat de toţi caraghioşii şi manierele lor, să o ştergeţi de aici imediat că

dați de bucluc!

Prefăcută, cu ochii injectați, cu pumnii strînși de furie, dar cu spatele aplecat într-o atitudine de resemnare, fata începu să se supună, ea știa că stăpînul era Carré și că nu trebuia să se pună contra voinței sale.

Sapeur, bombănind printre dinți, își strînse mărunțișul, ridicînd din umeri, nu vroia să aibă bucluc. Îl chemă pe prietenul său Nonet și se retraseră discret și umili prin spatele Ernestinei. Cu toate acestea, tînărul Mimile pălise. Instinctiv el duse mîna la buzunar, gestul nu scăpă lui Carré: singur Mimile din tot grupul părea hotărît să țină piept redutabilului amant al Josephinei.

Taica Koku temîndu-se că discuția se va anima și văzînd că o parte din consumatori erau gata să uite incidentul, încuraja plecarea grupului Ernestinei... îi împingea spre ușă un pic mai hotărît.

— Sapeur! murmură cu dispreț Loupart, cînd acesta fu plecat, ar trebui mai bine să i se spună Frică.

Deodată brațul lui Carré se abătu pe umărul lui Mimile, care tremurînd se pregătea cu regret să se supună îndemnului lui Taica Koku.

— Rămîi aici, micuțule! ordonă Loupart! îmi faci o bună impresie. Vino cu noi...

Instantaneu fizionomia lui Mimile se schimbă, sîngele îi năvăli în obraz și ochii căpătară strălucire de bucurie.

— Ah! bîlbîi el, ah! Loupart înseamnă că vrei în banda Cifrelor?

— Uneori! replică enigmatic Carré. Pe urmă cu un brînci, îl trimise în fundul localului:

— Va trebui să vorbim cu Barbu... și pentru a începe, micuțule, batalioanele din Africa nu sînt pentru tine! Trebuie să rămîi aici!

Fără să se sinchisească de mulțumirile noului său adept, Loupart începu să-i dicteze Josephinei.

— Cu toate acestea, ultimele cuvinte ale lui Carré au fost auzite de Sapeur și Nonet, atunci cînd părăseau atît de jalnic cabaretul.

Sapeur și Nonet se priviră semnificativ și cum coborau repede strada Charbonnière ca să ajungă în bulevardul Chapelle, Nonet întrebă:

— Ei bine, șefule! ce gîndești de seara asta?

Personajul pe care apașii din Chapelle îl cunoșteau sub porecla Sapeur nu era altul decît inspectorul Michel, își mîngîie încet lunga sa barbă:

— Nu-i mare lucru! spuse el evaziv, numai că vom avea în curînd un bandit de închis, dar mai ales ne-a ars Carré.

— De ce, insistă pseudo Nonet care la prefectură era cunoscut ca inspectorul Léon, de ce nu i-am arestat pe golanii ăștia?

Șeful își ascunse cu greu necazul:

— Vorbești aiurea, ce puteam să facem noi doi contra douăzeci, nu sînt lucruri pe care să le faci pentru trei sute de franci pe lună!

În acest timp în mijlocul sălii afumate a cabaretului „La întîlnirea prietenilor", Josephine scria în continuare sub dictarea lui Carré:

„Știu, domnule, că Loupart va veni mîine la ora șapte seara la hanul „Negustorul de vinuri", pe care îl cunoașteți bine, și care se găsește la dreapta mergînd spre Montmartre, înainte de a ajunge în strada Lamartine: de acolo va merge la doctorul Chaleck ca să-i spargă casa de bani.

Nu vreau să-l acuz pe amantul meu mai mult decît ar merita, dacă ar fi vorba numai de spargerea casei de bani care se află, după cum vă spun, în fundul cabinetului de lucru, în fața ferestrei și al cărei balcon dă într-o grădină.

Nu m-aș amesteca în această afacere, dar cred că se va întîmpla ceva mai grav, în legătură cu o femeie. Eu nu pot să vă spun mai mult, de altfel nu știu mai mult: faceți-vă datoria și pentru Dumnezeu, să nu știe Loupart că scrisoarea vă este adresată de cea care semnează

Servitoarea dv. respectuoasă

În momentul cînd să-şi scrie numele, amanta lui Carré se opri brusc din scris, tremurînd, emoţionată şi speriată:

— Dumnezeule! ţi-ai pierdut minţile? ţipă ea, ce înseamnă asta? pe cuvîntul meu, Loupart, eşti nebun, ai băut, sînt sigură că ai băut!...

Foarte calm, Carré care nu făcea impresia unui om beat, nici nebun, insistă autoritar:

— Semnează, îţi spun!

Şi cum femeia fascinată, termina scrisoarea cu scrisul ei stîngaci ultimele litere ale numelui său... Josephine Ramot.

— Şi acum scrie pe plic, continuă amantul său.

Carré tăcu. Din fundul sălii, Barbu îi făcuse un semn.

— Ce se întîmplă? întrebă Loupart enervat că fusese întrerupt.

Barbu se apropie şi foarte încet îi murmură la ureche.

— Nu te înfuria, bătrîne, sînt afaceri importante: combinaţia omului de pe chei merge bine, pentru sfîrşitul săptămînii cel mai tîrziu...

— În patru zile atunci? observă Carré.

— În patru zile.

— E în regulă, declară amantul Josephinei, vom fi gata. Prada este mare, după cum pare?

Barbu aruncă o privire spre casa de unde venise şi spuse:

— Tonnelier mi-a spus că este vorba de cel puţin cincizeci de mii. Loupart ridică capul, fără să mai adauge ceva, îl dădu la o parte pe Barbu cu un gest şi revenind la Josephine el reluă:

— Scrie pe plic:

D-lui Juve
Inspector al Siguranţei
La Prefectura de Poliţie
Paris

CAPITOLUL II

O URMĂRIRE

Se termina ziarul „Capitala".

Redactorii predaseră ultimele notiţe cu actualităţi; în sala redacţiei te întîmpina rumoarea obişnuită care însoţeşte ceea ce se numeşte în această meserie „închiderea formelor"...

— Atunci Fandor?... nu ai să-mi dai nimic? întrebă secretarul redacţiei.

— Nu, nimic...

— N-ai să vii puţin mai tîrziu cu o „ultimă oră"? Aş putea să mai intervin la maşini.

Tînărul ziarist ridică capul:

— Nu aştept nimic, răspunse, dar totuşi dacă Preşedintele Republicii ar fi asasinat în acest minut şi un telefon ne-ar anunţa ştirea, vă voi da anunţul.

— Zău, pe Dumnezeu! Nu glumi, te rog, ce dracu! avem altceva de făcut în acest moment!...

Paginatorul apăru în sala redacţiei:

— Îmi trebuie pentru pagina întîi cîteva rînduri şi opt rînduri pentru pagina a doua.

Ca un om obişnuit cu meseria Jerôme Fandor auzind cererea paginatorului se retrase discret, fugind de privirea inchizitorială a secretarului de redacţie, care pentru a satisface necesităţile punerii în pagină, chemă un reporter la întîmplare şi-i pasă comanda:

— Cîteva cuvinte cu Havas!... 8 rînduri! vezi chestiunea din Creta asupra telegramelor lui Havas! hai! repede!

Fandor îşi luă pălăria şi bastonul şi discret părăsi jurnalul.

Postul său de reporter poliţist, cum era cunoscut şi de public, îi oferea o existenţă activă, chiar agitată. Nu dispunea de timpul său, nu ştia nici cu zece minute înainte ce va face, dacă va merge acasă, dacă va pleca în voiaj sau va lua un interviu unui ministru, sau chiar să-şi rişte viaţa urmărind o anchetă minuţioasă în lumea asasinilor, escrocilor şi bandiţilor de tot soiul.

— Fir-ar al naibii! exclamă el, ieşind pe poarta redacţiei, privindu-şi ceasul, trebuie neapărat să mă duc la Palatul de justiţie şi este aşa de tîrziu.

Merse trei paşi, alergînd pe trotuar, se opri brusc:

— Şi portarul asasinat la Belleville!... dacă nu merg să aflu ceva nu voi avea nici-o ştire interesantă... Se întoarse din drum în căutarea unei trăsuri, se înfurie datorită străzii Montmartre, strîmtă cu puţine trotuare, aglomerată şi plină de cărucioare, camioane şi al cărei aspect este cel aglomerat — aspect specific străzilor pariziene.

Tocmai depăşea colţul străzii Bergère cînd un comisionar încărcat cu o mulţime de pachete puse pe un băţ, îl lovi pe jurnalist făcîndu-l să se clatine.

— Neîndemînaticule, strigă ziaristul...

— Nu poţi să fii mai atent şi dumneata? replică omul pe un ton grosolan.

Jerôme Fandor nu era răbdarea personificată:

— Hei! mai degrabă ar trebui să fii dumneata atent, cum de altfel ar trebui să te scuzi, mi se pare?...

Omul rînji dispreţuitor.

— Oricum!...

Pe urmă, răzgîndindu-se, îl reţinu pe Fandor care se pregătea să-şi urmeze drumul:

— Spuneţi-mi domnule, nu puteţi să-mi arătaţi strada Croissant?

— Mergeţi pe str. Montmartre şi a doua la stînga.

— Vă mulţumesc domnule...

Jerome vru să se îndepărteze cînd omul îl rechemă:

— Vă rog să mă scuzaţi, fumaţi domnule, nu puteţi să-mi daţi un foc?

Jerôme Fandor nu putu să-şi reţină un zîmbet şi-i întinse ţigara.

— Iată...

Şi antrenat de strengăria naturală, adăugă:

— Este tot ce-ţi trebuie pentru astăzi?

Interlocutorul său nu se supără de glumă şi fără ruşine:

— Oh! replică el, dacă aţi oferi şi jumătate de vin?

Jerôme Fandor se pregătea să răspundă destul de aspru indiscretului personaj cînd, rămase interzis:

Omul care-i vorbea părea în vîrstă de 60 de ani, aspectul său era mizerabil, chiar jerpelit. Era îmbrăcat sărăcăcios, o pălărie melon jegoasă, prea largă se înfunda pe cap, cravata decolorată, şi pe pantofi cădeau pantalonii ca nişte burlane şi zdrenţuiţi.

Jerôme Fandor nu văzuse niciodată pe acest individ. Cu toate acestea cum îl privea mirat de cererea lui, i se păru că recunoaşte ceva — ce? n-ar putea să spună — în figura unchiaşului, în ochii lui, în barba sa zbîrlită, în mustaţa cu colţurile îngălbenite, prea lungă şi tăiată „à la gauloise" ascunzînd buzele.

— O juma de vin? răspunse el, de ce dracu vrei să plătesc o juma?

— O remarcă bună, domnule Fandor!...

Auzindu-se strigat pe nume, jurnalistul tresări. Cu o privire rapidă omul se asigură că nimeni nu se apropiase de ei şi nu putea să asculte discuţia lor. Şi, deodată, trăsăturile sale se schimbară, se modificară... Nu mai avea aceeaşi figură. Jerôme Fandor văzu în faţa sa un alt individ. Jerôme Fandor recunoscuse cu siguranţă de data aceasta, cine-i vorbea!

Obişnuit să-şi ascundă sentimentele datorită meseriei sale, ziaristul, îşi reveni, şi cu voce tare şi cu un ton indiferent propuse, fără să arate interlocutorului că-l identificase:

— Ei, bine! omule, îţi plătesc gustarea.

— Unde?

— Vrei la „Marcelle Charlemagne"?

Plecară împreună şi ajungînd în cartierul Montmartre, intrară într-o cîrciumă ordinară, modestă, frecventată mai ales de vizitatori ambulanţi, copii de prăvălie, numai oameni care nu aveau cum să-l cunoască pe jurnalist.

În pragul prăvăliei, Fandor propuse:

— Intrăm aici, în vagonul ăsta?

— Dacă vreţi!

Cei doi interlocutori merseră pînă în fundul bistroului unde băncile erau plasate unele în faţa celorlalte, două cîte două pe lărgimea camerei, arătau ca un vagon de tren...

— Pentru mine, un vin roşu, tare, spuse chelnerului comisionarul.

Fandor fără să ezite comandă o consumaţie populară:

— Adu-mi un amestec...

Chelnerul plecat, Fandor se întoarse către comisionar:

— Ce s-a întîmplat? spuse el.

Celălalt ridică din umeri şi spuse:

— Ţi-a trebuit mult timp să-ţi recunoşti prietenul...

Gînditor Fandor îşi privea interlocutorul:

— Eşti minunat de bine grimat. Nu numai hainele te deghizează, dar barba şi mustăţile te fac de nerecunoscut.

— Cu o privire unchiaşul se privi în oglindă şi vanitos preciză:

— Am reuşit o strîmbătură a buzei care este cu totul deosebită!

— Şi cît te îmbătrîneşte. Nu Juve, niciodată nu te-am văzut astfel.

Auzindu-şi numele, omul tresări:

— Nu-mi pronunţa numele! Aici sînt cunoscut ca bătrînul Paul...

Într-adevăr, Fandor greşise pronunţînd numele interlocutorului său.

De la afacerile celebre ale familiei Rambert, poveştilor teribile ale lui „Fantômas", numele poliţistului Juve era atît de popular încît era cunoscut de orice parizian.

Şi dacă Juve, abilul inspector al siguranţei, totdeauna

ocupat cu anchete grave şi misterioase, se gîndise să se deghizeze cum era acum, ar fi fost păcat să fie identificat de un cuvînt imprudent.

Jerôme Fandor îşi dădu seama imediat de situaţie:

— Repede, cît sîntem singuri, spune-mi de ce această deghizare? Pe cine cauţi? O afacere complicată? O anchetă? Nu mi-ai mai dat nici-un semn de viaţă de mult! Este vorba de Fantômas?

— Să-l lăsăm pe Fantômas pentru un moment... nu micuţul meu, este vorba de o afacere banală pe care o urmăresc, dar plăcerea de a petrece cu tine o oră m-a făcut să te abordez atît de original.

În pofida celor spuse de Juve, Fandor ca un bun jurnalist ce era îşi dădu seama că nu-i spune tot adevărul.

— O afacere banală! spuse el, nu te-ai fi deghizat în această manieră... să fim serioşi! nu face pe misteriosul cu mine şi spune-mi despre ce este vorba?

Juve rîse de entuziasmul prietenului său.

— Vei fi mereu acelaşi! Cum ţi se pomeneşte de o anchetă, te ambalezi.,. de altfel, micuţul meu Fandor cum n-am nici-un motiv să mă ascund de tine, pe care te cunosc de multă vreme, iată informaţiile pe care le doreşti: citeşte asta...

Scoase din portofel o hîrtie jegoasă, pe care o mînă neîndemînatică scrisese rînduri în zig-zag. Dintr-o privire luă cunoştinţă de cele scrise.

— Numeşti „afacerea banală" o afacere unde Loupart este amestecat?

— Da.

— E vorba de Loupart zis Carré?

— De el însuşi.

— De apaşul care anul trecut era să omoare un agent şi s-a compromis în afacerea de spargere în str. Trudaine?

— Eşti exact ca un cazier judiciar...

Dar Fandor dînd din cap spuse:

— Ei bine! nu găsesc deloc banal acest lucru. După un timp de gîndire:

Dau

— Mă întreb, cum poţi să dai crezare denunţului unei prostituate şi să speri să prinzi în falgrant delict pe bandit... cu experienţa ta.

— Nu cred că am dat dovadă de uşurinţă prin aceasta, nu trebuie să uiţi dragul meu Fandor că dacă poliţia n-ar fi informată de prostituate, de femei înşelate care se răzbună, ea n-ar ajunge la nici-un rezultat mai important.

— Îmi place să te aud spunînd-o.

Cum poliţistul tăcea, Jerôme Fandor spuse cu tonul cel mai natural dînd impresia că este de la sine înţeles:

— Desigur, te voi însoţi.

— Asta nu! replică Juve.

— De ce?

— Pentru că nu am nici-un motiv să te asociez la această afacere...

— Şi de ce, mă rog?

— Pentru că este periculos!

— Cu atît mai mult!

— Dragul meu Fandor, eşti foarte pornit.

— Dragul meu, cu toate că sînt parizian, sînt încăpăţînat ca un breton.

Juve ezita încă. Dar Fandor găsise argumentul definitiv.

— Este inutil să-ţi pierzi două ore ca să-mi acorzi o promisiune de care de altfel nu am nevoie! Dacă nu vrei să mă iei cu tine, te poftesc să-mi spui cum ai putea să mă opreşti să te urmăresc? te voi urmări, aşa cît eşti tu de poliţist! în consecinţă...

— Mă rog, ce motiv ai să te amesteci în lucruri periculoase? ştii bine că indivizi ca Loupart nu se lasă arestaţi fără să protesteze.

Fandor surîzînd:

— Ce se ştie cu adevărat despre Loupart?

— Din păcate, foarte puţine lucruri, răspunse Juve şi tocmai acest mister care îl înconjoară pe acest individ este îngrijorător. Ai spus adineauri că este un apaş de care poliţia s-a ocupat de multe ori. Este adevărat! dar mai este

şi un personaj echivoc care ar fi greu să fie definit. A fost amestecat în cele mai rele aventuri şi cu toate acestea, totdeauna a găsit mijloace să evite o arestare definitivă şi era scos în afara cazului. Din ce trăieşte? nu se ştie. Face parte dintr-o bandă organizată! se bănuie. În orice caz este o mare puşlama, gata la orice, îţi garantez că n-ar ezita să se folosească de revolver, dacă ar vrea să scape de noi. Fandor aprobă din cap cele spuse de poliţist.

— Da, asta este, este ceea ce gîndeam şi eu, arestarea lui va constitui un reportaj dintre cele mai interesante. Juve rîdea:

— Fandor, Fandor! nu poţi să fii serios niciodată!... pentru plăcerea de a scrie un articol senzaţional eşti gata să intri într-o aventură periculoasă. Drace, mi se pare că viaţa ta a fost deja destul de agitată.

— Poliţistul pronunţînd aceste cuvinte îi aruncă lui Fandor o privire plină de simpatie. Juve îl cunoscuse pe tînărul jurnalist cînd era încă adolescent şi s-a compromis în fantasticele afaceri ale lui Fantômas.

Fandor era un nume de împrumut. Juve se gîndea la tînărul Charles Rambert, victima misteriosului Fantômas, banditul cel mai de temut al timpurilor moderne... acest Fantômas era sigur că este Guru, despre care se spunea că murise pe eşafod, dar pe care poliţistul îl credea încă în viaţă!

Şi Juve retrăia spaimele trecute. El îşi reamintea senzaţionala şedinţă de la tribunal, unde a făcut teribile declaraţii care au tulburat lumea întreagă... Guru, a spus el atunci, este amantul lui lady Beltham, o mare doamnă englezoaică. Guru, l-a omorît pe lordul Beltham ca să-i ia femeia... şi Guru era Fantômas.

Juve evoca dimineaţa tragică în care Guru, condus la eşafod, a găsit mijloace prin care a trimis în locul lui o victimă inocentă, actorul Valgrand.

Numai el şi Fandor cunoşteau acest adevăr extraordinar şi pe care poliţia îl considera o invenţie. Atunci cînd îi spusese lui Jerôme Fandor „viaţa ta a fost

agitată", el era sigur că tînărul om tremura la amintirea orelor tragice trăite!

Jurnalistul nu părea să fie mişcat:

— Ce importanţă are, Juve? răspunse el, cînd o aventură este interesantă, nu trebuie niciodată să-i măsori pericolele. Vrei să-l arestezi pe Loupart, putem să ne lăsăm pielea... cu atît mai bine şi mai rău!

Vreau să fiu prudent dar n-am să cedez niciodată la spaima de un pericol. Deci, care este planul tău? Cauţi, îmi imaginez să-l prinzi în flagrant delict pe Loupart?

— Este necesar.

— Îl vei urmări?

— Tu ai spus-o.

— Cînd vei începe urmărirea?

Juve îi făcu semn cu mîna prietenului său să tacă şi să asculte:

— Fandor, tu auzi ce cîntă individul! acela care bea la tejghea?

— Da, „Valsul albastru".

— Aceasta îmi permite să răspund la întrebarea ta. Loupart nu va întîrzia să ne aibă pe urmele sale, ah! eşti înarmat?

Era rîndul lui Fandor să surîdă ironic:

— N-ai să-mi faci proces verbal pentru port ilegal de armă?

— Stai, copile, taci!

— Atunci, îţi mărturisesc că Bebe-Browning este în buzunarul meu.

— Foarte bine. Acum ascultă instrucţiunile mele: Loupart era azi dimineaţă la Halle, doi din informatorii mei m-au avertizat şi am pus imediat pe urmele sale agenţi şi să fii sigur că nu l-au slăbit o clipă.

Urmînd presupunerile mele şi după informaţiile pe care le-am primit, Loupart trebuie să treacă curînd pe la întretăierea străzilor Châteaudun, pe urmă, de aici urmînd spre strada Pigalle, în direcţia casei doctorului Chaleck. Îl vom lua în urmărire la Châteaudun.

Bineînţeles că nu vom rămîne împreună. De îndată ce omul nostru apare, tu vei trece în faţă mergînd aproape ca el, pe acelaşi trotuar cu el şi să nu te întorci niciodată. Ca să te asigur că tipul te urmează, nu ai decît să priveşti în vitrinele magazinelor şi să tragi cu ochiul la el în spate. Dacă cumva, la un moment dat observi că Loupart nu mai este în spatele tău, continuă drumul înainte şi la prima stradă la dreapta ascunde-te lîngă un perete şi aşteaptă cîteva minute.

— De ce?

— Pentru că maniera este clasică. Dacă Loupart se teme să nu fie urmărit şi un individ ca acesta se teme întotdeauna de astfel de lucruri, îţi închipui că se va opri în faţa vitrinei unei prăvălioare, ca să taie urmărirea şi să vadă mai ales dacă un tip care merge în faţa lui nu se întoarce simulînd căutarea cuiva, gafa asta te invit să nu o faci.

Fandor aprobă:

— Foarte bine, dar dacă Loupart nu apare?

— Atunci... răspunse Juve.

Dar poliţistul se întrerupse:

— Drace! încă un consumator care fluieră Valsul albastru, este timpul să plecăm!

Juve achită consumaţia, cînd Fandor îl întrebă:

— Nu mă înşel, nu-i aşa, aceşti oameni care fluieră intrînd în cîrciumă, sînt inspectori de la siguranţă?

— Cum aşa? nu consideri cîntecul lor ca un semnal?

— Da, dar aceasta nu dovedeşte nimic!

— La dracu, nu mai înţeleg nimic.

Juve se mulţumi să surîdă:

— Ei lasă, nu te nelinişti, este un truc al meu...

Şi amuzîndu-se de mirarea jurnalistului, Juve explică:

— De altfel, mă întrebai adineauri, ce-ar trebui făcut dacă nu l-ai vedea pe Loupart — iată un sfat simplu — în acest caz reîntoarce-te şi ascultă trecătorii, vei întîlni unii care vor fluiera, vor cînta sau vor fredona „Valsul albastru" sau „Piciorul de lemn", aceşti trecători se vor

întîlni cu mine, Juve, pe mine care merg în spatele lui Loupart am şansa să nu-l pierd din vedere.

— Vor fi inspectori de la siguranţă aceşti trecători?

— Nu, sigur că nu! aşteaptă!... Tu vei merge din trecător în trecător, pîndind ce arii fredonează, supraveghind străzile... tu vei auzi mereu acelaşi cîntec şi cum te sfătuiesc să mergi repede, tu vei sfîrşi să ne găseşti urma mea şi a lui Loupart... în alţi termeni nu pot să arunc pietricele ca în basme, îţi dau ca punct de reper cîntecele celor care se plimbă... ghidează-te după ele...

După aceea, cum pe faţa tînărului om se imprima mirarea, Juve explică mai departe:

— Şi ca o întoarcere a lucrurilor, în cazul în care eu pierd urmărirea, gîndeşte-te să semeni şi pentru mine aceleaşi pietricele, adică „Valsul albastru" sau la „Piciorul de lemn".

De această dată Fandor îşi pierdu răbdarea:

— Dar, replică el, eu nu-i cunosc pe inspectorii tăi, Juve! Cum vrei să le dau ordin să fredoneze aceste două arii, ca să te repună pe urma pierdută?

— Nu te ocupa de inspectorii mei! scandă Juve clar, nu am inspectori; dacă nu mai sînt pe urmele tale, cîntă sau fluieră ariile pe care ţi le-am indicat, este tot ce-ţi cer! Ah! încă o remarcă dacă vrei să te laşi depăşit de Loupart, fără să rişti să fii recunoscut, n-ai decît să te opreşti, pe marginea trotuarului ca unul care ezită să traverseze strada. Este un lucru stabilit în materie de poliţie, nu poţi vedea faţa celor opriţi astfel...

Jurnalistul şi poliţistul, tot vorbind ajunseră la întretăierea Châteaudun.

Juve cu o privire controla locurile.

— Să ne despărţim! spuse el; du-te şi dă tîrcoale în jurul lui Notre-Dame de Lorette. Este ora şase... ori mă înşel eu tare ori în zece minute Loupart va ieşi de la „Negustorul de vinuri", pe care îl poţi vedea de aici, la dreapta... îl vei recunoaşte uşor după statura sa înaltă şi după o cicatrice pe care o poartă pe obrazul stîng, hai

pleacă, micuţul meu, noroc!

Încă un detaliu: bineînţeles că noi nu ne cunoaştem, aşteaptă ca Loupart să intre la doctorul Chaleck şi pe urmă să mă abordezi, dar am să dau eu semnal.

Jerôme Fandor făcu cîţiva paşi, pe urmă brusc se întoarse:

— Juve?

— Fandor.

— Te rog, lămureşte-mă! acest lucru mă preocupă şi mă intrigă în aşa mod încît aş putea să ratez totul...

— Dar despre ce este vorba?

— Pentru ce aceşti oameni cîntă „Valsul albastru" dacă ei nu sînt de la poliţie?

Juve avea un surîs cald pe faţă:

— Ce copil eşti, dar este destul de simplu! iată: „Valsul albastru" sau „Piciorul de lemn" sînt amîndouă două melodii populare, care au fost la modă. Eh, bine! Într-o mulţime să fluieri sau să cînţi o arie de acest fel, ca oamenii care te înconjoară să fie tentaţi să fredoneze şi ei... azi de dimineaţă a plasat în faţa cabaretului unde este Loupart doi informatori: cînd l-au văzut intrînd în stabiliment au început să cînte ariile pe care le-am indicat, şi noi ne încrucişăm cu oameni care i-au întîlnit pe aceştia şi care foarte natural ei fluieră aria care au auzit-o... înţelegi, mecanismul acesta?

Jerôme Fandor surîdea, amuzant, îi mulţumi lui Juve şi traversînd strada se îndreptă spre Notre-Dame de Lorette la postul de observaţie care îl indicase poliţistul.

Vînătoarea de oameni va începe.

CAPITOLUL III

ÎN SPATELE PERDELELOR

Era aproape şapte seara, o zi frumoasă de primăvară se termina într-o linişte plăcută, Fandor ajungea la locul stabilit.

De aproape o oră jurnalistul se preocupase să păstreze urma faimosului Loupart.

Sincer vorbind, rolul lui Fandor n-a fost prea complicat: apaşul uşor de recunoscut, bine descris jurnalistului de inspectorul de la siguranţă, fusese identificat de cum ieşise din cabaretul din cartierul Montmartre. Loupart mergea încet pe strada Martyrs, fără să pară neliniştit, cu mîinile în buzunare şi ţigara în gură şi privind pe la vitrine.

Fandor îl lăsă să-l depăşească în colţul străzii Clauzel. Din acest moment îl avea sub privire. Cu toată perspicacitatea sa el îl pierdu din privire pe Juve.

Deodată, în momentul precis în care Jerôme Fandor urmărea la distanţă pe Loupart şi se pregătea să pornească în urma lui spre cartierul Frochot, o exclamaţie îl făcu să se întoarcă. Instinctiv el se retrase şi Fandor observă că Loupart la strigătul auzit în urma lor se întoarse şi el.

Trei sau patru persoane se înghesuiau la marginea trotuarului şi aplecaţi pe stradă, păreau să caute ceva.

Aglomerările la Paris se îngroşau repede: de abia Fandor se alăturase grupului că acesta şi avea vreo treizeci de persoane, judecînd după atitudinea curioşilor, era uşor să înţelegi că cineva pierduse ceva.

Ascultînd discuţiile, Fandor înţelese că era vorba de o piesă de douăzeci de franci care căzuse în rîu, se mai afirma de asemenea că era vorba numai de douăzeci de franci: glumeţii începuseră să facă ironii, căci parizianul nu pierde nici-o ocazie să facă glume.

— O să-i găseşti la Sf. Aşteaptă, spuse un puştan, în timp ce o femeie miloasă, propuse să se facă o chetă.

Păgubaşul îngenunchiat la marginea trotuarului, aplecat spre rîuleţul de apă, fără să-i pese că se murdărea pe mînă, căuta prin noroi.

Purtat de mulţime Jerôme Fandor ajunsese în primul rînd, aproape îl atingea pe păgubaş, auzi vocea lui Juve ordonîndu-i foarte încet.

— Imbecilule, nu intra în centrul oraşului!

Amărîtul care căuta banii pierduţi, nu era altul decît poliţistul.

Zăpăcit, Fandor se întreba cum să-i răspundă lui Juve, cînd acesta, printre văicăreli şi cu cuvinte precipitate, transmitea instrucţiunile sale destinate interlocutorului care îl interesa:

— Lasă-l în pace! supraveghează intrarea cartierului!

— Dar, spuse Fandor cu acelaşi ton, îl pierd din vedere.

— Nici-un pericol, casa doctorului este a doua la dreapta.

Juve şi Fandor tăcură. Li se păruse că Loupart se fîţîie prin spate... dar nu era nimic: apaşul care se apropiase de grup, se îndepărtă plecînd spre cartier.

Juve urmă:

— Într-un sfert de oră, caută-mă în str. Victor Massé 27.

— Şi dacă Loupart intră în cartier?

— Atunci, caută-mă imediat...

Fandor se pregătea să plece cînd Juve cu un geamăt îl interpelă cu voce tare:

— Vă mulţumesc din suflet, bunule domn! dar dacă sînteţi aşa de milos, mai daţi-mi ceva, pentru Dumnezeu!

Fandor, se apropie de pseudo-cerşetor, Juve insistă:

— Dacă eşti întrebat pe drum, spui că mergi la Ornaveille pictorul decorator...

— La ce etaj?

— Nu ştiu! urcă, mă vei găsi pe scară.

În cîteva minute, mulţimea se împrăştiase şi nu rămăsese pe marginea trotuarului decît un sergent de stradă, care ca întotdeauna sosise prea tîrziu şi se întreba ce se întîmplase.

Punctual, Jerôme Fandor, execută instrucţiunile lui Juve.

Ascuns în spatele unei gherete a gunoierilor, Fandor supraveghea a doua casă la dreapta a cartierului Frochet şi nu i se părea nimic anormal în jur. Loupart dispăruse de la orizont, dar el nu era departe.

După cincisprezece minute Fandor părăsi postul său de observaţie şi ascultînd orbeşte intră la numărul 27 din strada Victor Massé.

În timp ce termina de urcat al treilea etaj, el auzi vocea lui Juve:

— Tu eşti, micuţule?

— Eu sînt.

— Portarul nu te-a întrebat nimic?

— N-am văzut pe nimeni.

— Totul este în regulă, urcă pînă aici, spuse Juve.

Poliţistul era instalat pe treptele scării între etajul patru şi cinci.

El întredeschise fereastra şi cu o lunetă examina panorama ce se lăsa descoperită. Fandor se apropie şi înţelese ce urmărea Juve. De la ferestrele scării care deserveau etajele acestei case, din strada Victor Massé, aveai o privire completă asupra cartierului Frochot, micile case care formau acest pitoresc squar, se degajau net unele de altele şi cu o rapidă privire aveai topografia cartierului.

— N-a intrat, nu-i aşa? întrebă Juve.

— Nu, răspunse Fandor, cît timp am supravegheat cu... dar de atunci...

— De atunci, reluă poliţistul, dacă s-ar fi apropiat l-aş fi văzut eu. Nu-i aşa, continuă Juve oprindu-se din cercetarea cu luneta a clădirii locuite de doctorul Chaleck, îţi este util să-ţi cunoşti Parisul şi să ai prieteni peste tot? M-am gîndit deodată că am putea din acest observator foarte bine să supraveghem mişcările cetăţeanului Loupart şi asta fără să riscăm să ne vadă el, căci fără să te jignesc dragul meu Fandor erai să comiţi o gafă în timpul urmăririi în cartier.

— Recunosc! mărturisi Fandor.

— De asemenea, continuă inspectorul de la siguranţă, am înscenat trucul cu strîngerea mulţimii ca să poţi tu să te întorci, dar... ia uită-te! ia uită-te!

Juve privea din nou cu insistenţă şi cu toate că se întuneca, îşi dădea seama exact de ce se petrecea în cartier. Maşinal, el puse mîna pe umărul lui Fandor.

Acesta tresări deodată, Juve îl strînse de mînă:

— Pasărea se pregăteşte să intre în colivie, murmură poliţistul lui Fandor?

Jurnalistul emoţionat, clipi din ochi şi-şi încruntă sprîncenele şi el observă o siluetă care îi era deja familiară, care se strecura cel mai natural din lume în grădiniţa care separa de strada principală, mica casă a doctorului Chaleck.

— Remarcă, insista Juve foarte satisfăcut că se află pe scară, că dacă am fi fost la acelaşi nivel cu el, n-am fi ştiut ce a devenit căci gardul viu care separă grădina de stradă este înalt de 2 metri şi 50.

— În timp ce, de aici, continua Fandor, din ce în ce mai interesant...

Juve termină, povestind ce se întîmpla:

— Pe cînd de aici, îl vedem pe prietenul nostru Loupart, îndreptîndu-se spre intrare care bineînţeles că dă spre vestibul, pe urmă întorcîndu-se din drum... nu-i adevărat că se întoarce din drum?

— Într-adevăr, recunoscu Fandor.

— Poliţistul continuă:

— Iată-l, se strecoară pe lîngă casă pînă la portiţa joasă, ascunsă în perete, ca să o descopere... ce face omul nostru? caută în buzunar?... aha! legătura cu chei false... privighetoare şi toate celelalte!... ne ia dracu, dacă nu o găseşte pe cea potrivită să deschidă broasca uşii.

— Iată! încheie Juve privind spre Fandor cu un surîs triumfător, ce-ţi spuneam?

Fandor vedea într-adevăr pe Loupart pătrunzînd prin deschidere în subsolul casei, după aceea mica uşă se închise...

— Şi acum? întrebă el.

— Şi acum, replică poliţistul, alergînd pe scară fără să-i pese de zgomot şi puţin preocupat de urmărire, şi acum vom strînge laţul în care sticletele a intrat!

Juve precaut îi spuse lui Fandor:

— Ca să nu atragem atenţia paznicului din cartier, cînd îl voi întreba dacă M. Chaleck este acasă, şi îmi va răspunde sigur că nu este, căci dacă informaţiile mele sînt bune, acest domn Chaleck este plecat de două zile, tu te vei strecura prin spatele meu şi vei pleca hotărît pe stradă. Eu, după ce voi fi informat, mă voi preface că mă întorc în strada Condorcet şi pe urmă... pe urmă e treaba mea.

Programul lui Juve era pus la punct: în timp ce Fandor trecea, poliţistul cu aerul său cel mai sincer întrebă pe paznicul din loje:

La întrebarea sa, acesta răspunse:

— Dar domnule, nu pot să vă spun: cu toate acestea doctorul Chaleck trebuie să fie plecat, căci l-am văzut ieşind ieri cu o valiză şi de atunci, nu cred că s-a reîntors. Cu toate acestea dacă vreţi să încercaţi? este a doua casă la dreapta...

— Nu cred, replică Juve care nu ţine să divulge intenţia sa de a se apropia de proprietatea doctorului, nu cred să mă duc pînă acolo, voi reveni în cîteva zile...

În timp ce era condus de portăreasă pînă în pragul uşii sale, deodată Juve semnală:

— Fiţi atentă doamnă, cred că lampa dumneavoastră

filează...

Şi în timp ce portăreasa se întoarse pentru a interveni, Juve în loc să iasă la dreapta, fugi repede spre stînga şi atenuă zgomotul paşilor săi, îl reîntîlni pe Fandor care se oprise în preajma casei doctorului Chaleck.

Din acel moment noaptea se lăsase complet şi era foarte întuneric şi din cauza becurilor şi aşa rare care nu fuseseră aprinse.

— Ce facem acum? întrebă Fandor?

— Fără nici-o ezitare vom intra şi ne vom ascunde, timpul este propice, niciodată nu vom avea aşa o obscuritate ca acum, lămpile se vor aprinde şi mă tem pentru mai tîrziu de o lună plină care ne-ar încurca.

Fandor surîse, excursia nu-i displăcea, deja el înainta spre mica barieră de lemn care dădea acces în grădina lui Chaleck şi pe care Loupart o lăsase deschisă, cînd Juve îl opri:

— O secundă! spuse el, să ne stabilim planul nostru de campanie înainte de a porni la atac.

Fandor făcu un gest vag:

— Copile! bombăni Juve, se vede aşa de bine că nu ai fost niciodată general, nici eu de altfel, dar mai ştiu cîteva lucruri.

Redevenind serios poliţistul adăugă:

— Această excelentă Josephine mi-a desenat rudimentar planul casei pe care ea o cunoaşte sau a furat documentul acesta de cea mai mare importanţă de la amantul ei; să vedem: avem două ferestre la parter de o parte şi de alta a vestibulului. E clasic: sala de mese, salonul. O fereastră la dreapta, la primul etaj, este precis de la camera de dormit. La stînga această fereastră cu un balcon — şi Juve indică cu degetul deschiderea în chestiunea lui — Fandor — este aceea a cabinetului de lucru al omului nostru! aici va trebui să ne cazăm. Ai înţeles, Fandor?

Jurnalistului nu-i plăceau cuvintele de prisos...

— Bineînţeles, murmură el printre dinţi.

Strecurîndu-se pe lîngă pereţi şi profitînd de adăpostul lor, călcînd pe iarbă ca pe vată cei doi oameni avansau prudent, reţinîndu-şi răsuflarea şi oprindu-se mereu.

Dacă voiau să-l prindă pe bandit asupra faptului, ei trebuiau nu numai să nu fie văzuţi, nici să-l sperie cu vreun zgomot şi dacă ajungeau în cabinetul de lucru fără să fie simţiţi ei vor fi sigur în avanscenă.

Primul etaj al casei doctorului Chaleck era foarte puţin ridicat de la sol, ajutîndu-se de un burlan Juve şi Fandor reuşiră să ajungă la balcon. Se aflau în faţa unei găuri negre: cabinetul de lucru!

— La dracu, ţipă Juve, avem baftă, fereastra este larg deschisă, cu siguranţă că dacă există un dumnezeu pentru hoţi mai este unul şi pentru poliţişti.

— Numai să nu fie acelaşi pentru amîndoi concluzionă Fandor.

Dar Juve se şi lansase în întuneric. Zgomotul pantofilor scîrţiind pe parchet îl făcu să scoată o exclamaţie înăbuşită:

— Drace! spuse el, am procedat ca un tîmpit.

Rămase nemişcat şi-l opri şi pe Fandor, Juve nemaifăcînd nici un zgomot, scoase din buzunar nişte tîrlici de cauciuc:

— Mă încalţ cu amortizoarele... Tu fă-mi plăcerea şi scoate pantofii.

Din acel moment puteau să meargă fără zgomot prin cameră.

Evitînd să se angajeze prea în faţă, Juve trase părţile ferestrei şi constatînd că nu scîrţiie, o închise şi trase perdelele.

— Să riscăm niţică lumină! sugeră el încet, de îndată ce nu sîntem văzuţi de afară, să încercăm să vedem înăuntru. Juve scoase din buzunar lanterna care lumină suficient piesa, ca să permită poliţistului să se orienteze.

Cabinetul de lucru al doctorului Chaleck era destul de elegant mobilat; în mijloc se găsea un vast birou, încărcat cu hîrtii, dosare şi clasoare. La dreapta acestui birou, în

unghiul opus ferestrei, ascuns de o perdea groasă de catifea se găsea uşa care da pe palier, în faţa acestei uşi o mare canapea de colţ care ocupa doi pereţi. O bibliotecă ocupa un perete. Ici, colea, cîteva fotolii bune invita la sieste meditative.

Fandor spuse:

— Dar nu văd faimoasa casă de bani, semnalată în scrisoare? Juve avu un surîs compătimitor şi se aplecă la urechea jurnalistului.

— Se vede, micuţule, că nu ai ochi buni, vreau să spun, ochi buni de poliţist. Un om avizat, care ţine acasă valori importante, nu le mai închide în aceste cutii metalice, demodate, care se mai văd pe la burghezii înapoiaţi sau în anumite case de comerţ care vor să epateze clientul cu exhibiţii de metal la kilogram.

— S-a terminat cu case de bani á la Thèrése Humbert! tu ştii bine că nu găseşti nimic în ele.

Dar priveşte această canapea cu atenţie care are în colţ o etajeră de lemn preţios cu forme chinuite, cu aspect de artă modernă şi spune-mi dacă acel loc umflat, puţin îngroşat, chiar prea îngroşat n-ar trebui să atragă atenţia unui spirit avizat? să fii convins, micuţule, că sub acest placaj de acaju, lucios se găseşte un dulap solid de oţel care cu greu ar putea fi deschis de orice scule. Această clanţă pe care o vezi la dreapta se deplasează uşor...

Juve, cu precizia unui expert însoţi acţiunea cu vorba şi mişcînd clăpiţa lăsă să se vadă o broască mică.

— Pe aici se introduce cheia şi restul îl înţelegi... dar să nu stăm prea mult, lumina asta este imprudentă.

Fandor dădu din cap.

— Acum, insistă Juve, să ne îndepărtăm şi să ne ascundem în spatele perdelelor. Noroc că sînt destul de departe de fereastră, ca să nu ne vadă cineva.

Timp de o oră cei doi oameni au rămas nemişcaţi, pe urmă obosiţi de stat în picioare se lăsară pe vine pe podea. Cu totul întîmplător Juve, ai cărui genunchi îi atingeau bărbia, pusese la îndemînă revolverul său şi Fandor

instalat ca şi poliţistul nu i se păruse inutil să scoată din buzunar delicatul obiect botezat „Bébé Browning".

Se auzi bătînd ora zece la o pendulă îndepărtată, cînd un zgomot uşor se făcu auzit.

— Vei vedea bine? întrebă Juve.

— Da, spune Fandor.

Jurnalistul şi poliţistul în pofida respectului ce îl datorau perdelelor au perforat în ele cu cuţitul găuri mici, încît ochiul să poată vedea ce se petrece în cameră.

Zgomotul persistă, încet şi calm, cineva mergea în camerele vecine fără tapaj excesiv şi totuşi fără să pară că vrea să se ascundă.

Desigur, apaşul Loupart, îşi închipuia că este singur, în domiciliul doctorului Chaleck absent; el putea liniştit să prade casa de bani de mult rîvnită.

Paşii se apropiară şi Fandor cu tot curajul său şi cu toată încrederea oarbă ce o avea în Juve, îşi simţi inima bătînd, cînd cineva apăsă pe clanţa uşii înlesnind comunicarea şi intră în cameră.

După o clipă de linişte absolută, biroul fu luminat brusc. Noul venit descoperise comutatorul.

Gestul fusese făcut cu precizie şi cei doi oameni gîndiră în acelaşi timp că spărgătorul era la curent cu dispunerea lucrurilor, ca să nu aibă nici-o ezitare; cînd priviră prin găurile din perdea ei nu se putură să nu tresară.

Fandor care simţea mîna lui Juve alături de a sa, o strînse brusc, poliţistul răspunse la această strîngere: persoana care intrase în cabinet nu era Loupart!

Necunoscutul părea în vîrstă de patruzeci de ani, avea barbă, o barbă neagră, foarte îngrijită, pieptănată în evantai, o chelie distinsă mărea fruntea şi pe nasul său coroiat purta un lornion.

Deodată, consultînd pendula care arăta unsprezece şi jumătate, se ridică şi încet să-şi deznoade cravata, să desfacă nasturii de la vestă, el ieşi lăsînd cabinetul luminat ca cineva care se întoarce.

— Ei bine? întrebă Juve în şoaptă.

Fandor înţelese întrebarea şi răspunse pe acelaşi ton.

— Este Chaleck?

— La dracu! replică poliţistul, nu am nici un dubiu. Şi continuă:

— Dumnezeule! iată că situaţia se complică, noi ne aşteptam să ocrotim lucrurile de valoare şi acum vom trebui să protejăm viaţa unui om.

Fandor tăcea, Juve continuă:

— Murdară treabă! animalul ăsta de doctor nu putea să rămînă absent..

— Poate, sugeră Fandor, vroia să releve prezenţa noastră?

Poliţistul replică:

— M-am gîndit şi eu, dar independent de emoţia ce o vom provoca acestui om, de care nu trebuie să ţinem cont, pentru că s-ar putea să aibă o alta în curînd mai gravă: o să ne ciocnim cu Loupart. Îţi mărturisesc micuţul meu Fandor, că-mi stă pe suflet să aflu ce pune la cale individul acesta... şi pe urmă mai este vorba şi de femeia anunţată de Joséphine... care femeie? nu ştim nimic! încă un mister în plus!

Juve recăzu în mutismul său şi jurnalistul fără să-l vadă îl bănuia absorbit de gîndurile lui şi nu îndrăznea să-l distragă cu o întrebare.

Juve, retrăia toate problemele care de cîteva săptămîni îi frămîntau gîndurile.

Primul impuls era să meargă direct la doctorul Chaleck şi să-l informeze de ceea ce se întîmpla şi pe urmă să plece şi sub conducerea sa să percheziţioneze imobilul: dar ar fi însemnat să procedeze în pierdere căci mai mult ca sigur Loupart în alertă plecase de mult.

Atunci aventura ar fi luat o întorsătură ridicolă şi Juve ar fi fost eroul ei şi totul s-ar fi sfîrşit.

Acest misterios Loupart — cînd Juve visa astfel el avea curajul să-l compare cu Fantômas a cărui urmă era pierdută de mult — ar fi procedat la fel dacă s-ar fi simţit urmărit, descoperit, hărţuit, ar fi încercat să dispară.

În plus, dacă Juve l-ar prinde în afara casei doctorului Chaleck n-ar avea nici un argument ca să-l închidă şi să-l ţină la puşcărie: căci puterea subtilă a lui Loupart, popular apaş al lumii interlope pariziene era de fapt să rămînă mereu suspect fără să poată fi incriminat vreodată.

Revenind la primul său gînd generos de a-l apăra pe Chaleck, Juve îşi calmă scrupulele conştiinţei sale spunînd:

— De altfel doctorul va reveni aici, este sigur... şi-l vom proteja fără să ştie. Este cel mai bun lucru de făcut în acest moment.

Într-adevăr după zece minute de absenţă Chaleck reintră în cabinetul său, se aşează din nou la masa sa de lucu, mai comod acum după o rapidă toaletă şi îmbrăcat într-o elegantă pijama cu dungi bleu deschis. Timpul trecea.

Cînd mica pendulă Empire care împodobea şemineul sună ora trei, Fandor cu toată agitaţiă sa nu-şi putu opri un căscat.

De la postul lor de observaţie Fandor şi Juve îl priveau pe doctorul Chaleck.

Cînd dormea omul acesta? Era o obişnuinţă să lucreze astfel noaptea?

Nimic din atitudinea doctorului nu trăda oboseala; tot mîngîindu-şi cu un gest familiar barba în evantai doctorul Chaleck rezolva o mulţime de documente etalate în faţa sa. Fuma, şi Fandor, în pofida gîndurilor care-i frămîntau sufletul nu putu să nu surîdă la gîndul că Juve, un fumător înveterat şi la ale cărui nări venea mirosul tutunului, trebuie să regrete că nu putea să aducă ofrande zeiţei NICOTINE.

Juve şi Fandor sufereau teribil fizic din cauza imobilităţii la care erau condamnaţi, dar mai erau şi hărţuiţi de îngrijorare în aşteptarea a ceva ce trebuia să se întîmple şi cu toate acestea nu se întîmpla.

În acest moment Chaleck, scria o scrisoare, aprinse o lumînare şi topi ceară ca să sigileze la căldura lumînării. Pe urmă îşi aranjă diversele hîrtii pe care le cercetase de la

începutul serii. Timp de douăzeci de minute însă, doctorul Chaleck dînd impresia unui om care îşi terminase treburile şi va merge la culcare, mai zăbovea în biroul său.

În sfîrşit, stinse lumina şi ieşi.

Camera nu rămase complet în întuneric, era luminată de o zi ce mijea; încă o jumătate de oră şi umbrele lui Juve şi Fandor se vor profila pe transparenţa draperiilor: din interiorul cabinetului ar fi fost sigur descoperiţi.

Doctorul se retrăsese precis în camera sa. Poliţistul şi jurnalistul aşteptară, ascultînd atenţi, nimic nu tulbura calmul acestei nopţi în declin.

Era şi timpul!

Juve şi Fandor se simţeau la marginea puterilor; imobilitatea absolută impusă de necesitate, îi extenuase, picioarele erau torturate de cîrcee şi coloana dorsală zdrobită!

— Uf! făcu Juve, ridicîndu-se cu greutate pe picioare, în timp ce Fandor îl imita nu fără a-şi înăbuşi un ţipăt de durere.

Rupînd tăcerea Fandor întrebă:

Ce vom face?

— Ascultă! i-o tăie deodată şi-şi încleştă degetele pe cotul jurnalistului.

Un nou zgomot se făcea auzit, dar diferit de celelalte, nu mai erau paşii unui om care merge cu siguranţă, cu linişte ci scîrţîituri nedefinite — atingeri uşoare. Zgomotul se oprea, reîncepea, iar se opreau, de unde veneau? de nicăieri şi de peste tot.

Această cameră este plină de draperii, observă Juve foarte încet, presupun că sînt multe. Păcătoase draperii, adăugă el vorbind şi mai încet nu numai că interceptează anumite zgomote, le mai deformează pe altele şi te împiedică să stabileşti natura şi originea lor.

— Aş zice... începu Fandor.

Dar, el se opri. Uşa se deschise din nou; se aprinse lumina în cabinet, doctorul Chaleck apăru din nou.

Abia culcat, Chaleck se trezise din somn de zgomotele

misterioase auzite şi se sculase în grabă.

Cu o privire circulară, doctorul Chaleck inspectă repede biroul său, făcu cîţiva paşi înainte spre fereastră. Juve şi Fandor ascunşi în spatele perdelelor îngheţară de emoţie la apropierea lui. Îl vedeau venind pe doctorul Chaleck cu revolverul în mînă. Ce s-ar întîmpla dacă i-ar descoperi? evident, că acest om se credea în legitimă apărare şi ar fi tras! Mîna lui Juve strînse tare braţul lui Fandor — acesta tremura!

Dar Chaleck se întoarse din drum: sigur că nu i se părea nimic suspect în această parte, de altfel în timp ce inspecta cabinetul său, o troznitură surdă se auzi dinspre palier. Lăsînd uşa deschisă Chaleck se îndepărtă, lumina se intensifică în toată casa pe urmă zgomotul încetă, închiderea comutatoarelor coincidea cu diminuarea luminii. Chaleck termină vizita sa domicliară fără să fi remarcat nimic anormal.

Noroc pentru ei, Juve şi Fandor aveau cîteva momente de relaxare care le folosiră să-şi dezmorţească picioarele.

Urmînd exemplul poliţistului, jurnalistul se aşezase pe vine, ascuns între perdele şi fereastră.

În cîteva cuvinte scurte Juve îi explică:

— Să ne lăsăm cît mai jos posibil, dacă Chaleck revine, ne descoperă şi se hotărăşte să tragă, instinctiv el va trage la înălţimea capetelor noastre şi gloanţele ne vor trage pe deasupra.

Fandor frisonă la raţionamentul poliţistului, dar recunoscu logica gîndirii, de altfel se găseau mai comod aşezaţi ca la început.

Inspectorul şi jurnalistul mai rămaseră încă o oră nemişcaţi cu toate că auziseră pe Chaleck reintrînd în camera sa şi încuindu-se de două ori.

Ziua se arăta din ce în ce. Poziţia lor devenea critică. Peste puţin cartierul se va trezi, Fandor şi Juve ar fi fost remarcaţi la plecare.

Decizia fu luată după ce se consultară din priviri.

— Să o ştergem! spuse Juve care se ridică încet în

picioare, în timp ce Fandor cu multe precauţii deschise fereastra ca să ajungă în balcon.

Cîteva minute mai tîrziu după ce Juve care se descotorosise de perucă şi mustaţă, se oprită în piaţa Pigalle, pînă unde alergaseră ca nişte vulgari bandiţi.

CAPITOLUL IV

CADAVRUL UNEI FEMEI

Cu calmul său obişnuit, Juve declară:

— Este o afacere ratată...

Fandor mai impetuos şi mai puţin blazat decît celebrul inspector de la Siguranţă, privea altfel lucrurile. Noaptea de pîndă a fost lungă, el sperase să asiste la o arestare senzaţională şi iată-l revenind într-o stare mizerabilă din această vînătoare de reportaj de un nou gen.

Cum Juve o luă pe strada Pigalle şi familiar îşi trecu braţul pe sub cel al tînărului, Fandor întrebă:

— În final ajungi la părerea mea, Juve, denunţarea acestei fete Josephine era imaginară şi nu se baza pe nimic.

— Spui prostii... răspunse Juve.

— Cu toate astea am fost punctuali la randez-vous şi mai mult ca sigur că nu s-a întîmplat nimic...

Juve se opri şi ameninţînd glumeţ cu degetul pe tînăr:

— Fandor! nu te mai recunosc, spuse el, unde este spiritul tău critic? Ce s-a ales de lecţiile de poliţie pe care ţi le dau de mult timp. Am fost punctuali la randez-vous, spui tu?... da... dar şi Loupart a fost exact la întîlnire. Nu uita să scrisoarea fetei Josephine ne dădea două informaţii distincte: prima era că amantul ei Loupart zis Carré, frecventa casa doctorului Chaleck şi că va merge acolo; a doua era că intenţiona să jefuiască casa de bani a doctorului Chaleck. Evenimentele au confirmat primul punct; nu ştiu de ce nu a jefuit casa de bani, dar după părerea mea nimic nu ne arată că nu aceasta era intenţia lui.

— Atunci, concluzionezi că Loupart a fost împiedicat să-şi pună proiectele în aplicare?

După obiceiul lui, Juve ocolea răspunsul:

— Micuţule, sînt atît de multe ipoteze într-un caz ca acesta că trebuie să te abţii să tragi concluzii premature. Loupart trebuia să vină, el a venit. El trebuia să fure, el n-a furat... iată ce ştiu. A fost el jenat în tentativa sa criminală de prezenţa doctorului Chaleck, pe care îl credea plecat din Paris, aşa cum credeam şi noi. Să-şi fi dat seama că îl urmărim? că am intrat în urma lui în casă şi că ne-am adăpostit în spatele perdelelor de la fereastra din cabinet? este posibil! şi pe urmă aminteşte-ţi că doctorul Chaleck a venit în noaptea aceasta chiar în cabinetul său şi că părea să fi auzit zgomot... nu putem să presupunem că această vizită intempestivă a paralizat acţiunile lui Loupart?

Fandor nu răspunse nimic, se întorsese şi cu braţul întins arătă lui Juve, trei oameni care străbăteau fugind str. Pigalle şi se îndreptau spre ei făcînd semne.

— Ce să fie? spuse el.

Juve vroia să răspundă:

— Nişte beţivi! nu sîntem departe de localurile de noapte şi deodată păru foarte interesat:

— Dar... dar... murmură el.

Ajunşi la douăzeci de metri de ei, cei trei sosiţi încetiniră fuga şi sufocaţi întrebară:

— Ei bine, şefule?

— Cum, tu eşti Michel! răspunse Juve, tu eşti Henri? Tu Leon?

Pe urmă, întorcîndu-se spre Fandor, el adăugă:

— Sînt trei inspectori de la brigada mobilă, dragul meu.

Cu toate acestea agentul Michel, repetă întrebarea.

— Ei bine şefule, ce s-a întîmplat?

Fu rîndul lui Juve să întrebe:

— Adică, ce s-a întîmplat? Ce vreţi să spuneţi?

— Veniţi din cartierul Frochet, şefule?

De această dată Juve păru în culmea stupefacției, bombăni printre dinți ceva.

— Haideți să nu ne enervăm! De unde veniți, Michel! De la Prefectură?

— Nu șefule, de la comisariatul IV.

— Și de unde știți atunci că noi am fost în cartierul Frochot?

Michel întrebat, răspunse:

— Văzîndu-vă aici... după această afacere...

— Dar care afacere? insistă Juve... pentru Dumnezeu, explică-te clar.

Agentul îl privea pe Juve cu atîta mirare încît acesta crezînd că se face o confuzie oarecare, repetă întrebarea.

— Să vedem Michel, de ce afacere vorbești? Nu sînt la curent cu nimic.

— Ei bine, șefule! iată... Eram de serviciu toți trei, referitor la o razie ce trebuia să o facem astăzi de dimineață, la postul de poliție din strada Rochefoucauld, Leon, Henri și eu.

Și acum douăzeci de minute, în timp ce noi moțăiam așteptînd să plecăm, a sunat telefonul și răspunzînd am auzit o voce disperată de femeie înăbușită, care mă întrebă dacă este postul de poliție și la confirmarea mea, mă imploră să-i vin în ajutor țipînd: asasinul! Mă omoară!

— Și atunci? întrebă Juve...

— Atunci, am întrebat cine este la aparat... Din păcate telefonista a întrerupt convorbirea...

— Ai făcut cercetări?

— Da, șefule și după un sfert de oră mi-a răspuns la telefon și am fost informat că un singur abonat a cerut legătura cu postul de poliție, acest număr a fost 928-12, abonatul locuia în cartierul Frochot și se numea doctorul Chaleck.

— Ce naiba mai este și asta! exclamă Fandor.

După o privire aruncată jurnalistului pe care nu-l cunoștea agentul continuă:

— Salariatul de la telefoane mi-a confirmat că

persoana care ceruse legătura avea o vocea tremurătoare și speriată.

— Ei bine! presupun că ai sunat la 928—12?

— Nu răspunde nimeni, șefule...

— Și atunci te-ai hotărît să vii aici?

— Da, șefule!

După o tăcere în care Juve se gîndea, agentul adăugă timid:

— Cred că trebuie să ne grăbim!... dacă este într-adevăr vorba de o crimă...

Dar spre uimirea lui, Juve nu manifesta nici-o grabă. Polițistul bombănea printre dinți cuvinte de neînțeles: deodată îl trase de o parte pe Fandor.

— Pricepi ceva din toată treaba asta? spuse el brusc.

— Nimic! mărturisi Fandor. La dracu! noi eram în cartierul Frochot, dacă s-ar fi petrecut ceva, noi am fi auzit.

— Evident! Cu toate acestea acest telefon...

Fandor propuse:

— Ei bine, hai să vedem!...

— Da, răspunse Juve, să mergem să vedem. Dar nu știu de ce Fandor toate acestea nu-mi prevestesc nimic bun.

Cu un semn Juve îl chemă pe agentul Michel:

— Sîntem prea mulți, spuse. Este inutil să atragem atenția publicului. Veniți, tu Michel, iar tu Henri și Leon întoarceți-vă la post și să fiți gata să interveniți în caz de nevoie.

Cei doi polițiști și jurnalistul în grabă urcară din nou pe strada Pigalle fără să spună vreun cuvînt, avînd fiecare preocuparea lui.

Agentul Michel se întreba de unde vine ezitarea de care dăduse dovadă Juve; inspectorul de la Siguranță și jurnalistul nu se puteau împiedica să fie surprinși de misterioasa aventură în care erau amestecați.

Ajunși la ușa doctorului Chaleck micul grup se opri.

— Să sunăm! spuse Juve.

Şi cu o magistrală lovitură de sonerie, el putea trezi casa încă adormită, dar în casă nu se vedea nici-o mişcare. Juve îşi pierdu răbdarea.

— Of! la dracu! bombăni el.

Şi din nou apăsă pe sonerie, producînd o mare gălăgie...

De data aceasta cineva cobora precipitat şi din spatele porţii se auzi o voce bine timbrată întrebînd:

— Cine este acolo? Ce doriţi?

— Deschide! ordonă Juve.

Sigur, locatarul, surprins de o vizită matinală şi puţin speriat în loc să se supună întrebă din nou:

— Cu cine vreţi să vorbiţi?

— Cu doctorul Chaleck, răspunse Juve care bruscînd lucrurile adăugă:

— Haideţi! deschideţi! Aici este poliţia...

— Poliţia! repeta invizibilul interlocutor, dar ce naiba aveţi cu mine?

— O să aflaţi imediat! ripostă agentul Michel; nu putem să strigăm în gura mare! deschideţi domnule, ce dracu, dacă am fi asasini n-am face atîta gălăgie.

Probabil convins de apostrofarea poliţistului, doctorul Chaleck se decise să deschidă uşa.

— Dar în fond, ce vreţi de la mine? repetă el.

Rapid, Juve îl puse la curent:

— Banditii, poate asasinii, sînt la dumneavoastră, doctore, am fost avertizaţi printr-un telefon şi iată-ne am sosit...

La declaraţia poliţistului, doctorul Chaleck, care fusese atît de brusc trezit din somn, îmbrăcat sumar şi speriat, se dădu înapoi cîşiva paşi.

— Banditi? întrebă el. Vai de mine! oare am un coşmar? Să vedem... dar intraţi domnilor...

Şi cum cei trei vizitatori ai săi îl urmaseră în anticameră, reluă:

— Asasini? dar pe cine să asasineze?... eu locuiesc singur aici...

Declaraţia era fără replică: Juve, Fandor şi agentul Michel se priveau descumpăniţi.

Cu marea sa obişnuinţă a situaţiilor misterioase şi a aventurilor cele mai extraordinare, Juve fu primul care-şi regăsi sîngele rece:

— Hai doctore, să nu pierdem timpul... această poveste este ameţitoare; am să vă explic mai tîrziu în detaliu, în acest moment ceea ce este important este să controlăm de sus pînă jos casa dumitale.

Şi plin de scrupule, Juve se grăbi să adauge:

— Cred că sînteţi convins că avem cele mai bune intenţii.

Doctorul Chaleck spuse surîzînd:

— Oh! făcu el, trăsăturile inspectorului Juve sînt prea cunoscute ca atunci cînd sînt în prezenţa sa, să nu mă pun în întregime la dispoziţia sa. Domnule Juve, sînteţi precis victima unei erori, dar în fine, controlaţi casa dacă socotiţi că este necesar, am să vă însoţesc.

Sub conducerea proprietarului, Juve, Fandor, agentul Michel, parcurseră mai întîi camerele de la parter şi negăsind nimic suspect urcară la primul etaj al casei.

— Percheziţia dumneavoastră va fi în curînd terminată, domnilor, declară doctorul Chaleck, nu mai am decît trei camere să le vizitaţi: baia, dormitorul unde mi-am petrecut noaptea şi cabinetul meu de lucru.

Fandor îşi muşcă buzele ca să nu completeze fraza doctorului cu:

— Unde ne-am început noaptea, noi...!

Juve spuse din nou:

— Să vedem baia dv.!

Camera fu controlată repede, doctorul şi poliţiştii ieşiră şi se întoarseră pe palier unde doctorul deschise uşa unei alte camere.

— Cabinetul meu! anunţă el, dîndu-se la o parte ca să-i lasă să treacă pe vizitatori.

Dar abia apucase Fandor să facă un pas în cabinetul de lucru al doctorului Chaleck, acest cabinet din care el şi

Juve de abia ieşise de curînd, cînd îi scăpă o exclamaţie:

— Vai, Doamne! Este îngrozitor!...

În spatele lui Juve, agentul Michel şi doctorul Chaleck înspăimîntaţi se clătinară:

Apartamentul era într-o mare dezordine...

Scaunele răsturnate dovedeau că o luptă avusese loc, un panou de acaju al biroului era pe jumătate spart, probabil de la o lovitură de picior, o perdea smulsă atîrna: mica sobă de gaz era sfărîmată...

La prima privire lui Fandor i se păru că vede mari pete de sînge întinse pe covor şi pînă la fereastră şi spre birou... avansînd el observă culcat lîngă birou, corpul unei femei îngrozitor de strivită, sîngerînd, un corp fără viaţă, înfricoşător în imobilitatea sa.

Dintr-o singură mişcare Fandor se precipită către necunoscută.

El puse mîna pe inimă, ascultă şi cu un gest descurajant:

— Este moartă! spuse el.

Braţul victimei pe care îl ridicase, recăzu cu zgomot pe covor...

— Este moartă de multă vreme, preciză Fandor; acest cadavru este deja rece!...

— Juve ordonă cu o voce energică:

— Să nu intre nimeni! Nimic să nu se mişte!...

Maistrul poliţist avea acea rară calitate de a fi totdeauna dispus să privească ca naturale şi explicabile lucruri ieşite din comun.

În timp ce însoţitorii săi tremurau, muţi de spaimă, el liniştit inspectă camera, notîndu-şi tragica oroare...

Monologă cu voce tare:

— Aparatul telefonic este răsturnat, a avut loc o luptă între victimă şi asasin... Vai! furtul a fost mobilul crimei...

— Furtul? spuse doctorul Chaleck, făcînd un pas...

— Da, furtul! afirmă Juve, iată doctore casa dumneavoastră de bani este răsturnată pe podea, spartă, scotocită şi golită...

În timp ce doctorul Chaleck alerga către mobilă şi se văita cu voce tare, Juve, Fandor şi agentul ridicau cu grijă victima.

— Cum oare a putut fi omorîtă această femeie? întrebă Fandor care atingînd pe moartă îşi dăduse seama că tot corpul era o imensă rană, aşa multe contuzii avea încît părea că fusese zdrobită.

Juve nu răspunse nimic. El privi din nou scena ce o avea sub priviri şi părea că cugetă.

— Este de neimaginat! spuse Fandor.

Pe urmă el strigă:

— Doctore!... calmează-te te rog şi dă-ne nişte lămuriri... înţelegi ceva din toate acestea?

Maşinal, doctorul Chaleck, rupea între degete un săculeţ de pînză gri pe care îl găsise golit pe jos şi unde îşi ţinea valorile sale.

Era livid de emoţie.

— Nu înţeleg nimic! nimic! nimic! repetă el... nu am auzit nimic... şi pe urmă cine este această femeie? nu o cunosc!

Fandor care examinase mult timp moarta, atrase atenţia lui Juve arătîndu-i cu degetul un micuţ pantof care zăcea într-un colţ al camerei.

— O elegantă, spuse el...

— Într-adevăr, răspunse Juve, care cu mîinile pe umerii lui Chaleck întrebă:

— O prietenă, poate? o amantă, hm! la dracu, nu nega...

— Să neg? protestă doctorul, degajîndu-se cu o mişcare de revoltă, să neg ce? Presupun că nu mă acuzaţi. Nu ştiu nimic din ceea ce s-a întîmplat aici... şi vedeţi că am fost şi jefuit pe deasupra...

— Nu este amanta dumitale? insistă Juve.

— Nu, nu o cunosc pe această femeie!...

— Poate o clientă, atunci?...

— Nu practic medicina!

— Poate o vizită?

— Nu am primit pe nimeni astăzi.

— Nu este cumva femeia dumitale de serviciu?...

— Încă odată nu! eu locuiesc singur aici...

Fandor interveni:

— Haide doctore, uşa dumitale era închisă, nu-i aşa? Această femeie n-a intrat la dumneata cu Sfîntu-Duh, în consecinţă, chiar dacă ignorai prezenţa ei aici, aceasta nu se explică decît într-un fel, presupunînd că această femeie a reuşit după ce a intrat la dumneata în cursul zilei să rămînă aici fără să ştii dumneata...

— Dar afirmă iar doctorul şi mai enervat, vă spun că nu am primit pe nimeni! că nu am văzut pe nimeni astăzi! că nu o cunosc!...

— Priveşte bine faţa sa! propuse Juve.

Doctorul se aplecă asupra moartei şi pălind mai rău:

— Este incredibil! spuse el, priveşte şi dumneata domnule Juve acest obraz, este de nerecunoscut, desfigurat, ars...

— Şefule, întrerupse agentul Michel, aţi remarcat aceasta?

El întinse poliţistului o batistă pe care era întins un strat gros, un produs vîscos, gri.

— Ce dracu poate să fie? întrebă Fandor.

Dar Juve, dintr-o privire, descoperise misterul.

— Este smoală, spuse simplu: asasinul după crimă i-a aruncat pe faţă batista cu smoală ca să nu poată fi identificată. Astfel se explică arsurile pe care le constatăm, dar nu ştiu cum a fost omorîtă, nici de ce a fost omorîtă la doctorul Chaleck şi nici cine este ea!

Vorbind mai încet şi întorcîndu-se către Fandor, Juve adăugă:

— Aceasta nu se explică, mai ales cum şi cînd această crimă a fost comisă, pentru că noi eram în această cameră acum o oră şi numai ca să spargi casa de bani, pe care am lăsat-o întreagă îţi trebuia mai mult de o oră!

Actorii acestei scene stranii păstrară linişte cîteva minute.

Fandor era dărîmat şi maşinal privea spre doctorul Chaleck, a cărui emoţie era vizibilă: Juve se gîndea, agentul Michel care era singurul care nu pricepea misterul crimei, neştiind că Juve şi Fandor şi-au petrecut noaptea în această cameră, îşi păstră sîngele rece.

Îl trase pe Juve de mînecă:

— Îl arestăm pe doctor? propuse el încet.

Şi cum Juve, surprins, întîrzie o secundă să răspundă, agentul Michel convins că acţionează după intenţiile şefului său, se întoarse către doctor:

— Hai, gata! Destule poveşti, spune adevărul!

— Adevărul? tresări doctorul.

— Da, iată, am pierdut destul timp, spune ce s-a întîmplat?

— Dar nu ştiu nimic!...

— Asta-i! pretinzi că locuieşti aici, că nu cunoşti victima, că nu eşti amestecat în această afacere?... eu îţi spun că asta nu ţine, apărarea dumitale este o copilărie... hai, mărturiseşte!

Tot timpul interogatoriului făcut de subordonatul său, Juve nu scosese o vorbă, ţinînd capul aplecat, părea că reflectează adînc.

— Dar, pentru Dumnezeu, v-am spus adevărul! bîlbîi doctorul Chaleck.

— Deci n-ai auzit nimic? cînd erai la trei metri de aici! continuă agentul Michel.

— Nu, n-am auzit nimic! dar uite, am lucrat în această cameră ieri seară pînă tîrziu... pe urmă m-am dus la culcare... nu am remarcat nimic suspect... ah! scuzaţi, îmi amintesc totuşi că la sfîrşitul nopţii am auzit un zgomot...

— Aha! aha!

— Oh! Nu cine ştie ce zgomot! m-am sculat şi am făcut controlul casei, chiar am intrat aici, n-am văzut nimic.

— Haida, de!

— Staţi! Este o dovadă! cînd am reintrat în cabinetul meu m-am servit ca să sigilez o scrisoare, de o lumînare şi

de această ceară de sigiliu... pe urmă m-am culcat iarăşi... cum am avut timp să comit această crimă... este îngrozitor! soneria dumneavoastră a sunat chiar cînd revenisem să mă culc!... poate douăzeci de minute după ce-am părăsit biroul...

Din ce în ce mai puţin convins, căci i se confirma, că dacă doctorul spunea adevărul, crima nu putea să fi avut loc, agentul Michel continuă:

— Ei bine, eu vă spun că toate acestea nu stau în picioare!... este imposibil să nu fi auzit măcar asasinatul!... ne spui numai minciuni!... deci!

Şi întorcîndu-se către Juve, agentul repetă, dar de data aceasta tare:

— Îl arestez?

— Domnul spune adevărul!... trebuie că spune adevărul!... murmura Juve, încet şi cu regret.

Auzind pe poliţist confirmînd cuvintele sale, doctorul Chaleck îi veni inima la loc.

— Ah! nu-i aşa? spuneţi, simţiţi că vă spun adevărul, domnule!... mă veţi ajuta? mă veţi scoate din această înfricoşătoare aventură?

Juve nu răspunse nimic.

Îl privea pe Fandor şi se întreba cu îngrijorare ce trebuia să facă punct cu punct, doctorul relatase cum şi-a petrecut timpul.

— Şi ceea ce spunea că a făcut, Juve şi Fandor l-au văzut că a făcut...

Fandor, primul remarcă:

— N-am visat!

Cu paşi mari, Juve traversă camera. Se duse la fereastră, trase perdelele şi pe podea el îi arătă lui Fandor, urmele de noroi, era chiar în acest loc unde au stat el şi jurnalistul!

În timp ce Juve ezita, agentul Michel, nu bănuia motivul acestei lipse de hotărîre şi bombănea pentru el:

— Bine a ajuns poliţia! cu frica de gafă a şefilor, să nu aresteze nevinovaţi, nu mai poţi să faci un pas, nu mai

poţi să rezolvi nimic.

Şi ca să bruscheze lucrurile, îl întrebă din nou pe Juve:

— Ce facem, şefule?

În loc de orice răspuns, Juve ridică din umeri:

— Doctore, vă rog să nu ieşiţi din casă în dimineaţa asta. Am să mă duc la Prefectură ca să trimită echipa cu operatorii serviciului de antropometrie. Este necesar să se fotografieze atent aspectul cabinetului dumneavoastră, pe urmă voi reveni să fac o anchetă amănunţită şi voi avea nevoie de dumneata. Michel, vei rămîne aici la dispoziţia doctorului Chaleck!... mă scuzaţi, doctore!...

Şi fără altă formă de salut, Juve luîndu-l pe Fandor, coborînd scara, părăsi casa misterioasă.

Chemă o trăsură, îl urcă pe jurnalist, îi spuse o adresă birjarului şi ştergîndu-şi transpiraţia de pe frunte, îl privi pe Fandor drept în faţă:

— Sînt surprinzătoare, toate acestea, spuse el: sînt nişte mistere în acest omor demne de Fantômas!

CAPITOLUL V

FURIA LUI LOUPART

Era aproape ora zece dimineaţa şi prin zig-zag-ul ascendent pe care îl formau străzile Charbonnière, Chartras şi Groutte d'or negustori din patru anotimpuri, goniţi din centrul Parisului de o poliţie meticuloasă şi severă, veneau spre cartierele populare.

Cele mai frumoase mărfuri fuseseră confiscate în străzile elegante, dar mai rămăseseră destule produse frumoase şi pentru regiunile muncitoreşti.

În timp ce mergea de-a lungul trotuarului, fără să se grăbească privind vitrinele, Loupart, cu nesimţirea ce i-o acorda notorietatea sa publică, lua din căruţele negustorilor, aici un pumn de fragi, de dincolo cîteva cireşe şi mai încolo coacăze.

Dacă vreo negustoreasă protesta, Loupart, cu o grosolănie sau o privire severă o făcea să tacă.

Apaşul depăşi fără să dea atenţie farmacistului care era în pragul prăvăliei sale, dar răzgîndindu-se şi după o mică ezitare:

— Ce mai faceţi, domnule Vérand? întrebă el.

— Mulţumesc, dar dumneata?

— Nu prea rău... spuneţi nu cumva a fost la dumneata soţia mea?

Farmacistul se gîndi un moment care o fi soţia lui Loupart şi pe urmă să vadă dacă l-a vizitat.

— D-ra Joséphine? întrebă el.

— Da!

— N-am văzut-o, dar — farmacistul mirosind o afacere posibilă deveni serviabil — dacă este bolnavă aş putea să vin...

Loupart îl întrerupse repede:

— N-am spus aşa ceva, din contra, eu nu ştiu dacă este bolnavă, sînt chiar sigur că nu este, ţi-am vorbit de ea aşa, trecînd, ca un subiect de discuţie... Ah! ce nostimi sînteţi voi ăştia.

Lăsînd pe farmacist mirat de ieşirea aceasta bruscă, apaşul ridicînd din umeri traversă strada, făcu cîţiva paşi şi se opri la „Rendez-vous-ul prietenilor".

Maica Toulouche care ocupa faţada expunea un coş mare cu stridii.

— Vrei să le guşti? sugeră bătrîna văzîndu-l pe amantul Joséphinei.

Propunerea era însoţită de un surîs care vroia să pară amabil.

— Dă-mi cîteva! răspunse brutal Loupart care în cîteva minute goli o jumătate de duzină cochilii.

— Hai spune, sînt bune?

Apaşul răspunse cu indiferenţă:

— Dah! Merge...

Maica Toulouche ridică capul, îl privi cîteva clipe pe Loupart, nu părea prost dispus, era momentul să-i vorbească aşa cum avea intenţia.

— Carré!

— Maică Toulouche.

— Apleacă-te un pic spre mine, am să-ţi vorbesc şi nu este nevoie să ne audă cineva.

— Despre ce este vorba?

Maica Toulouche făcu un gest misterios.

— De nimic... şi de multe.

— Hai dă-i drumul şi să terminăm.

Fără să răspundă direct, maica Toulouche se ridică şi făcu un semn.

Un zgomot de patine pe rotile de lemn, alunecînd pe trotuare se auziră.

Loupart întorcînd capul, surîse:

— Iotete! Autobus!

Un invalid lansat în mare viteză, sosea într-adevăr şi se opri din goană drept în coşurile cu raci.

Acest invalid îşi căpătase porecla de Autobus datorită coborîrilor sale rapide de la înălţimile pieţii Saint-Mathieu. Era, se spunea, un vechi mecanic de căi ferate care îşi pierduse picioarele într-un accident. Înscris la Asistenţa publică trăia din mila oamenilor şi din bacşişurile ce le primea pentru serviciile ce le putea face.

Autobus ridică către Loupart mîna sa aspră pe care apaşul o strînse cu consideraţie.

— Autobus, spuse maica Toulouche, am să lipsesc zece minute, să-mi păzeşti scoicile în acest timp.

Urmînd-o pe bătrînă, Loupart intră în întunecosul parter pe care ea îl ocupa în fundul unei curţi, la cîţiva metri de cabaretul lui taica Koku, în faţa căruia, vara îşi instala „casa de comerţ"!

Domiciliul particular al maicii Toulouche, era o îngrămădeală, o harababură, intrai cu greutate şi ieşeai cu mare greutate. Cele mai eteroclite lucruri provenind din furturi, erau puse una peste alta; dar cu o valoare scăzută acest bazar ilicit.

De îndată ce închise uşa, maica Toulouche intră în subiect:

— Voinica Ernestine, este furioasă pe tine, are ceva cu tine...

— Dacă mă ameninţă, întrerupse apaşul n-am ce-i face! o să-i vin de hac!

Dar maica Toulouche avea alte argumente de expus: cu volubilitate ea explică:

— Nu, voinica Ernestine, nu vrea război, ea recunoaşte că în oarecare măsură Loupart are dreptate, pentru că este cel mai tare, dar se simte jignită, decepţionată de afront public ce l-a făcut amantul Joséphinei, gonind-o din „Rendez-vous-ul prietenilor" cu o noapte înainte şi fără nici-un motiv.

— Fără motiv! bombăni Carré, atunci ce căuta voinica Ernestine cu Sapeur şi Nonet?

Maica Toulouche nu răspunse nimic şi Loupart continuă şi începu să se monteze din ce în ce:

— Nu sînt atît de imbecil! cînd mă gîndesc că Ernestine, a rămas mai mult de două ore de vorbă cu aceşti tipi, care sînt denunţători!

Maica Toulouche tresări speriată:

— E posibil, Sapeur?

— Denunţători, îţi spun, sînt de la prefectură!

Bătrîna tăinuitoare tremura, ea căuta în amintirile sale, dacă nu cumva a vorbit vreodată ceva în plus în faţa acestor oameni pe care Loupart tocmai îi numise denunţători.

Din păcate nu-şi amintea nimic. Ridicînd ochii spre cer:

— În cine să te mai încrezi, Doamne, murmură ea, aveau aerul de oameni cinstiţi!

Dar maica Toulouche nu păru multă vreme îngrijorată. În plus trebuia să obţină pentru masiva Ernestine, dacă nu iertarea, măcar autorizaţia de a reintra cu capul sus în barul lui taica Koku. Ea insistă: sînt sigură că Ernestine nu este în combinaţia cu paraziţii, biata fată! Loupart putea să conteze pe ea, dacă vreodată va fi nevoie.

Bătrîna tăinuitoare pledă cauza prostituatei, tot mai insistent cu cît Loupart tăcea.

Acesta se învîrtea prin cameră, inventariind bazarul maicii Toulouche, privind cu atenţie o piatră strălucitoare montată pe un vulgar ac de cravată de metal.

Fără să se pronunţe asupra sorţii masivei Ernestine, Loupart întrebă:

— De unde ai asta, maică Toulouche?

Bătrîna îi aruncă o privire speriată:

— Nu te atinge, Carré, mi-a fost lăsat de cineva în păstrare!

— Ei lasă! continuă acesta, fără să creadă un cuvînt din ce i se spunea, încă o tinichea pe care nu poţi să o vinzi!

— Aici găseşti mai repede cumpărători pentru obiecte de menaj decît pentru cele de lux, mărturisi tăinuitoarea.

— Ei bine! spuse Loupart, ne vom înţelege?

Cu nepăsare, el scoase din buzunar un ludovic de 20 de franci şi îl dădu bătrînei, în timp ce-şi puse pe dublura hainei sale, modestul ac cu piatră, a cărui valoare considerabilă nu a scăzut atenţiei sale.

— Mă bagi în bucluc! zise mama Toulouche cu disperare...

Loupart deja pe pragul uşii, surîdea.

— Probabil! şi încă ceva, puteam să-ţi dau mai puţin, dar îi poţi spune Ernestinei că nu-i port pică!

Loupart abia făcuse cîţiva paşi pe strada Charbonniére cînd la întretăierea străzii Chartres, se lovi de un trecător care cobora.

Loupart pufni în rîs.

Pe urmă, punînd amîndouă mîinile pe umerii individului:

— Măi să fie! Barbu? întrebă el între două hohote de rîs, măi tu nu te-ai uitat în oglindă? ce te-a găsit. Ei bine, bătrîne ai dat lovitura, repede adu un fotograf. Trebuie un ochi exersat ca să recunoşti în straniul personaj cu faţa rasă, tenul colorat, cu favoriţi roşii, individ deja celebru, care era cunoscut în lumea specială a apaşilor ca fiind şeful bandei Cifrelor, Barbu (care-şi datora numele părului abundent dezvoltat, părul des care-i acoperea obrajii, buzele, altfel spus aproape toată faţa), îi apăruse lui Loupart ras complet şi din brun ce era devenise roşu.

Mirat, să fie aşa repede recunoscut, instinctiv aruncă o privire într-o oglindă şi se privi, era într-adevăr ridicol, cu o pălărie moale, verde, îmbrăcat într-un costum în carouri mari.

El bîlbîi:

— Nu mi-ai spus tu să mă deghizez în american?...

Dînd din umeri şi cu un aer sever:

— Nu eşti bun la nimic! Fără îndoială, ţi-am spus să-ţi faci o mutră de debarcat, dar te găsesc îmbrăcat ca un

clown! Te pricepi foarte puţin la aşa ceva! Iată un mijloc bun să ne facem recunoscuţi de poliţie şi să o invităm să intre în ciorapii noştri. Să-ţi schimbi imediat toate astea de pe tine şi încearcă să fii mai puţin urît!

Barbu, dezolat, perplex, se întoarse să plece cînd Loupart îl rechemă:

— Şi micul Mimille?

— E de partea noastră...

— Ştiam! Ascultă, pentru afacerea persoanelor, să-i procuri haine de elev!

— Am înţeles! spuse Barbu.

El încercă să plece cînd Loupart îl reţinu iar:

— Mai rămîi, pentru Dumnezeu! parcă ai focul în spate. Pentru cînd este afacerea?

— Fără un contraordin al lui Tornellier, pentru noaptea de sîmbătă spre duminică.

Cu o privire rapidă Loupart verifică dacă nu-i ascultă cineva, se aplecă la urechea locotenentului său.

— Aha... e uşor de recunoscut?

Cum Barbu avea o mutră mirată, Loupart adăugă cu înfumurare.

— Zău, pe Dumnezeu, nu întreb pentru mine ci pentru puşti, îl vor recunoaşte:

— Fără discuţie să se înşele: gras şi bondoc cu o ţăcălie caraghioasă, mereu îmbrăcat în haine negre, îl vor recunoaşte.

— Idiotule! bombăni Loupart, nu mai trebuia să-mi înşiri toate astea din moment ce are numai un ochi, acest detaliu era suficient.

Loupart atinse cu degetul braţul lui Barbu:

— Clasa întîia pentru toată lumea...

— Cîţi vom fi?

— Cinci sau şase...

— Cu femeile?

— Nu, numai gagica mea... poţi să fii sigur că nu ne vom plictisi! încheie Loupart care se îndepărtă.

Apaşul surîdea încă de cele întîmplate la întîlnirea cu

locotenentul său, cînd zări pe partea cealaltă a străzii un agent de poliţie: plin de respect, Loupart traversă strada şi se apropie de agent:

— Bună ziua, domnule agent, spuse, mă recunoaşteţi?

Agentul de stradă părea nedecis şi Loupart continuă familiar:

— Eu sînt cel pe care l-aţi condus seara trecută!... seara raziei!... strada Charbonniére, cînd mergeam spre casă! Ştiţi, vă sînt recunoscător!

Fără să aştepte răspuns, Loupart îşi continuă drumul, îi păsa prea puţin de părerea agentului. De altfel el se opri puţin mai tîrziu în faţa casei a doua de pe strada Goutte-d'or, casă frumoasă, aproape elegantă, cu covor pe scări. Intră. Trecînd prin faţa portăresei Loupart strigă:

— Urc la Joséphine!...

Cu o privire rea, portăreasa îl petrecu puţin, pe urmă reîncepu o discuţie interminabilă cu omul de la gaze.

Ajuns la etajul cinci, bătu la uşă de două ori, dar în zadar.

Liniştea persista, începuse să se enerveze, nu-i plăcea că Joséphine dormea aşa de tîrziu şi ca un bun tiran ce era, el pretindea să fie gata oricînd să iasă cînd el venea să o caute.

De şase luni Loupart făcuse din Joséphine, cea mai frumoasă brunetă din Belleville, amanta sa favorită. O cunoscuse la un bal din cartier. În mijlocul acestor susţinători şi prostituate care frecventau aceste locuri, Joséphine îi apăruse lui Loupart, seducătoare, graţioasă, aproape pură şi popularul apaş nu ezita să culeagă această floare care nu se deosebea prea mult de interlopa companie.

În realitate Joséphine nu avea să se plîngă de atitudinea amantului său şi chiar dacă acesta pretindea de la ea o supunere oarbă, nu o trata cu brutalitatea feroce a celor de seama lui.

Dacă Joséphine avusese crize de cinste şi examene de conştiinţă, se vindecă de ele de la începutul legăturii cu

Loupart.

Ea ştia că pentru ca să trăiască pe picior mare, el nu se dădea înapoi de la o lovitură de forţă, la nevoie de un furt, şi chiar mai mult.

Poate Joséphine orientată altfel ar fi fost bună mic-burgheză! împrejurările n-au vrut-o; ea a devenit amanta unui şef de bandă, pentru care se simţea mîndră. Cu toate acestea ea nu căpătase obiceiurile vulgare şi brutale a celor care trăiau viaţa agitată a mahalalei.

La al treilea ciocănit, Loupart, sparse uşa cu o lovitură puternică de umăr.

Dar camera Joséphinei, o cameră frumoasă şi mare, inundată de lumină printr-o mare fereastră, era goală.

Loupart nu-şi putu reţine un strigăt de uimire.

— În numele lui Dumnezeu! strigă el, asta nu-i normal!

Crezînd că amanta sa este la vreo vecină el ţipă:

— Joséphine! vino!

La zgomotul provocat de spargerea uşii, cîteva capete apărură la uşile celorlalte locuinţe aflate la acelaşi etaj.

Toată lumea, obişnuită cu zgomotele în această casă, se amestecă rar în certuri dar oricum cînd se întîmpla cîte ceva, toţi vroiau să afle ce se petrece!

Mai multe femei apărură la strigătul lui Loupart şi acesta recunoscu mai întîi pe Mme Guinon, o brodeză care lucra acasă, împovărată de şapte copii, pe care Loupart, o ameninţase că-i aruncă pe fereastră dacă fac scandal cînd el îşi petrece noaptea la amanta sa.

— Unde este Joséphine? întrebă dur Loupart pe brodeza emoţionată.

— Dar, n-aş putea să vă spun domnule Loupart, cu toate acestea ieri seară cînd s-a întors de la dineul luat cu dumneata, cel puţin aşa ne-a spus — ea s-a plîns de dureri de stomac, eu n-am mai văzut-o de atunci, dar se spune că ar fi plecat, mă înţelegeţi?

— Plecată! unde?... cînd! bombăni Loupart care o fulgera cu privirea pe biata femeie din ce în ce mai speriată.

— Dar nu știu! nu știu! țipă ea... și de altfel Julie mi-a povestit totul.

La o ușă alăturată apăru o figură plină de pistrui care se ascundea.

Loupart se repezi spre ea, și o trase de mînă pe palier:

— Bîrfitoare, despre ce este vorba?

Julie (nu era timidă ca Mme Guinon), cu vocea răgușită de nenumăratele chefuri pe care le făcea în fiecare seară și cu mintea aproape întreagă deși aburii alcoolului îi mai întunecau creierul, spuse:

— Este simplu, cînd am venit acasă pe la ora patru, am auzit gemete la Joséphine și m-am dus să văd, Joséphine se tăvălea de durere ca și cum ar fi fost...

Julie se oprise, Loupart insistă:

— Cum adică, ca și cum ar fi fost, ce?

Scăpînd cuvîntul, Julie murmură:

— Otrăvită!

Printre șuvițele de păr ea îl privea pe apaș, cu curiozitate, chiar cu dispreț!

— Loupart nu tresări de loc:

— Și ce-ai făcut?

— Nimic! declară Julie! eu m-am retras în liniște, pentru că erau treburi care nu mă priveau, dar Coquette a venit, s-a amestecat și atunci...

— Coquette! bombăni Loupart, unde este? Vreau să vină imediat.

De cîtva timp Coquette asculta în spatele ușii sale, abia deschisă. Locuia în fundul culoarului, era locatara de pe etaj care stătea cea mai departe de Joséphine.

Socotind că era inutil să se mai ascundă, Coquette se arătă cu jalnica sa frumusețe, teribil de veștejită la ora deșteptării.

Dintr-un halat jerpelit, ieșea gîtul său ridat și pe fața sa slăbită se întindeau pete mari de fard, umflături grase și lucioase.

Coquette depășise precis cincizeci de ani, fără rușine se apropie de Loupart, îl atinse și terminînd de înghițit o

bucată de cîrnat îi suflă mirosul în nas.

— Și ce? Am făcut ce trebuia, spuse ea privindu-l cu un aer parșiv.

Loupart o măsură cu privirea.

— Unde este Joséphine?

— La Lariboise, sala 22... pentru ce vrei să știi?

După un moment de stupoare, Loupart izbucni cu mare furie:

— Ah! Ele sînt vicioase, toate femeile astea, se amestecă totdeauna în ce nu le privește! Ce! Să te înnebunești pentru o prostie, o indigestie, să o facă pe Josephine să plece în mijlocul nopții? să o conduci la spital fără să fiu întrebat, eu Loupart? cu atît mai mult cu cît Josephine nu era mai bolnavă decît Pont Neuf.

— Poți fi sigur că da, întrerupse Coquette de îndată ce au oprit-o acolo!

Această remarcă logică, îl înnebuni pe Loupart.

Furios, ridică pumnul și fu cît pe aci să-l lase să cadă pe ceafa descărnată a bătrînei prostituate, cînd aceasta înainte să fie lovită țipă:

— Ajutor! Asasinul!

Mme Guinon se închise în cameră cu copiii ei. Julie încerca o retragere strategică.

Atunci Loupart, calmat brusc, ridică din umeri, se prăvăli pe scări, înjurînd.

Nu, lucrurile nu se vor petrece astfel! pe cuvîntul lui Loupart, Josepine va ieși din Lariboise mai repede decît intrase.

Cîteva minute mai tîrziu Loupart fugi într-un suflet la cabaretul lui taica Koku, spunîndu-i acestuia proiectele sale autoritare, dar Koku calm îi spuse:

— Tu știi bine bătrîne, că nu este nimic de făcut, nu este zi de vizită azi și nu vei putea să pătrunzi în spital pînă mîine la prînz!

Și cum Loupart tăcea, înnebunit de nerăbdare dar știind că patronul avea dreptate, acesta continuă cu voce joasă:

— Vizita este mîine la ora trei... vizita... numai mîine.

Pe urmă sugeră:

— Un amestec, Loupart?

— St! înjură acesta furios, dă-mi hîrtie de scris!...

Loupart, se instală la aceeaşi masă la care dictase cîteva seri mai devreme amantei sale, enigmatica scrisoare pentru Juve, pe urmă terminînd mîzgălitura sa îl strigă pe invalid care rămăsese lîngă maica Toulouche în mijlocul coşurilor cu scoici şi raci.

— Autobus! ordonă el, fugi cu scrisoarea asta la Lariboise, repede şi cînd te întorci îţi fac cinste cu o băutură.

Cum invalidul ieşi în grabă era cît pe aici să fie dărîmat de un vînzător de ziare care striga tare:

— Cereţi „Capitala"... ediţie specială!... crima extraordinară şi misterioasă din cartierul Frochot. O femeie asasinată.

— Ei, Carré, cumpărăm jurnalul? propuse patronul.

Dar Loupart plecă prin fundul cabaretului, fără să se întoarcă.

— Nu mai pot eu! Cunosc toată afacerea.

— Oh! Oh! făcu Koku, rămas înfipt pe loc la cele spuse de Loupart: cum? deja?

CAPITOLUL VI

SPITALUL LARIBOISIÈRÈ

Băiatul de birou îl introduse pe Juve în cabinet, închizînd respectuos dubla uşă capitonată, cînd domnul Maufil, amabilul director al spitalului Lariboisière se adresă poliţistului cu cel mai amabil surîs:

— Credeţi-mă, domnule Juve, spuse el, agitînd legitimaţia pe care inspectorul de la Siguranţă i-o dăduse, cîteva minute mai devreme; credeţi-mă că cerînd de dimineaţă serviciului Siguranţă să delege cîţiva inspectori, nu am menţionat numele dumneavoastră şi nu era în intenţia mea să deranjez o celebritate ca a dumneavoastră, pentru o afacere atît de banală ca cea care mă interesează...

Juve nu prea gusta frazele amabile, complimentele mondene pe care i le adresa astfel M. de Maufil.

El răspunse repede:

— Pe cinstea mea, domnule director, ignoraţi că în fiecare dimineaţă la prefectură, colegii mei şi cu mine mergem pentru ceea ce numim raport.

— Ei în fine, dar...

— Vă rog să-mi permiteţi! Ori, azi dimineaţă M. Havard ne-a citit la raport, scrisoarea dumneavoastră unde era menţionat un individ pe care-l caut cu cea mai mare anexitate şi adăugă, cu cea mai mare neşansă de două zile. Acest individ, este apaşul Loupart zis Carré, vă daţi seama că am auzit că vă plîngeţi de el, domnule director...

— Într-adevăr, domnule, înţeleg, dar aţi fi putut să delegaţi pe unul din agenţii dumneavoastră!...

— Nici gînd! prefer să acţionez eu singur, şi Juve nu-şi ascundea un fel de vanitate spunînd ultimele cuvinte.

— De altfel nu sînt decît inspector principal al Siguranţei cu acelaşi titlu ca toţi inspectorii principali şi în consecinţă trebuie să fiu la dispoziţia tuturor celor care apelează la serviciile noastre după cum trebuie să mă supun ordinelor şefilor mei, fără să ţin seama de preferinţele mele.

— Oh! domnule Juve! şi popularitatea dumitale...

Juve, întrerupînd scurt amabilităţile:

— Despre ce este vorba, domnule?

— V-am spus, o afacere banală dar care intrigă, emoţionează chiar. Nu aţi vizitat niciodată Lariboisière, domnule Juve?

— Nu, dar cunosc cîteva din sălile spitalului.

— Ei bine! închipuiţi-vă, domnule Juve, că alaltăieri, am internat în serviciul doctorului Patel, unul din eminenţii practicieni ai spitalului, o bolnavă care a venit în zori, atinsă de violentele tulburări gastrice, consecinţă probabilă a ingerenţei unor alimente de proastă calitate.

— Acesta a fost diagnosticul doctorului?

— Exact. Acest diagnostic pus la vizită, diagnostic care fu confirmat mai tîrziu şi care a dus la internarea tinerei femei de medicul curant. Femeia a dat ca identitate în momentul intrării în serviciu numele Joséphine, fără profesie, locuind la Paris, strada la Goutte-d'or cu cameră mobilată. Pînă aici toate sînt normale?...

— Adevărat, aprobă Juve, nu văd nimic suspect în toate acestea.

— Ei bine! la cîteva ore după intrarea sa în spital, adică aceeaşi zi pe la ora 11 de dimineaţă, această femeie a primit o scrisoare, scrisoarea adusă de un comisionar care a insistat pe lîngă portar să fie înmînată imediat bolnavei al cărui nume şi adresă le dădu. Susţin că spitalul meu este unul din cele mai bine administrate, declară directorul cu

un surîs plin de vanitate oficială, dau ordine personalului meu, foarte riguroase şi toate acestea pentru ca şederea bolnavilor în această casă să fie cît mai puţin tristă. S-a adus o scrisoare, băiatul care a primit-o, s-a grăbit să urce cu ea la bolnava internată azi dimineaţă în serviciul doctorului Patel...

Directorul se întrerupse, deschise sertarul biroului său şi scoase un plic pe care îl arătă lui Juve:

— Bolnava care suferea în acel moment de o puternică febră, îl luă, îl întoarse, cu o stupefacţie accentuată încît atrase atenţia surorii principale care era de gardă. Bolnava deschise în sfîrşit plicul, citi cu greutate conţinutul scrisorii şi deodată scoase un ţipăt terifiant şi se ridică în pat, cu ochii speriaţi, pradă unei veritabile crize de teroare. Se grăbiră să o ajute, infirmiera, dar bolnava refuză să-i dea scrisoarea. A fost chemat internul de gardă, care a vrut şi el să citească scrisoartea, dar bolnava se opuse din nou.

Directorul făcu o pauză, vrînd să vadă efectul, dar Juve îl bruscă:

— Şi atunci, întrebă el...

— Atunci domnule se petrecu un lucru straniu. Josephine declară că vrea să părăsească spitalul, imediat, pe loc şi să se întoarcă acasă.

Îţi spusesem că această amărîtă era atinsă de o febră violentă şi să consimţi la plecarea ei era egal cu o condamnare la moarte.

Internul parlamentă, refuzînd să-i dea biletul de ieşire şi invocă regulamentul care nu autorizează pe bolnavi să părăsească spitalul numai după vizita de dimineaţă.

Fata, voia neapărat să plece, înnebunise tot salonul pretinzînd că nici-o autoritate din lume nu are dreptul să reţină un bolnav în spital... trebuia terminat odată!...

— Într-adevăr, răspunse Juve.

— Internul avu o inspiraţie, trimise să mă cheme! Am alergat imediat, am pus să se dea paturile la o parte, am dat pe toată lumea afară şi am încercat să calmez bolnava spunîndu-i că sînt prietenul ei, că eu îi vreau numai binele,

că era imprudent pentru ea să plece, într-un cuvînt am făcut tot ce se putea face şi ea sfîrşi prin a-mi încredinţa scrisoarea care o emoţiona atît de tare. Iat-o... vă rog să o citiţi.

Juve, deschise plicul pe care i-l întindea directorul Lariboisier-ului, scoţînd o scrisoare al cărui scris tremurător şi zigzagat indica un scriitor cu o condiţie minimă, citi:

„Eu am venit la tine. Tu nu erai. Nu vreau giumbluşlucuri de astea, nu eşti mai bolnavă decît mine. Deci, iată ce te sfătuiesc: sau părăseşti spitalul imediat şi te întorci acasă, sau mîine, vineri, la ora de vizită, aşa adevărat ca numele pe care îl port, vei primi două gloanţe în piele, care să te înveţe să taci".

Juve, citind această scrisoare de ameninţare, nu putu să nu afirme:

— Bine, bine! este perfect!

— Găsiţi acest lucru perfect? întrebă directorul.

— Găsesc că este foarte clar...

— Înţelegi ce se întîmplă?

— Da domnule... dar vă rog să continuaţi povestirea dumneavoastră.

Doamne! povestea mea se apropie de sfîrşit, cred că ghiciţi că după ce am citi scrisoarea, am obţinut de la Josephine, cîteva lămuriri asupra personajului care îi scrise. Acest Loupart, care i-a scris este amantul ei, este, şi folosesc propriile ei cuvinte, o namilă în toată puterea cuvîntului. Este un om care nu se dă înapoi de la nimic, care riscă tot pentru tot.

El pare să aibă în cel mai înalt grad, acea mîndrie care face ca oamenii din această tagmă, atunci cînd au jurat să omoare pe cineva, oricare ar fi riscurile, să facă ce au spus. Josephine este convinsă că mîine, Loupart va veni să o omoare!...

— I-ai spus totuşi că vor fi luate toate măsurile de precauţie?

— Evident, i-am explicat că aici nu se intră ca la un

negustor de vinuri, că fiind preveniţi, voi supraveghea toţi vizitatorii care se vor prezenta şi ar cere să o vadă, i-am repetat că probabil amantul ei a vrut să o sperie dar că era în imposibilitate să-i facă ceva şi i-am spus mai ales că în starea în care era, nu putea să se opună ordinului acestui mizerabil...

— Şi ce a răspuns la toate acestea?

— Nimic, sau prea puţin! Criza, puţin calmată, a căzut într-o stare de melancolie şi plînse încet cu hohote. Am înţeles că se consideră condamnată, că avea mai multă încredere în cutezanţa lui Loupart decît în prudenţa mea şi că în fine, dacă ea rămînea este numai pentru că-i este imposibil în starea de slăbiciune în care se află să plece acasă!...

Juve, care tot timpul cît directorul vorbise, părea foarte puţin impresionat de situaţia în care se găsea amărîta de Josephine şi aprobînd încă o dată pe director:

— Aveţi dreptate domnule, este trist să constaţi, dar oameni ca Loupart, apaşi, ca să spunem aşa, ştiu să se facă iubiţi de aceste prostituate care îi hrănesc şi ajung să nu aibă încredere decît în ei.

Orice i-ai fi argumentat dumneata, nu ar servi la nimic. Josephine este înnebunită de spaimă... şi resemnată... Dar să lăsăm astea. Ce măsuri aţi luat domnule?...

Aş vrea să ştiu mai întîi de ce aţi spus că aţi înţeles toate cauzele de ameninţare pe care acest individ le adresă amantei sale. În realitate această femeie, este foarte bolnavă şi nu văd de ce amantul său, cît ar fi el de dur, ce poate să-i reproşeze.

Juve ezită puţin şi fără să intre în amănunte spuse:

— Ar fi prea lung şi foarte puţin interesat să vă înşir motivele pe care l-au determinat pe Loupart să scrie această scrisoare.

— Să ştiţi, domnule director, că această Josephine pe care o vedeţi astăzi tremurînd sub ameninţarea amantului său, cu puţin timp în urmă a furnizat poliţiei amănunte preţioase asupra lui. O fi aflat el de aceasta? Ştie oare că

Dau

această femeie l-a denunțat? Îi este teamă să nu vorbească în plus aici în spital?... ceea ce este imposibil... vedeți în orice caz el a dat acest ordin care vă surprinde, datorită unor argumente puternice.

Juve se întrerupse. Sucind și răsucind scrisoarea lui Loupart, în sfîrșit o puse în portofel:

— Păstrează acest document, domnule director, este o probă materială a intențiilor criminale ale lui Loupart... și dacă vreodată vă pune în practică amenințările sale, după aceasta i-ar fi greu să nege premeditarea.

— Dacă ar pune în practică amenințările? credeți că este posibil?

— Nu credeți și dumneavoastră același lucru, domnule director?

— Oh! îi cred pe acești indivizi capabili de orice, dar în fine... atunci cînd Loupart amenință că va veni să omoare, aici la spital, înainte de ora trei, pe metresa sa, deci ne previne, îmi pare ușor să-l oprim.

— Vi se pare ușor pentru poliție să împiedice această crimă?

— Pe Dumnezeu... da!

— Ei bine, greșiți!

— Greșesc?

— Sigur! greșiți, domnule director, pentru simplul motiv, că la fel ca alți oameni aveți impresia că poliția este atotputernică, că ea poate să aresteze pe asasini, să-i anihileze. Noi, polițiștii sîntem împiedicați să acționăm, o serie întreagă de regulamente, de dispoziții apără drepturile fiecăruia, dar care ne opresc în acțiunile noastre.

Un individ ca Loupart care trimite o astfel de amenințare cu moartea, ar trebui arestat imediat, dar dacă l-aș întîlni acum pe stradă, nu-l arestez pentru un motiv evident. Nu am mandatul de arestare în buzunar, nu-i așa? și...

Juve se întrerupse pentru o clipă, apoi continuă:

— Și spun aceste lucruri, domnule director, fără să mai fie nevoie să intru în amănunte care nu vor lămuri

mai mult adevărul, că oamenii cinstiți sînt dezarmați în fața criminalilor! Cînd un om nu dă doi bani pe viața sa și se decide să riște totul ca să ajungă la un țel, oricare ar fi, are șanse să-l înfăptuiască! Loupart vrea să o omoare pe amanta sa? foarte bine! știm acest lucru, am să iau măsurile necesare: am să umplu mîine dimineață spitalul de inspectori de poliție... voi supraveghea ușile, voi cerceta toate persoanele care se prezintă la vizită... ei bine! și cu toate acestea, domnule director, cu toate mijloacele pe care le posed sînt convins că dacă trebuie să-l arestez pe Loupart, îl arestez dar nu sînt sigur că îl voi putea împiedica să omoare, dacă vrea să omoare!

— Dar este de necrezut!...

— Oh! este de necrezut, de acord domnule director! asta este, și nu pot să fac nimic...

— Dar domnule Juve, ar trebui transferată această bolnavă, această Josephine, într-un alt serviciu, la alt spital la nevoie.

— Și să-i arătăm, nu-i așa, lui Loupart că sîntem preveniți asupra intențiilor sale? Să-l provocăm, să-i ațîțăm amorul propriu de bandit?... Nu, domnule director, nu astfel trebuie să acționăm. Acest individ va ști totdeauna să o găsească pe această amărîtă, ceea ce trebuie să facem atît în interesul său cît și al societății este din contra, să-l lăsăm pe Loupart să vină, dacă trebuie să vină, pînă la patul Josephinei și cînd se va pregăti să ucidă, să-l anihilăm, să-l prindem asupra faptului, să-l arestăm înainte să devină vinovat dar atunci cînd nu mai poate să nege că nu este vinovat.

Domnul de Maufil reflecta foarte adînc.

— Aveți prea multă experiență asupra acestor acțiuni ca să nu mă înclin în fața argumentelor dumneavoastră și ca să nu adopt felul de a gîndi. Ce vă gîndiți să faceți?

— Să inspectăm spitalul, deocamdată: să-mi dau singur seama de topografia locurilor, să-mi dau seama de modul în care acest apaș ar putea să comită crima sa... să văd locurile unde vor fi ascunși polițiștii mei... nu pot să

vă spun mai mult în acest moment... alte precauţiuni voi lua după ce voi inspecta locurile...

Domnul de Maufil sună un infirmier şi-i spuse să-l conducă pe Juve în serviciul doctorului Patel:

— În orice caz, domnule inspector, încheie el strîngîndu-i mîna poliţistului, nu mai este nevoie să vă spun că toată lumea este la dispoziţia dumneavoastră... Ordonaţi şi toţi se vor supune. Faceţi ce vi se pare că este bine şi eu voi fi de acord. Vă angajaţi la o acţiune grea şi ţin să vă uşurez în măsura în care îmi stă în putere.

Juve mulţumi cu amabilitate directorului şi luîndu-şi rămas bun, bucuros de a fi scurtat vizita ce o făcuse şi care după părerea lui îl făcuse să piardă destul timp.

— Stranie poveste, îşi spunea el în timp ce cobora scara care ducea de la birourile direcţiei spre curtea principală a spitalului, stranie poveste a apaşului... mă întreb dacă Josephine nu şi-a bătut joc de mine trimiţîndu-mi denunţul, care mi-a atras atenţia asupra lui Loupart şi după scrisoarea acestuia, nimic nu pare mai adevărat. Pe de altă parte, acest om va îndrăzni să-şi asume riscul? Am impresia că văd lucrurile prea în negru. Loupart să-şi închipuie că amanta a cerut ajutor şi protecţie şi în consecinţă se va linişti: Oare, ştim vreodată cum acţionează indivizi de acest fel? Ei sînt laşi şi totuşi uneori de un curaj nebun; fără îndoială, iată un om care atacă o femeie, o femeie bolnavă, şi cu toate acestea crima sa are o anumită grandoare. Să ameninţi aşa de deschis!... Pe toţi dracii, este un ticălos curajos.

Infirmierul care-l preceda pe Juve se întoarse pentru a întreba pe poliţist:

— Trebuie să vă conduc la serviciul doctorului Patel?

— Da, prietene, dar înainte aş vrea cîteva detalii asupra acestui serviciu: de unde începe el în raport cu clădirea principală? Infirmierul se opri. El şi Juve se găseau în acest moment lîngă un pavilion care forma corpul principal al spitalului... Infirmierul arătă cu degetul către o serie de ferestre, situate sub acoperiş:

— Priviţi, domnule, spuse el, serviciul doctorului Patel începe de la fereastra care face colţul casei şi se întinde pînă la fereastra care se află lîngă cornişă.

— Serviciul este dublu, presupun: bărbaţi şi femei.

— Da, domnule, sînt douăzeci de paturi pentru bărbaţi şi treizeci de paturi pentru femei.

— În două săli, bineînţeles?

— Natural, domnule, în două săli: la dreapta bărbaţii şi la stînga femeile.

— Şi care sînt căile de acces pentru a intra în sala femeilor?

Infirmierul privea cu curiozitate pe Juve, necunoscînd calitatea acestuia.

„Ce dracu caută domnul acesta"? Negăsind nici un răspuns la întrebarea sa mută, replică:

— Oh! Nu este complicat, domnule, serviciul doctorului Patel este la ultimul etaj al scării, se intră în salonul femeilor, prin uşa de la capăt, vreau să spun prin uşa care dă pe scară, sau prin uşa din fund care comunică cu laboratorul şefului clinicii cabinetului internului de gardă, dependinţele serviciului...

— Perfect şi vizitatorii pe unde intră?

— Care vizitatori, domnule?

— Persoanele, rude sau prieteni ai bolnavilor?

— Ah! Ei bine, domnule, vizitatorii urcă totdeauna pe scara mare.

Juve cercetă timp îndelungat ferestrele pe care i le arătase infirmierul şi pe urmă, reluă drumul său:

— Hai! arată-mi serviciul doctorului Patel...

— Bine, domnule! acceptă infirmierul: o să fie cu atît mai interesant pentru dumneavoastră cu cît este ora vizitei medicale...

După ce Juve a urcat scările, însoţit tot timpul de infirmier, pătrunse în sala femeilor. Doctorul Patel, tocmai îşi vizita bolnavii.

Mergea la fiecare pat cu o mină gravă, întrebînd cu bunăvoinţă pe fiecare femeie ce o avea în tratament,

asculta observaţiile internilor, care se înghesuiau în jurul lui, respectuoşi şi atenţi, pe urmă se întoarse spre grupul de studenţi, medici şi în termeni aleşi, căutîndu-şi cuvintele, pronunţă pentru ei o mică conferinţă, un fel de lecţie practică în care bolnava nu era decît un exemplu ştiinţei ascultătorilor.

Juve, ca un curios, sau mai exact ca un student se amestecă cu grupul şi asculta lecţia:

— Domnilor, spunea profesorul în momentul în care poliţistul lua loc printre elevii săi, domnilor, bolnava pe care am văzut-o împreună, prezintă un caz uşor şi foarte clasic de febră intermitentă. Analizele n-au dat nici un rezultat apreciabil, este imposibil să ajungem în starea actuală, la...

O mînă se aşeză pe umărul lui Juve:

— Este admirabil acest cumsecade Patel! spuse studentul, care se apleca astfel asupra lui Juve: cu teoria că analizele sînt întotdeauna semnificative. Aţi văzut bolnavul numărul 6 azi dimineaţă? o tifoidă caracteristică!... Ce părere aveţi?

Plictisit de această întrebare neprevăzută, se gîndea ce să răspundă, cînd, întorcînd capul nu-şi putu reţine o exclamaţie de surpriză:

— Dumneata, doctore?

— Dumneata, domnule Juve, aici? Mă căutaţi?

Juve era uimit.

Studentul care se aplecase pe umărul lui nu era altul decît doctorul Chaleck!

Îl trase deoparte.

— Lucrezi la spital?

— Spuneţi-mi, domnule Juve, repetă doctorul, aveţi noutăţi? Doreaţi să mă vedeţi?

— Nicidecum!... nici nu ştiam că lucraţi la Lariboisière!

— Oh! Sînt numai autorizat să urmez cursurile.

— Eu am venit din curiozitate...

— Numai? în orice caz permiteţi-mi, domnule Juve, să

vă mulţumesc pentru marele serviciu ce mi-aţi făcut ieri... Agentul care vă însoţea, mă luase drept vinovat.

— La dracu, îi mărturisi Juve, aparenţele...

Doctorul Chaleck spuse:

— Ei, este ceea ce mă înspăimîntă... nu mă tem că voi fi arestat şi că s-ar putea să fiu acuzat serios... am un trecut onorabil care mă pune deasupra unei astfel de erori judiciare... numai că lumea este atît de proastă! Oamenii sînt atît de răi încît foarte uşor se vor găsi unii care să mă bănuie sau să mă privească cu bănuială.

— Oh! doctore!

— Desigur, nu protestaţi! Asta-i viaţa! Cu toate acestea, dacă cineva a fost victimă în treaba asta, acela sînt eu! în afară că descoperirea acestei femei, omorîtă în casa mea, şi gata la orice supoziţii, am fost şi furat.

— Într-adevăr!

— Şi nu sînt bogat! În fine!... Aveţi ceva noutăţi?

— Nu încă.

— Nu urmăriţi nici-o urmă?

— Nici una!

— Va trebui ca adevărul să fie aflat!...

Juve spuse cu gest energic:

— Pentru asta, vă dau cuvîntul meu! Sînt în această afacere multe detalii misterioase, care sînt pasionante în cel mai înalt grad. Vreau să ştiu adevărul şi voi ajunge să-l descopăr. Contaţi pe mine.

Doctorul Chaleck părea că reflectează:

— Ce ar trebui să se ştie, este identitatea exactă a femeii asasinate.

— Sau măcar, continuă Juve, să aflăm cum a fost asasinată această femeie. Hai, doctore. Trebuie să ai o idee.

— Din punct de vedere medical, care este cauza acestei morţi?

Încă o dată doctorul Chaleck avu un gest de îndoială:

— Nu ştiu, nu ajung să am nici-o opinie. De altfel, domnule Juve, sînt sigur că sînteţi expert în medicină

legală şi cu toate acestea nu formulaţi nici-o concluzie? Corpul era strivit, ars, nu-i aşa? Cum o fi procedat asasinul? Vă mărturisesc că cercetez acest lucru. Căci, mă gîndesc dacă nu pe mine mă vroia asasinul.

Doctorul Chaleck se întrerupse. Un intern îi făcea semn:

— Vă rog să mă scuzaţi spuse el lui Juve, nu pot să-mi las confratele să aştepte, sînt chemat la un pansament pe care l-am făcut eu... Spuneţi drept, n-aţi venit să vedeţi un bolnav? Aş fi bucuros să vă stau la dispoziţie pentru a vi-l arăta...

— Nu, mulţumesc, răspunse Juve. La revedere doctore!...

— Pe curînd, nu?

— Da, da, pe curînd...

Părăsind pe doctorul Chaleck, regăsi pe infirmierul, care îl aştepta răbdător.

— Din ce în ce mai bizar! murmură el. În toate acestea nu poţi înţelege nimic: Josephine scrie că Loupart vrea să-l jefuiască pe Chaleck. Eu îl urmăresc pe Loupart şi-mi scapă... Îmi petrec noaptea într-o casă în care nu văd nimic şi unde se petrece o crimă abominabilă. Şi nu numai că nu văd nimic dar nici nu aud nimic — atunci cînd asasinatul se petrece la un metru de mine şi doctorul Chaleck, proprietarul casei nu aude nimic, nu vede nimic şi nici nu cunoaşte victima descoperită a doua zi dimineaţă la el! La acest punct informatoarea Josephine, intră în spital: dureri de stomac... se spune... hîm! Poate otrăvire? şi ea primeşte o scrisoare de ameninţare de la Loupart... pe urmă cînd ajung la spital, ca să mă ocup de ocrotirea ei, iată pe cine întîlnesc... pe cine? doctorul Chaleck! Nimic din toate astea nu sînt clare! Nimic nu este de înţeles!...

Juve se întoarse spre infirmierul care îl însoţea:

— Spune-mi, cunoşti persoana cu care am vorbit adineauri?

— Doctorul Chaleck? da, domnule.

— În ce calitate este aici?

— Este un doctor străin, domnule, cred că este belgian! În orice caz, este un medic autorizat de direcţie să urmeze lecţiile clinicilor, ale şefilor de servicii şi să facă cercetări în laboratorul spitalului. Dar el nu este nici intern, nici cineva în administraţie.

CAPITOLUL VII

POCNET DE PISTOL

În serviciul doctorului Patel era mai multă agitaţie ca de obicei în această după amiază.

Nu numai că bolnavii au putut să primească vizitele rudelor şi prietenilor, vizite care au adus puţină bucurie în monotonia disperată în orele mereu aceleaşi, dar şi o mulţime de doctori care şi-au petrecut ziua mergînd de la pat la pat cu un carnet de notiţe în mînă examinînd bolnavii, fără să spună ceva, examinînd foile de observaţie, verificînd etichetele fiolelor de pe noptiere.

— Medici?

Infirmierele şi infirmierii care circulau în marea sală îi numeau ezitînd „doctore". Aceste personaje erau aproape sigur străini, necunoscuţi — veniţi aici pentru cu totul altceva decît să studieze ştiinţele medicale.

Bolnavii, cei pe care suferinţa şi febra nu-i chinuiau ştiau precis calitatea lor exactă. Se vorbea în şoaptă şi la cel mai mic zgomot toate privirile se îndreptau în aceeaşi direcţie, spre extremitatea sălii.

Acolo într-un pat, la fel ca celelalte, dar care fusese îndepărtat de celelalte, se odihnea Josephine, amanta lui Loupart. Biata fată, era pradă unei febre violente, respira greu, dormita şi nu-şi dădea seama ce se petrece lîngă ea... Acest colţ de sală era rezervat fără îndoială pentru că era la extremitatea serviciului, departe de uşa pe unde erau introduşi vizitatorii şi foarte aproape de sala internilor cu pacienţii cei mai grav bolnavi. În faţa Josephinei se găseau

paturile a trei nenorocite considerate ca şi pierdute şi lîngă ea era instalat patul unei bătrîne, internată de urgenţă după cum scria tăbliţa şi al cărui obraz era acoperit complet de vată şi pansamente. Ceasul de la intrarea în serviciu tocmai sunase trei fără un sfert şi atunci un clopot zgudui pereţii spitalului, un infirmier apăru la intrarea în sală şi începu să strige:

— Trei fără un sfert! în zece minute vizitatorii sînt rugaţi să se retragă.

Doi interni care de la începutul zilei nu încetaseră să umble prin serviciu, zîmbiră:

— Trei fără un sfert, spuse unul, iată farsa e jucată, Loupart nu va veni!

— Hm! spuse celălalt, a spus la trei! mai rămîn 15 minute. Tînărul scoase din buzunar un cronometru:

— Nu mai sînt nici măcar 15 minute, ci numai treisprezece exact.

— Stai puţin! toate precauţiile au fost luate.

— Ei lasă! Precauţii, cu indivizi ca Loupart nu există!

— Glumeşti?...

— Încă unsprezece minute...

— Asta-i nebunie! ce dracu crezi că se va petrece acum! Sîntem toţi preveniţi, sîntem toţi aici, serviciul este încărcat de poliţişti...

— Încă opt minute...

— Ei bine! îmi calci pe nervi cu felul tău de a anunţa ora.

— Numai şase minute...

— Şi ai şi un aer aşa de serios. Şi de altfel uiţi un lucru, nu se mai intră în spital acum... uşa este închisă, vizitatorii pleacă...

— Mai sînt trei minute...

— Ei, cel puţin te recunoşti învins, îmi închipui? Gluma s-a terminat?

— Încă un minut...

În liniştea sălii se auziră fulgerător şi prelungit în tunet două împuşcături de revolver!

Un ţipăt de durere răspunseră!

Era un moment, de nebunie, de zăpăceală...

Bolnavii pierzîndu-şi capul, săreau din paturi şi se refugiau la extremitatea serviciului, în timp ce cei doi interni şi agenţi de poliţie se precipitau în direcţia patului Josephinei.

Uşile se trînteau. Se alerga din toate părţile.

La ţipetele de spaimă se amestecau strigăte de disperare.

— Cine a tras?

— Nu era nimeni aici!

— Este de neînţeles.

Dominînd tumultul o voce se impuse:

— Dracu, dracului! cît sînt de udat! Ce vrea să spună aceasta?...

Internul de gardă a fugit la patul unde nenorocita Joséphine părea moartă, nemişcată, o mare pată de sînge se vedea pe cearceaf:

Rapid, tînărul doctor dezveli bolnava şi o consultă.

— Este leşinată! spuse el celor din jur! este numai leşinată.

Se întoarse, cerînd linişte cu un gest energic şi strigă:

— Domnule Juve! Domnule Juve!

Tînărul om îl strigase pe poliţist din toate puterile. Lîngă el aceeaşi voce care se mira mai devreme, declară:

— Pe dracu ştiu bine că este numai leşinată. Primul glonţ i-a atins braţul... pe cînd cel de al doilea...

Grupul care se formase în jurul lui Joséphine se desfăcu, ca să lase loc personajului care răspunsese.

Uimirea cuprinse pe toţi. Bătrînica înfofolită în pansamente, se ridicase din pat şi îşi smulse peruca, şi lăsă să apară poliţistul Juve.

— Eu înţeleg totul, spuse inspectorul cu un aer preocupat, fără să observe mirarea stîrnită de apariţia sa. Sînt ud pînă la piele. De unde dracu a apărut duşul pe care l-am primit în timp ce Loupart trăgea?

Internul explică repede: Joséphine era culcată pe o

saltea de cauciuc umplută cu apă şi unul din gloanţe a găurit salteaua... şi apa a ţîşnit...

— Şi de fapt ce are bolnava?

— O zgîrietură, o contuzie la umăr! Asasinul n-a putut să ochească bine, din cauza poziţiei bolnavei.

— O şansă!

— Da, o şansă, constată internul. Şi el a scăpat.

— A scăpat... mergi prea repede, afirmă Juve — vom vedea.

Inspectorul Juve chemă imediat toţi inspectorii.

— Raportul? ceru el...

— Nu aţi văzut nimic?

— Nimic!

Juve şi inspectorii săi, întrebară pe infirmieri şi pe interni:

— N-aţi zărit pe nimeni?...

Cei întrebaţi de Juve stăteau fără să răspundă.

— Bizar! constată poliţistul, care adăugă:

— Pentru mine din patul în care eram n-am putut să supraveghez uşile — am urmărit-o numai pe Joséphine să văd pe faţa ei cînd intră Loupart. Acesta trebuie să fi intrat în sală deoarece două gloanţe au fost trase.

Juve, cu un gest îndepărtă pe cei ce-l înconjurau:

— Nu sînt prea îngrijorat, spuse el, căci am postat în jurul spitalului cincizeci de agenţi. Loupart a găsit poate mijlocul să intre dar nu poate ieşi de aici fără să cadă în capcană... Trebuie să stabilesc de unde s-a tras.

— Şi cum veţi putea?...

— Oh! e foarte uşor... iată, domnule, primul glonţ a găurit salteaua şi s-a înfipt apoi în parchet? unind printr-o linie ipotetică cele două urme pe unde a trecut glonţul şi prelungind această linie găsesc direcţia exactă de unde a pornit lovitura.

Din grupul spectatorilor, înaintă un medic.

— Domnule Juve, spuse el, dacă ţinem cont de teoria dumneavoastră, deducem că glonţul a fost tras din pragul uşii care duce în sala internilor.

— Ah! dumneata eşti, doctore Chaleck? Sînt bucuros să vă văd!... Într-adevăr, aveţi dreptate, de acolo a tras asasinul... Aveţi obiecţii?

— Am intrat în sală cu două secunde înaintea loviturii şi n-am văzut pe nimeni, nici în spatele meu, nici în faţa mea şi atunci cum a putut asasinul să străbată sala şi pe urmă să dispară, fără să-l vadă nimeni.

— Eu nu explic, eu constat...

Şi traversînd încă odată grupul infirmierilor şi mergînd către uşa care făcea legătura cu cabinetul internilor, o deschise spunînd:

— De aici au fost trase loviturile de revolver.

Poliţistul se aplecă şi ridică de jos un pistol încărcat cu încă patru gloanţe şi-l arătă triumfător:

— Un indiciu preţios, declară el.

— Oare un străin, poate să intre în serviciu pe această uşă?

— Niciodată, domnule Juve! spuse internul! Numai persoanele care fac parte din spital pot trece prin laborator şi trebuie să mai traverseze şi serviciul de chirurgie.

— Şi Loupart, face parte din personalul spitalului?

— Este imposibil, l-am fi recunoscut după fotografiile care le-am primit de la dumneavoastră.

— Faptele sînt contradictorii... iar după puţin timp spuse:

— Situaţia se prezintă astfel: Loupart cunoscut de toţi, a intrat fără să fie văzut. A intrat pe un drum care i-a fost arătat de cineva din spital.

— Cu atît mai mult cu cît se lucrează în laborator şi orice persoană străină ar fi fost remarcată şi reţinută.

— Atunci, este din ce în ce mai de neînţeles, ca să treacă pe acest drum trebuia să se deghizeze.

Poliţistul tot timpul în care vorbise rămăsese la intrarea sălii. Revenind se aşează pe patul unui bolnav şi puse revolverul lîngă el.

Nu termină gestul cînd el spuse:

— Oh! oh! şi cu degetul arătă pe cearceaf o pată mică de sînge pe care o lăsase revolverul.

— Staţi domnilor, să fim logici! deduc următoarele: asasinul nu a avut timp să ţintească şi a tras direct, rănindu-se la deget. Juve luă pistolul şi mimă mişcarea care o făcuse asasinul.

Doctorul Chaleck spuse:

— Ce concluzie trageţi?

— Una singură! Asasinul este rănit la degetul arătător şi dacă el se găseşte printre persoanele din spital este uşor de găsit.

Declaraţia poliţistului precisă şi netă lasă pe toţi cu gura căscată:

— Cu toate acestea, remarcă internul cum rămîne cu modul în care a intrat în spital şi cum a putut să intre pe uşa aceasta fără să-l fi recunoscut cineva după fotografiile pe care le-am văzut.

Juve răspunse:

— Uitaţi domnule, că trebuie să judecăm după fapte sigure: s-a tras asupra Joséphinei.. este indiscutabil. Cine a tras? nu ştim. Credem că este Loupart dar foarte bine acesta putea să aibă un complice în spital.

Juve se ridică şi continuă:

— Domnilor, am să merg la domnul director să-l rog să strîngă tot personalul spitalului să-l pot vedea eu. În acest timp un inspector a închis toate uşile de ieşire. Nimeni nu a ieşit. În cel mult două ore, timp în care vom controla pe toţi, asasinul nu va mai fi liber!

Cele afirmate de Juve erau în sine destul de complicate. Un spital este o lume formată din aproape o sută de angajaţi, la care vin să se adauge, studenţii, bolnavii şi chiar vizitatorii care toţi se găseau între pereţii spitalului în momentul crimei.

Soluţia găsită de Juve era bună în sine, dar punerea în practică era dificilă şi cerea mult timp.

Timp de două ore Juve controla în biroul directorului pe cei aflaţi în sală în momentul crimei şi nimic nu venea

să arate pe asasin.

Drama avusese loc la ora trei, pe la ora şase cei care aveau autorizaţia să iasă din spital, începură să plece.

Cu un pas nonşalant, doctorul Chaleck se îndreptă către ieşirea de care se folosea în fiecare seară pentru a ajunge acasă.

Doctorul era îngrijorat. Fusese victima unui furt, compromis în uciderea femeii şi acum era foarte impresionat de drama ce avusese loc în serviciul doctorului Patel. Cînd ajunse la poarta de ieşire, un inspector îi bară drumul:

— Vă rog să mă scuzaţi, domnule, cunoaşteţi cele întîmplate? aveţi un bilet de trecere!

— Un bilet de trecere?

— Nimeni nu iese fără un bilet de trecere de la domnul Juve. Doctorul îşi consultă ceasul:

— Drace! sînt în întîrziere.. şi de unde pot să iau biletul de trecere!

— Trebuie să-l cereţi domnului Juve care este în cabinetul directorului.

— Foarte bine, mă duc... şi doctorul se întoarse din drum.

CAPITOLUL VIII

ÎN CĂUTAREA VINOVATULUI

— Este de neconceput! declară domnul Maufil, am controlat două sute de persoane şi nu am găsit nimic...

— Da, de neconceput... dacă vreţi, spuse Juve, într-adevăr am controlat două sute de persoane fără rezultat şi s-ar putea să descoperim vinovatul la a doua sute unu mînă ce ne va fi arătată.

— Dar uitaţi un lucru, domnule Juve:

— Ce anume?

— Uitaţi că vinovatul cunoscînd procedeul de investigaţie nu va fi atît de naiv să vină la plecare să se supună controlului...

— La dracu, aveţi dreptate, domnule director, m-am gîndit la acest lucru şi am găsit remediul...

Juve se gîndise să cerceteze diferitele servicii ca să întîlnească individul căutat, dar acesta putea să afle din conversaţiile unuia sau altuia ce se pune la cale.

— Am să iau toţi agenţii cu mine, declară el directorului şi ne vom aşeza în linie, nici unul nu va scăpa din privire pe cel din faţă sau cel din spate. Vom porni de la zidul spitalului şi ne vom îndrepta către extremitatea cealaltă măturînd totul în cale. Planul lui Juve era clasic, el îl amintea pe cel folosit în razii.

— Foarte bine! aprobă domnul de Maufil şi ca să dovedească lui Juve că a înţeles tactica spuse:

— Îi vom înghesui pe toţi într-un colţ.

Cînd doctorul Chaleck s-a văzut refuzat de inspectorul care păzea ieşirea dinspre strada Ambroise-Paré se

întoarse din drum.

Doctorul Chaleck era îngrijorat şi înainta încet cu capul plecat. Îşi scoase halatul şi-şi îmbrăcase hainele de oraş.

Chaleck cufundat în gîndurile sale, întorcîndu-se, văzu îndreptîndu-se spre el pe inspectorul Juve însoţit de director: remarcă în acelaşi timp cordonul discret de agenţi care se pregăteau să mătură spitalul pe toată lărgimea sa. Maşinal şi vrînd să păstreze o oarecare distanţă între el şi ceilalţi, Chaleck se îndreptă spre galeria cu geamuri. Vrînd să pătrundă în chirurgie, un informator îl opri:

— Domnule doctor nu puteţi intra: domnul profesor Hugard care operează în acest moment a interzis acest lucru. Fără să insiste se gîndi să urce la etaj dar din nou Juve şi doctorul veneau spre el împingînd o mulţime din urmă. Chaleck se amestecă cu acest grup care se amuzau de ceea ce se întîmpla.

— Credeţi-mă, că se face agitaţie pentru puţin! spuse un contabil. Un contabil operat la deget spuse maliţios:

— Poate vor să mă aresteze pentru că vinovatul este rănit la mînă.

Demn şi calm, Juve, îi elibera după ce controla mîinile cu degetele depărtate. Cel controlat, primea un cartonaş cu numele şi calitatea lui.

Cu acest „bilet de trecere" se putea circula prin tot spitalul fără teamă.

— Nu mai avem ce face aici! spuse Juve.

— Nu, domnule inspector, răspunse directorul, la dreapta nu este decît profesorul Hugart şi internii săi care operează o apendicită. Dacă vreţi putem controla şi această parte îndată ce se termină operaţia.

— Vă mulţumesc, am controlat aici şi nu este nimeni suspect. Ei au biletul de trecere.

Juve zări o uşă groasă, împodobită cu geamuri mate în partea superioară — uşă care de fapt constituia fundul coridorului pe care se găseau.

— Unde duce această uşă? întrebă.

— Vreţi să vedeţi totul, domnule! Să intrăm.

Directorul deschise uşa şi se dădu la o parte lăsînd pe Juve să treacă printr-un culoar strîmt, întunecat şi umed.

Poliţistul făcu cîţiva paşi: culoarul se deschidea într-o sală mare, cu aspect de pivniţă, luminată slab şi foarte umedă. Un zgomot de apă care curge tot timpul din robinete, tulbura cu clipocitul său liniştea acestei încăperi. Pe nişte mese din lemn erau întinse nişte forme lungi şi albe şi cînd ochii se obişnuiseră cu penumbra care domnea, Juve identifică siluetele acestor pachete stranii. Erau cadavre învelite cu linţoliu. Capetele şi umerii ieşeau din cearceafurile funerare.

Cum Juve se întoarse spre directorul spitalului:

— Este amfiteatrul, unde conservăm cadavrele ce vor fi autopsiate! Vreţi să rămîneţi aici mai mult timp?

Juve, dădu din cap, impresionat de aspectul lugubru al locului.

— Camera nu are altă ieşire decît uşa pe care am intrat noi, nu este aşa domnule director?

— Nu, nu are altă ieşire...

Juve făcînd cîţiva paşi în sinistra cameră, se aplecă asupra formelor albe întinse la picioarele sale.

— Sincer vorbind, este impresionantă această morgă, ascunsă la capătul clădirii spitalului.

— Nu sînteţi obişnuit cu acest spectacol.

— În orice caz, cum nu este nici-o mobilă aici nu s-ar putea nimeni să fie. Să mergem în altă parte.

Dar în momentul în care părăsi funebrul local, el întîlni pe inspectorii săi care trebuiau să-l întîlnească după ce terminau vizita de la parter. Ei erau obosiţi şi cu toate acestea nu găsiseră nici-o persoană care să fie suspectă.

Juve îşi rodea nervos unghiile, enervat de întorsătura ce o luau lucrurile.

— Aţi controlat etajul întîi? întrebă adresîndu-se agentului Michel.

— Dacă l-aţi controlat dumneavoastră nu am mai fost; dar nimeni fără „bilet de trecere" nu a putut să urce, la

fiecare scară este un agent.

— Foarte bine, strînge toţi oamenii în spatele capelei şi aşteaptă ordinele mele.

După cîtva timp, Juve şi domnul Maufil se găseau în tète-a-tète în biroul directorial...

— Ei bine, domnule inspector:

— Ei bine, domnule director! Nu pot să vă spun decît că asasinul ne-a scăpat printre degete...

— Credeţi că a putut să evite razia?

— Aproape sigur! se poate că a părăsit spitalul sărind un zid...

— Este imposibil, zidurile sînt foarte înalte. Inspectorul tăcea şi domnul Maufil continuă:

— Ce veţi face acum?

Juve îşi scoase ceasul.

— Doamne! trebuie neapărat să vă părăsesc, trebuie să mă duc să dau socoteala de aceste incidente domnului Havard şi să schimb agenţii care sînt aici de şapte ore.

— Dar veţi reveni?

— Bineînţeles!

— Ce trebuie să fac pînă veniţi?

— Nimic! spuse el: sau dacă mai vreţi să controlaţi spitalul, nu ar fi timp pierdut?

Juve se pregătea să plece cînd Maufil îl rechemă:

— O întrebare... trebuie să păstrăm sistemul cu biletul de trecere pînă vă întoarceţi? Notaţi că la ora aceasta în spital nu a rămas decît personalul spitalului...

— Este indispensabil, domnule, răspunse Juve, trebuie să ştii cine intră şi cine iese. Dacă sînt persoane cunoscute portarilor, faceţi un registru în care să semneze.

— Este un lucru simplu, spuse directorul, care telefonă din biroul său dînd ordine în consecinţă.

Coborînd, Juve, spuse agentului Michel:

— Supraveghează cu atenţie venirile şi plecările din spital, eu nu voi lipsi mult.

CAPITOLUL IX

ÎN CAMERA FRIGORIFICĂ

Era aproape ora opt şi noaptea se lăsase întunecată. Încet spitalul se lumina.

Luminile dulci ale lămpilor cu strălucirea atenuată de sticlă mată se aprindeau în saloanele bolnavilor, pe culoare lumini puternice, lumini slabe pentru bucătării, săli de mese, toate acestea formau luminile spitalului.

Din tot spitalul numai camera mortuară nu avea nevoie de lumină.

Morţii pe care Juve îi vizitase cu două ore mai devreme zăceau nemişcaţi şi îngheţaţi pe mesele de lemn.

Deodată, un cadavru se mişcă. Dacă cineva ar fi fost în sală ar fi simţit o spaimă teribilă la acest spectacol.

Asigurîndu-se că uşa era închisă, acest „cadavru" tremurînd, clănţănind din dinţi, aruncă de pe el cearceaful şi începu să facă mişcări de înviorare pentru a se încălzi.

Se făcu auzit un zgomot, extraordinarul defunct îşi reluă poziţia iniţială şi se acoperi cu cearceaful sub jetul de apă.

Probabil că se temea de o intrare în amfiteatru. Dar nu era decît o falsă alarmă... aruncînd pentru a doua oară linţoliul, mortul îşi frecţionă viguros mîinile, şalele, umerii, pieptul său, încercînd să se încălzească.

În cealaltă parte a camerei „mortul" scoase de sub un bazin de zinc sprijinit de perete un pachet cu lenjerie şi haine.

Tot tremurînd, individul se îmbrăcă în grabă... şi gata îmbrăcat asculta în linişte orice zgomot. Judecînd că este

destul de uscat ca să nu atragă atenţia prin hainele sale ude, personajul porni spre culoarul strîmt, care separa de spital uşa cea grea. Întredeschise uşa cu precauţie, înainte de a o deschide ca să poată trece. După cîteva momente de aşteptare, el porni prin galeria cu geamuri şi o traversă repede.

Un moment mai tîrziu era în curtea spitalului şi întorcînd spatele capelei se îndreptă cu paşi siguri spre ieşire.

Întîlni doi infirmieri care îl salutară cu respect, lucru care îl lămurise că aspectul său exterior nu avea nimic anormal.

În dreapta, uşa dădea în strada Ambroise-Paré şi pe care se ieşiea de obicei. Aceasta era deschisă: omul merse spre ea şi cînd mai avea doi paşi ca să fie afară din spital, portarul îi bară drumul:

— Pardon, cine este acolo? Privind mai atent:

— Ah! dar este doctorul Chaleck! Ne părăsiţi foarte tîrziu în seara aceasta, doctore, fără îndoială că aţi avut mult de lucru în sala 22.

— Într-adevăr, replică doctorul Chaleck, căci el era, într-adevăr şi acum plec în grabă, dragul meu Charles. Şi cu un gest grăbit îl împinse pe portar şi vru să se fofileze între el şi perete... Portarul din nou îl opri, căci pentru el instrucţiunile erau literă de evanghelie.

— Un moment domnule doctor! trebuie să semnaţi mai întîi în registru!

— În registru? Ce mai e şi această nouă invenţie a direcţiei?

— Acest ordin nu vine de la director, sînt poliţişti care au impus această formalitate: orice persoană care intră sau iese din spital trebuie să semneze în acest caiet. Portarul îl aduse pe doctor în ghereta sa şi deschise registrul pe care îl adusese administratorul spitalului. Arătînd cu degetul o duzină de semnături înscrise pe prima pagină:

— Nu veţi fi în companie rea, domnule doctor, uitaţi-vă, veţi semna sub profesorul Hugard.

— Este exact, surîse Chaleck şi schimbînd conversaţia:

— Spune-mi dragul meu Charles ultimele noutăţi! Au pus mîna pe vinovat? bănuiesc pe cineva?

— Pe cuvîntul meu, nu pot să vă spun căci nimeni nu-mi face confidenţe, nici poliţia, nici patronul. Tot ce pot să vă spun că au venit aici vreo cincizeci cu pantofi murdari, au făcut zgomot în jurul bolnavilor, au dezorganizat serviciile şi în final n-au prins pe nimeni şi nu s-a terminat. Ia uitaţi-vă, domnule Chaleck:

Şi portarul arătă doctorului în fundul spitalului, umbre misterioase care se strecurau prin întuneric.

— Ei pe dracu, sînt poliţişti! Ah! continuă portarul umblînd prin ghereta lui în căutarea unei călimări, dacă vinovatul mai este aci nu va ieşi fără cătuşe la mîini.

Un enigmatic surîs se aşternu pe buzele palide ale doctorului Chaleck. Poate misteriosul locatar al casei din cartierul Frochot avea aceeaşi părere despre infailibilitatea poliţiei? Poate se gîndea că un anume doctor Chaleck reuşise să scape de urmărire, chiar sub nasul poliţiştilor şi al şefului lor, intrînd în camera mortuară. Acest surîs îi îngheţă pe faţă. Doctorul Chaleck care îşi ţinea cu îndîrjire amîndouă mîinile în buzunare, îl văzu pe Charles, care în fine găsise călimara şi-i prezentă registrul destinat semănătorilor obligatorii. Ori, în acelaşi moment doctorul Chaleck îşi simţi mîna dreaptă umedă şi în acelaşi timp o durere ascuţită îi contractă degetele.

— Vreţi să semnaţi, domnule doctor?

Cererea portarului nu părea dificilă în realitate şi totuşi Chaleck ezita, se învîrtea în jurul mesei pe care se afla registrul, agitat şi nervos nu se putea decide să-şi scoată mîna din buzunar.

Portarul îi întinse tocul... doctorul avu o idee subită:

— Charles, sînt foarte grăbit, caută-mi un taxi în timp ce eu semnez.

— Sînt la dispoziţia dumneavoastră, replică omul...

Abia se întoarse portarul cu spatele că doctorul scoase cu precauţie mîna dreaptă şi cu o neîndemînare evidentă,

începu să scrie, ţinînd tocul între degetele al patrulea şi al cincilea, neputînd să se servească de index şi mediu.

Cînd îşi termină semnătura, o mişcare greşită, un lucru neprevăzut se produse, păli şi reţinîndu-şi o înjurătură. Charles intra în gheretă.

— Taxiul dv. este aici, doctore.

— Bine, îţi mulţumesc!

Şi brusc Chaleck închise registrul, îl împinse pe portar, aiurit de graba lui de a fugi, se aruncă în automobil, spuse o adresă şoferului şi acesta porni...

Charles văzînd că doctorul a închis registrul, se gîndi disperat:

— La dracu, nu am sugativă şi cerneala nu este uscată, o să se facă o pată.

Şi cu toate că era prea tîrziu conştiinciosul portar se precipită pe caiet.

Abia îl deschise, că privirea sa se fixă pe pagina cu semnături.

— Oh! oh! murmură el.

CAPITOLUL X

SEMNĂTURA ÎNSÎNGERATĂ

Domnul de Maufil era foarte nervos...

— De cînd aţi plecat la Siguranţă, îi explică el lui Juve, am înmulţit percheziţiile... infirmieri de care sînt sigur, nu au părăsit uşile spitalului, am luat toate măsurile, am urmat la sînge recomandările voastre... şi degeaba!

— Nu aţi găsit nimic?

— Nimic! Nu numai că n-am descoperit pe asasin, dar nu am găsit nici-un indiciu care să semnaleze că a trecut pe aici...

— Este foarte curios!

— Spuneţi mai bine că este înnebunitor! Mi se pare că de cînd acest individ a tras în salonul femeilor din serviciul Patel, a dispărut misterios şi definitiv. Ideea de a examina mîinile tuturor persoanelor a fost excelentă şi cu toate acestea nu avem nici un rezultat...

— Eu cred, domnule director, că asasinul e plin de tupeu, a aflat despre cursa ce i-am întins şi nu s-a prezentat la ieşirea din spital.

În consecinţă...

— În consecinţă, ce? Ce credeţi acum domnule Juve?

— Ei bine! nu cred nimic... ce vreţi? Pentru că nici una din măsurile luate de noi n-au ajutat la prinderea lui şi nu s-a prezentat la nici-o uşă... cred că mai este în spital şi se ascunde.

Domnul de Maufil protestă la cele spuse de poliţist:

— Cu asta nu sînt de acord. Spitalul este o construcţie modernă, nu are compartimente care nu sînt folosite şi eu

cunosc perfect clădirea.

Am căutat peste tot, nu, cred că nu mai este în spital.

Poliţistul răspunse un pic ironic:

— Ce vreţi, domnule director, sînt fapte împotriva cărora afirmaţiile dv. nu ţin! Dacă vinovatul a intrat aici şi nu a ieşit el mai este încă...

— Nu mai este!

— Toate acestea, spuse directorul, ce contaţi să faceţi. Că asasinul trebuie arestat. Sărmana Joséphine nu va fi la adăpost de violenţele acestui bandit...

— De acord...

— Şi pe urmă se va spune că Lariboisière este prost administrată, că...

— Aveţi dreptate, spuse Juve, trebuie înainte de toate să o apărăm pe Josephine... De fapt ce spune ea acum? Se simte mai bine?

— Da, într-adevăr răspunse de Maufil, graţie primului ajutor ce i s-a acordat şi-a revenit şi are temperatură mai mică.

— Ce v-a spus?

— Puţine lucruri!

— Ea n-a văzut nimic?

— Nimic! după şocul suferit, internul nu mi-a permis să insist, ea nu înţelege nimic, nu l-a văzut pe Loupart, ceea ce susţine cu fervoare şi chiar cu mîndrie este că Loupart nu putea să vină cînd el a spus că vine. Într-un cuvînt la ora actuală această fată este într-o stare bizară, ea pare mai puţin speriată ca înainte de atentat şi susţine că dacă Loupart a rănit-o este pentru că nu a vrut să o omoare.

— N-a bătut cineva? întrebă el şi ca să se convingă spuse:

— Intră!

Uşa cabinetului se deschise încet în timp ce un om timid intra:

— Domnule director, aveţi un moment liber?

— Tu eşti, Charles?

Întorcîndu-se către Juve spuse:

— Este portarul de la poarta mare... Ce doreşti?

— Domnule director, explică el, este vorba de semnăturile pe care le-aţi cerut din cauza crimei, tuturor care părăsesc spitalul...

— Da, şi?

— Ei bine, domnule director este ora unsprezece şi nu mai poate ieşi nimeni acum...

— Adevărat! Dar nu era nevoie să mă deranjezi pentru atîta...

— Vedeţi, domnule director... este sînge pe registrul meu.

Dintr-o singură mişcare, Juve sări de pe scaun, şi repezindu-se la portar îi smulse registrul pe care îl purta sub braţ.

— Sînge!

Agitat, el frunzări caietul, căutînd pagina cu pricina. Pagina găsită, îşi reţinu cu greu o exclamaţie de surpriză.

Cu o privire îl avertiză pe director că făcuse o descoperire foarte importantă şi Juve vru să vorbească dar îl zări pe portar şi ezită.

„Acest om o să poarte vorba peste tot, nu trebuie să avem martori la discuţia noastră" şi fără să aştepte îl concedie pe portar:

— Bine, prietene! O să trec mai tîrziu pe la dumneata.

Imediat ce se închise uşa se întrebă cu îngrijorare:

— Este semnătura doctorului Chaleck! Priviţi! şi alături, jos unde s-a sprijinit mîna, este o pată de sînge, ce spuneţi domnule?

— Dar, dar...

— Doctorul Chaleck este rănit la deget şi nu ne-a spus nimic cînd a cunoscut obiectul anchetei noastre. Juve vorbea repede, cu fraze scurte şi părea că urmăreşte un raţionament. Directorul se ridicase şi examina cu atenţie registrul.

— Dar doctorul Chaleck... începu el.

— Doctorul era în sală în momentul în care s-a tras

El a recunoscut că intrase cu o secundă înainte şi se afla în pragul uşii unde am găsit revolverul. Este interesant şi cred că...

— Dar este o nebunie! Chaleck nu poate să fie vinovat!

— Şi de ce?

— Pentru că îl cunosc...

— Adevărat?

— Mi-a fost recomandat acum şapte luni de unul din vechii mei camarazi, un prefect. Doctorul este un om serios, un doctor străin, un belgian. Este un om onorabil... ce crezi că poate să aibă comun cu Loupart? cu Joséphine. Domnule Juve vă spun că totul pledează că nu este amestecat în această afacere.

Juve îşi luă pălăria şi bastonul. Era nervos, îngrijorat şi tirada directorului nu-l impresionă deloc. Acesta continuă:

— Totul dovedeşte că Chaleck este nevinovat!

Juve spuse cu răceală:

— Domnule, presupunerile nu sînt probe... trebuie să ne bazăm pe probe.

— Dar nu aveţi probe!...

— Am, zeci!

— Nu se poate!

— Această mică pată roşie care pătează acest registru, domnule de Maufil este mai mult decît o probă... este o mărturisire. Este greu pentru doctorul Chaleck să explice rana de la deget şi faptul că ne-a ascuns acest lucru.

— Sînt coincidenţe!

— Dacă vreţi! Dar sînt coincidenţe supărătoare şi teribile pentru acest om.

Juve se înclină şi-l salută ceremonios:

— Domnule, nu afirm nimic, nu iau nici-o decizie, vă rog să rămînă între noi ce-am vorbit şi mîine dimineaţă vă voi da noutăţile definitive.

— Am planul meu!

Părăsind cabinetul directorial, Juve îşi frecă mîinile cu satisfacţie.

— De data asta, l-am prins!

El coborî repede scara, traversă curtea spitalului şi bătu la ghereta portarului:

— Spune-mi prietene, cum s-a petrecut plecarea doctorului Chaleck?

Portarul, povesti cu lux de amănunte căci se simţea mîndru că a participat în această afacere.

— Foarte bine! mulţumesc! replică Juve dînd omului un bacşiş substanţial.

Poliţistul părăsi de data aceasta definitiv spitalul.

Juve ajuns pe bulevardul Magenta, opri o trăsură. În strada Montmartre, mă opreşti la ziarul „Capitala", îl ştii?

Cîteva minute mai tîrziu, poliţistul era introdus în biroul lui Jerôme Fandor. Dar Juve nu mai avea mina surîzătoare şi aerul său preocupat nu scăpă prietenului său.

— Noutăţi? întrebă Fandor.

— Multe noutăţi!... Pentru asta am venit să te văd...

Jurnalistul surîse:

— Aşa îmi placi! Mulţumesc Juve: prin tine am întotdeauna ştiri grozave şi ai să-ţi dai seama că ziarul meu este cel mai bine informat.

Poliţistul povesti jurnalistului descoperirile sale extraordinare de la spital.

— Iată... tu poţi să faci un reportaj grozav pentru mîine... micuţule!

— Sigur!

— Arestarea nu mai este decît o chestiune de ore...

— Aşa cred şi eu, dar cum te gîndeşti să procedezi?

Juve se ridică:

— Nu prea ştiu... Hai! la revedere!

Fandor îl lăsă pe poliţist să se îndrepte spre uşa cabinetului. Un zîmbet flutura pe buzele sale. Şi cum Juve ieşea îl rechemă:

— Juve!

— Fandor?

— Îmi ascunzi ceva...

— Eu? Doamne ferește! nu.

— Ba da, îmi ascunzi ceva! Nu nega! Te cunosc prea bine ca să mă păcălești.

— Te păcălesc?

Juve se întorsese la chemarea jurnalistului și acum se sprijinea de biroul acestuia privindu-l cu un aer mirat.

— Ce vrei să spui?

— Tu n-ai venit aici numai ca să-mi aduci o știre confidențială.

— Dar?

— Nu! Aveai o idee cînd ai venit aici, și pe urmă te-ai răzgîndit... deci? ce ai de gînd să faci...

— Te asigur că greșești...

— Păcat! cu tine Juve trebuie să folosești procedee tari... vrei să faci ceva ce nu-mi spui... bine? am să te umăresc.

La declarația jurnalistului se lăsă pe un scaun.

— Iată de ce mi-a fost teamă! Dar, micuțule, nu vreau să te amestec în poveștile astea, este ridicol ca întotdeauna să te fac să-ți riști viața.

— Bine! asta e! spuse Fandor.

— Ce, asta?

— Înțeleg!... Juve, tu ai venit aici ca să mă inviți la o aventură periculoasă și te-ai răzgîndit.

— Pune-te în locul meu, mă gîndesc întotdeauna la tine pentru loviturile de curaj, dar pe de altă parte că nu este meseria ta.

În loc de orice răspuns Fandor își aprinse o țigară și frecîndu-și mîinile spuse:

— Unde mergem?

Juve îl cunoștea și el bine pe prietenul său pentru a înțelege că odată ce l-a pus la curent era inutil să încerce să revină asupra deciziei sale. Îl privea cu admirație pe tînărul om, cu o privire care valora mai mult decît orice cuvînt.

— Vom merge, răspunse el, cu un ton sec, ton pe care îl folosea cînd își spunea planul de bătaie — mergem în

noaptea asta la doctorul Chaleck! Dacă îl găsim, îl vom forța să ne spună adevărul... dacă nu este vom scotoci casa sa de sus pînă jos... poate vom găsi indicii importante: Oh! Eu deduc multe lucruri, micuțul meu Fandor și sper ca mîine să am un mandat de arestare pentru acest individ și să-i pun cătușele...

— Hai să mergem! repetă Fandor...

— Da, să mergem! este evident că ne riscăm viața căci cred că doctorul nu-și face nici-o iluzie asupra bănuielilor ce apasă asupra lui, dar jocul merită sacrificiul. Și regăsindu-și tonul său vesel din preajma hotărîrilor grave, Juve adăugă:

— Natural, ca un bun spărgător ce-sînt, am asupra mea o trusă de scule pentru spargere. Vom putea intra la doctorul Chaleck fără să sunăm la ușa sa... noaptea e neagră... să profităm...

— Juve își freca mîinile, își regăsise toată buna dispoziție.

— De fapt, adăugă el, ți-am adus un document interesant. Îl cunoști pe Chaleck, este util să o cunoști și pe Josephine... nu se știe niciodată ce se poate întîmpla... iată portretul ei... am fotografiat-o la spital.

— Și aruncînd pe biroul lui Fandor — și cu un ton vesel — glumind spuse:

— Nu arată rău tînăra femeie! Henri!

CAPITOLUL XI

DUȘUL CU NISIP

— Poate că nu este corect să te prezinți astfel la unii oameni, spuse Juve încet, dar în această casă se intră ca într-o moară.

— Juve îl privi pe Fandor care zîmbea. Cei doi oameni se aflau în vestibulul casei din str Frochot, la doctorul Chaleck. Era aproape miezul nopții, Juve și jurnalistul primeau o lumină slabă prin gemurile ușii de la rarele becuri ce luminau piața. În această semiobscuritate își dădură seama că se aflau în vestibul. Ei rămaseră nemișcați un moment, destul de impresionți de felul în care intraseră în casa doctorului Chaleck pe care îl știau acasă.

Cîteva momente mai înainte, cînd au ajuns în piața Frochot în loc să încerce să treacă neobservați au bătut la portăreasă care le-a spus că doctorul venise acasă.

— Da, domnule, doctorul este acasă de două ore, eu l-am văzut sosind.

Atunci Juve și Fandor au înaintat pe stradă, mergînd de-a lungul zidului casei, au întredeschis ușa spre grădină și mergînd cu pași de lup au ajuns la intrare. Folosind cu succes un passepartout, tentativa a reușit și fără zgomot, jurnalistul și polițistul au intrat în casă.

Înainte să-i facă cunoscut planul său Juve i-a dat lui Fandor faimoasa pereche de pantofi de cauciuc. Astfel echipați au urcat repede spre primul etaj.

Polițistul se gîndise să pătrundă brusc în camera de dormit și profitînd de zăpăceala deșteptării din somn, să-i

pună lui Chaleck cîteva întrebări precise și mai ales să examineze degetele de la mîna dreaptă care lăsaseră pe registru pata de sînge.

De abia intrați în cameră cînd Fandor aprinse lumina: cei doi oameni avură o mișcare de uimire.

Camera era goală! Nu întîrziară mult și Juve care era omul deciziilor rapide spuse:

— La cabinetul de lucru!

Ajunseră repede în camera pe care o cunoșteau foarte bine, emoționați să revadă aceste locuri unde cu 48 de ore în urmă avusese loc cea mai înfiorătoare crimă.

Doctorul Chaleck nu era nici aici. Fandor controlă baia de alături și fără să-i mai pese că face zgomot începu să caute după mobile, paravane și coborî în goană la parter să-l întîlnească pe Juve care coborîse deja crezînd că Chaleck se ascunsese după o ușă și că va încerca să fugă.

Juve se liniști repede, ferestrele și jaluzelele erau închise ermetic, ușa de la intrare era închisă de el... Juve respiră ușurat dar o nouă îngrijorare îl tulbură, căutînd mîna lui Fandor în întuneric, căci polițistul socotea că este inutil să aprindă lumina, el spuse:

— Sîntem buni și în același timp sîntem răi...

— De ce!

— Pentru că, spuse polițistul, am convingerea că Chaleck nu a plecat de aici, și cred că știe că sîntem aici, vom avea să jucăm cu cărțile pe masă cu acest bandit.

Fandor tocmai vroia să răspundă, dar tăcu. Deodată, cum pentru a justifica pronosticul lui Juve se auzi un zgomot ușor care provenea de la etajul întîi: în liniștea nopții se auzi scîrțîitul podelei, pași precipitați și de mobile atinse.

Fandor tresări: își amintea că auzise deja acest gen de zgomote în noaptea misterioasă petrecută cu Juve în această casă: se temea să nu fie din nou martor orb și neputincios al unei alte drame. Dar Juve nu-și făcea reflexii retrospective, în două secunde hotărîrea era luată.

Fandor îl auzi în întuneric cum trăgea piedica la revolver. Juve, ieşi din salon, urcă scara şi Fandor care îşi pregătise browningul îl urmă.

Juve ajuns la primul etaj, mai auzi un zgomot net, convingerea sa se întărea: Chaleck sau altcineva era în cabinetul de lucru. El se precipită în cameră.

Trecuse abia un minut şi Juve ieşea din cameră, încruntat şi se lovi de Fandor.

— Ei, doamne! strigă el aprinzînd lumina! de unde vii? Te credeam în spatele meu!

— Dar, replică Fandor, într-adevăr te-am părăsit ca să intru în cabinet unde am auzit zgomot...

— Pardon! spuse Juve, eu eram în cabinet şi zgomotul care l-ai auzit...

— Ţi-ai pierdut capul, Juve? eu eram în cabinetul de lucru şi nu tu...

Juve aprinse un chibrit, pe care îl apropie de obrazul lui Fandor şi-l privi pe tînăr drept în ochi:

— Să vedem! să vedem! reluă poliţistul trecînd o mînă pe frunte, să nu încurcăm! Eu ies din cabinetul de lucru, dar ceea ce este sigur că nu eram împreună, pentru că nu ne-am întîlnit. Eu am intrat imediat cum am ajuns pe acest palier...

— Şi eu la fel! replică Fandor

Juve cu tot calmul său începuse să se enerveze.

Ascultă micuţule, bombăni el, este o întîmplare ce spui, pentru că... Se întrerupse şi Fandor îi sugeră:

— Să reluăm experienţa, vrei? şi să aprindem lumina. În întuneric şi unul şi celălalt merseră în susul scării, cu călcîiele, găsiră ultima treaptă, Juve cu voce joasă spuse:

— Ca şi adineauri, înaintez cu patru paşi, iată-mă în mijlocul palierului, deschid o uşă şi intru...

Executînd punctual mişcările pe care le indica Juve intră în cabinetul de lucru şi pipăind identifică marginea biroului ministerial plasat în mijlocul camerii, canapeaua de colţ şi în care se auzi bătăile pendulei Empire care împodobea şemineul şi care cu două nopţi în urmă numărase pentru ei orele de aşteptare.

Juve, sigur de ce făcuse, spuse cu voce joasă:

— Ei bine! Sînt în cabinetul de lucru?

Dar abia spuse aceste cuvinte, încît rămase surprins:

Vocea lui Fandor, foarte clară, dar îndepărtată de el, răspunse în liniştea nopţii:

— Şi eu sînt, în cabinetul de lucru!

De această dată lăsînd orice prudenţă, Juve aprinse lumina, camera se lumină, Fandor nu era!

Dintr-o săritură Juve se precipită pe palier şi se lovi de Fandor. Amîndoi strigară în acelaşi timp:

— Eu ies din cabinetul de...

Cei doi oameni se priveau înnebuniţi. Din acel moment nu mai era vorba pentru ei de urmăriri, de Chaleck, de Loupart, nu se mai gîndeau nici la Josephine, nici la femeia necunoscută găsită asasinată în această stranie casă, erau înnebuniţi de teribilul mister care îl făceau să rătăcească în acest joc ridicol.

— Juve!...

— Fandor!...

— Înţelegi ceva?

— Este abrutizant!

Dar, Juve, nu era omul care să se lase doborît şi Fandor nu era un temperament să-şi piardă capul. Trebuia, oricît ar costa să limpezească această aventură să afle cum, de ce, două persoane se găsesc în acelaşi timp în aceeaşi cameră fără să se vadă.

Ah! Aici trebuie să fie cheia misterului, şi într-o clipă Juve întrevăzu explicaţia dramei de alaltăieri din care nu puteau să înţeleagă nimic, la care asistaseră fără să vadă nimic!

Poate este un truc de oglinzi sau de geamuri, care pot ascunde o parte a camerei, şi arată numai o parte? Şi totuşi era de necrezut.

Ce vor face?

Juve avu o idee pe care o transmisese prietenului său. Fandor docil se lăsă condus.

Strîns unul de altul, cei doi oameni avansau, Juve în

față și în urma sa Fandor. Ei intrară în cabinet, se vedeau și se priveau din nou!

Pentru a se asigura că nu erau victimele unei iluzii optice, cei doi oameni înconjurară camera, atinseră mobilierul, ciocăniră pereții, nimic nu părea anormal.

— Ei bine, spuse Juve, poți să-mi explici?

— Ce nu înțeleg, observă Fandor pălind, dacă nu mă înșel, tu ai luat-o la dreapta, după ușă, ca să intri în acest cabinet, pe cînd eu am convingerea că am pornit la stînga.

— Este imposibil...

— Cu toate acestea, așa este.

Juve, nu vroia să contrazică pe prietenul său și în plus în fața siguranței lui Fandor el reîncepea să fie uimit.

— Poate că această cameră are două ieșiri, poate culoare diferite duc la o singură ușă de intrare? Să verificăm.

Juve și Fandor s-au plasat pentru a doua oară în mijlocul palierului: din acel moment se lăsă dirijat, și Fandor, urmînd ideea sa, cum a ridicat perdeaua din spatele căreia el intra pentru ca să ajungă în cabinet, se întoarse spre stînga.

Cei doi oameni se regăsiră în cabinetul de lucru, cu siguranță că se putea ajunge și dintr-o parte și din alta și cu toate acestea era o singură intrare.

Juve, ezită:

— Ce vrei Fandor, această treabă este concludentă și cu toate acestea nu înțeleg nimic, să fi confundat stînga cu dreapta? este de necrezut.

Se așternu liniștea, Juve lovi cu pumnul în birou:

— Pe toți Dumnezeii! înjură el, ca să se liniștească și reîncepu:

— Trec pe sub perdeaua pe care o dau la o parte cu mîna stîngă, sînt în micul culoar, mă întorc la dreapta, merg înaintea mea și intru în...

Fandor sfîrși fraza.

— În cabinetul de lucru...

De data aceasta Juve îl întrerupse pe prietenul său.

Atunci cînd au ieșit din întunericul micului culoar și intrau în lumina camerei, Juve se opri, privirea sa se fixă pe canapeaua de colț unde își lăsase pălăria... aceasta nu era acolo.

Fandor se îndreptase spre pendulă, se opri, și-i spuse lui Juve:

— Este curios, am oprit pendula acum cîteva minute și am fixat acele pe ora șase și iată pendula merge și arată ora 12 și douăzeci de minute, cum îți explici...

Deodată cu un clic, lumina se stinse.

— Cred că a sărit o siguranță! murmură Juve, asta ne mai lipsea.

Fandor îi tăie vorba cu o exclamație de spaimă: încercase să se întoarcă din drum și să revină pe palier, cînd se lovi de un obstacol.

— Juve! țipă el cu o voce surdă, Juve! ușa este închisă! sîntem închiși aici!

Polițistul încerca în zadar să aprindă lumina, își scoase lampa de buzunar și unindu-și forțele cu cele ale ziaristului... ușa rezista zgîlțîielilor disperate. O clipă cei doi oameni se priveau înspăimîntați.

Dintr-o săritură se repezi la fereastră, dar odată trase perdelele își dădu seama că două obloane de fier, le luau orice speranță de evadare.

— Sîntem ziditi! sîntem ziditi!

Dar o nouă spaimă îi mobiliză pe cei doi oameni. Fandor își înăbuși un țipăt.

— Ce se întîmplă?

— Nu știu!

— Sîntem pierduți!

— Casa se prăbușește!

— Așa se pare...

Camera în care erau închiși se mișca într-adevăr încet, polițistul și ziaristul simțiseră de la stingerea luminii că podeaua se prăbușea. Era aceeași senzație care ți-o dă un lift în coborîre.

La început crezură ca au de-a face cu o catastrofă, dar

coborîrea se făcea cu un ritm lent: erau într-adevăr într-un lift... un lift straniu care cobora. Cabinetul de lucru nu coborî mult timp şi Juve şi Fandor nu întîrziară să recunoască un mic şoc care arată oprirea aparatului. El se opri, rămase nemişcat.

— Ei bine, Juve?

— Ei bine, Fandor?

— Este mai puţin grav decît bănuiam...

— Da, am ajuns, este evident, rămîne să vedem unde.

Prima emoţie trecînd, cei doi oameni cu un curaj remarcabil începeau să glumească.

Din moment ce n-au fost pulverizaţi, transformaţi în bucăţele, nu-şi pierduseră curajul, şi erau foarte bucuroşi că au aflat misterul cel mai de neînţeles cu care au fost confruntaţi.

Existenţa celor două cabinete absolut identice dintre care unul era instalat într-o cuşcă de lift. Aceasta explica toate evenimentele.

Era evident că în seara crimei, în timp ce Juve şi Fandor, ascunşi în spatele perdelelor petreceau o noapte ferită de incidente privind pe doctorul Chaleck lucrînd pînă la o oră înaintată la birou, apaşul Loupart asasina fără dificultate victimą sa în celălalt cabinet.

Era sigur că finul poliţist al Prefecturii şi subtilul reporter de la „Capitala", fuseseră traşi pe sfoară de autorii dramei pe care îi urmăreau.

— La dracu! Sîntem într-o casă trucată, spuse Juve.

— Nu se poate...

— Este sigur!

— Sincer spunînd, era greu să prevezi aceasta.

— Greşeşti, micuţul meu, observă Juve, şi eu nu sînt decît un imbecil pentru că nu m-am gîndit, dar mintea s-a luminat, mă simt vinovat de zăpăceala mea — dar trucajul este remarcabil făcut şi numai cu o cercetare foarte atentă putea fi descoperit.

— Te ambalezi, Juve! trebuie că s-a petrecut ceva ce nu înţelegem şi nu puteai să bănui aşa ceva...

— Taci, micuţule! noi nu cunoaştem scopul asasinului, sînt mari mistere de neînchipuit.

Fandor reluă la rîndul său:

— Juve, te gîndeşti la Rocambole şi el este mort...

După o pauză, poliţistul răspunse cu o voce gravă care tremura.

— Dacă Rocambole este mort, Fantômas există!

În pofida sîngelui său rece, Fandor tresări la cuvintele poliţistului:

De cîtva timp jurnalistul fără să îndrăznească să recunoască, simţea în sufletul său torturat de spaimă, silueta enigmatică a misteriosului Fantômas care de mulţi ani tulbura liniştea publică, dispărea, revenea, semăna moartea şi dispărea — era mort, era viu...

— Juve...

— Fandor!

— Ai simţit?

— Ce este?

— Nu ştiu!

Ei simţiseră şi unul şi altul ceva straniu, de neimaginat...

Pe mîinile lor, pe feţe, mici înţepături le irita epiderma, aerul le părea mai greu, mai greu de respirat.

Juve exprimă repede gîndul său:

— Simt, declară el, ca nişte înţepături de ace care îmi cad pe cap!

Fandor spuse tare:

— Electricitate?

Se auzea şi un scrîşnet uşor care se accentua...

Juve încercase de două ori să aprindă lanterna şi cînd, în fine, reuşi — la lumina ei slabă Juve şi Fandor reuşiră să afle motivul zgomotului.

Era nisip!

O ploaie de nisip fin care cădea din tavan cu abundenţă. Cei doi oameni înţeleseră într-o clipă înfricoşătorul eveniment ce se pregătea. Fandor urlă:

— Sîntem pierduţi!

Disperat, Juve, se bîlbîi:

— Sîntem îngropaţi de vii!

Ei trăiră cîtva minute de groază, nemaipomenite. În jurul lor, nisipul se strîngea şi urca.

În zadar încerca Juve al cărui curaj era supraomenesc să încurajeze pe prietenul său:

— Va trebui o cantitate enormă de nisip pentru a umple această cameră şi o să ne îngroape de vii! se va opri în curînd...

Dar lucru oribil, pe măsură ce nivelul nisipului creştea, ei remarcară la lumina lanternei că plafonul se apropia încetul cu încetul...

La un moment dat, Fandor ridicînd braţul, atinse tavanul! Nu era o iluzie, ci vor fi striviţi!

— Te implor Juve, murmură Fandor, te implor nu mă lăsa să mor aşa, omoară-mă.

Poliţistul nu răspunse. El umbla prin cameră ca o fiară în cuşcă şi simţind o furie care creştea. Începu să caute cu febrilitate o posibilitate de ieşire, ciocănea pereţii, zgîlţîia mobila.

— În numele lui Dumnezeu! urlă el, trebuie să ieşim!... Hai, Fandor!... ajută-mă!

Juve luă un scaun şi-l aruncă cu toată forţa spre uşă... în speranţa că aceasta va ceda. Scaunul se sfărîmă de pereţi şi Juve auzi o vibraţie metalică... Nu mai erau dubii, camera ascensor era construită din metal.

— Ei bine, să ne apărăm împotriva îngropării în nisip! Poliţistul puse un scaun pe birou:

— Să urcăm!...nisipul ăsta nu ne va ajunge:

Fandor, în picioare, sprijinit într-un colţ al camerei, era deja resemnat.

El arătă tavanul care continua să coboare...

— Vom scăpa de nisip, poate, spuse Fandor, dar nu vom scăpa de strivire... nici o mobilă nu va rezista mecanismului care face să coboare tavanul.

Juve urmărise privirea lui Fandor. Tavanul, continuînd coborîrea era acum la cîţiva centimetri deasupra capetelor

şi poliţistul instinctiv îşi încovoie umerii.

De această dată, în pofida curajului său, Juve vedea că totul era terminat şi privea cu lacrimi în ochi pe tînărul reporter nemişcat, pe jumătate îngropat şi cu ochii îngroziţi.

Cu un suspin poliţistul scoase revolverul, era decis să-l scutească pe prietenul său de tortura unei înfricoşătoare agonii şi să nu lungească nici propria viaţă, cînd, deodată, un pîrîit teribil se auzi.

Juve îşi pierdu echilibrul şi era să cadă pe spate, dar cu o săritură rapidă se precipită către Fandor pe care-l prinse în braţe. Ce se întîmplase?

Nivelul nisipului începu să scadă deodată!

Cei doi oameni aproape nebuni, nu înţelegeau nimic din ce se întîmpla, ei simţeau că masa de nisip din jurul lor aluneca într-o gaură deschisă şi în acelaşi timp un aer proaspăt pătrundea în plămînii lor. Sigur că o comunicaţie cu exteriorul se făcuse deodată.

Juve aprinse lanterna. La un metru de ei, o gaură neagră, goală, se deschisese, nisipul se scurgea în cascadă, rapid şi cum poliţistul se apleca peste această gaură, Juve căzu, trăgînd pe Fandor după el.

— Fandor!

— Juve!

Îşi răspunseră! amîndoi trăiau!

O nespusă bucurie izbucni în cuvintele pe care le schimbară în întuneric, în locuri imposibil de definit.

Se aflau unul lîngă altul şi cu toată situaţia încă disperată cei doi oameni fericiţi, se îmbrăţişară.

O impresie bizară, îi aduse la realitate, erau în apă pînă la genunchi!

Frigul care le cuprindea extremitatea membrelor şi un clipocit semnificativ nu le lăsa nici-o îndoială despre situaţia lor! Juve, urlă deodată:

— Sîntem salvaţi!

Şi cu tonul său normal poliţistul explică lui Fandor pe care încă îl mai strîngea în braţe:

— Banditii noştri, au calculat prost acţiunea lor, nu este de ajuns să fii ingenios, trebuie să mai fii om de ştiinţă. Vezi, Fandor acest nisip bun ne-a slavat, cabinetul în care am fost închişi, a avut o podea subţire, care a cedat la greutatea nisipului. Noi am căzut într-o subterană care are canal, canalul pieţii Pigalle şi care se termină în canalul colector al Chaussé d'Antin... Hai! la drum! bătrîne Fandor şi pe toţi dracii, dacă de aici la o sută de metri nu găsim o ieşire.

Mergînd prin noroi, prin întuneric, Juve şi Fandor făcură un marş prin canalul pe care poliţistul l-a identificat aşa de exact.

Deodată, Juve, se opri şi scoase un strigăt de triumf: de-a lungul peretelui, el găsise o scară care urca spre suprafaţă. Erau scările de sub capacele grele ce se găsesc pe stradă din loc în loc.

Poliţistul era la curent cu aranjamentul subsolului din Paris, să se mai îndoiască de descoperirea sa: agil el urcă primul pe scară.

Ajuns sus, cu un efort violent al umărului, ridică capacul greu şi capul său apăru la nivelul trotuarului. Ieşi, apoi întinse mîna lui Fandor. Într-o clipă îl trase afară! Cei doi oameni zdrobiţi de oboseală şi de emoţie, căzură cît erau de lungi în mijlocul străzii.

Cînd Fandor îşi reveni, se afla într-o sală goală, luminată sărăcăcios, întins pe o targă. În timp ce-şi revenea, jurnalistul auzea vocea simpatică a lui Juve, care discuta cu vehemenţă. Îşi dădu seama că interlocutorii prietenului său erau poliţişti. Aceştia, dădeau din cap, în timp ce Juve, cu cătuşe la mînă urla:

— Sînteţi o bandă de idioţi! noi spărgători? este o imbecilitate... vă repet, eu sînt Juve, inspector la Siguranţă...

CAPITOLUL XII

URMĂRIND PE JOSÉPHINE

Captivii au fost recunoscuţi şi puşi în libertate.

Juve şi Fandor abia se îndepărtaseră de comisariat cînd Juve cu un gest familiar îl luă de braţ pe Fandor:

— Să ne grăbim! spuse el — această idioată arestare ne-a făcut să pierdem ore preţioase.

— Vai! răspunse Fandor, care îşi regla paşii după Juve, ar trebui să mulţumim cerului că am scăpat dintr-o aventură care era să ne coste viaţa.

— Aventura ne costă scump, ripostă Juve, ne-am compromis onoarea noastră de poliţişti.

— Onoarea noastră?... ce cuvînt mare!

— Este un cuvînt exact, Fandor! am căzut prosteşte într-o capcană, pe care am fi putut să o evităm şi dacă, am fi mers de ieri seară la doctorul Chaleck, l-am fi surprins pe bandit.

Coborau amîndoi liniştita stradă Rochefoucould: erau puţini trecători şi mai puţine maşini, căci strada urcă abrupt, ei puteau să discute fără să riste să fie spionaţi — presupunînd că Chaleck ar fi îndrăznit să-i urmărească.

Cum au ajuns în strada Saint-Lazare, zăriră o cîrciumă modestă ce era pustie.

— Să intrăm, spuse el, masa care ne-a fost servită la comisariat a fost igienică, dar sigur insuficientă. Mor de foame... zilele ce vor urma, vor fi grele, să prindem forţe!... Cei doi oameni se aşezară la o masă în fundul localului cu faţa la uşă şi spatele la perete.

— De aici, vom vedea pe toţi care intră, constată Juve...

Şi satisfăcut de poziţia sa strategică, bătu cu pumnul în masă, comandă jambon, pîine şi o sticlă de vin, lunch, care îi aduse consideraţia patronului.

Înfometat, Fandor începu să mănînce fără să scoată un cuvînt despre această gustare improvizată. El ştia că lui Juve nu-i plăcea să fie întrebat atunci cînd evenimentele l-au depăşit.

Poliţistul afişa o figură preocupată numai de ceea ce mînca şi mai puţin dispus să reia o conversaţie.

Cu toate acestea cînd Juve comandă brînză el spuse lui Fandor.

— Cu asta, vom putea să aşteptăm momentul unei mese mai bune.

Jurnalistul riscă o întrebare:

— Unde crezi că poate să fie Chaleck? În orice caz nu s-a înapoiat la spitalul Lariboisière?

Juve surîse:

— Naivule! spuse el. Evident că Chaleck nu s-a întors la spital, şi în ceea ce priveşte locul unde este... e greu... el este pe undeva. Undeva unde îţi promit, vom ajunge — spun noi pentru că mă îndoiesc de tine că-l vei întîlni. Am planul meu, de altfel... Hai! în sănătatea ta.

Fandor ciocni paharul cu al poliţistului şi surprins de jovialitatea lui şi calmul ce-l manifesta şi de siguranţa de a-l găsi pe Chaleck.

— Ai un plan, Juve? Care? Poliţistul îi făcu semn că nu-i poate răspunde. Patronul localului, un om gras şi apoplectic îşi pregătea prăvălia pentru viitorii clienţi.

— Mă întrebi de planul meu, Fandor? spun cu adevărat nu este chiar un plan. Ascultă: nu ştiu aproape nimic la ora actuală, dar toate întîmplările au legătură strînsă cu prezenţa Josèphinei la spital. Toţi protagoniştii au dispărut în schimb ştim unde este Josèphine şi prin ea, vom găsi pe ceilalţi. Fandor îl aprobă pe Juve:

— Ai dreptate, trebuie să o supraveghem pe fată, să

aranjăm în jurul ei o cursă!

— Da, dar uiţi că ea este la spital şi acolo nu va veni nici Loupart, nici Chaleck.

— De acord, dar ea va ieşi din spital!

— Asta vroiam să spun şi eu, cum va ieşi din spital ea nu trebuie scăpată din priviri.

— Şi cînd va ieşit? nu ţi-a spus nimic directorul spitalului, ieri seară?

Juve, fără să răspundă, lovi cu pumnul în masă:

— Patroane! dă-mi ceva de scris şi fă socoteala... după cîteva încercări se convinse că este imposibil să scrie cu tocul patronului. Se mulţumi cu un creion şi îi replică lui Fandor:

— Nu cred că Josèphine va mai sta mult în spital, cred că a înţeles, de ce amantul ei, a vrut să scape de ea. Cred că nici nu ştie că doctorul a tras asupra ei şi crede că Loupart a făcut-o şi va ieşi din spital ca să justifice lui Loupart trădarea sa.

— Eu aşa cred, şi trebuie să merg imediat la prefectură să justific lipsa mea şi să raportez şefilor mei ultimele evenimente. Tu, în acest timp vei merge la spital, iată o notiţă către director care se va pune la dispoziţia ta. Supraveghează pe Josèphine şi pe urmă aşteaptă-mă acolo. În două ore voi veni...

— Poate urmărind pe Josèphine vom da peste Loupart sau de un emisar al lui.

Lui Fandor nu-i plăceau cuvintele uşuratice, de abia termină de vorbit, cînd, se sculă în picioare şi-i întinse mîna:

— Foarte bine, Juve, spuse el, poţi conta pe mine! Voi fi demn de încrederea ta şi-o voi scăpa pe Josèphine. La revedere, pe mai tîrziu...

Jurnalistul se pregătea să plece cînd, Juve îl opri:

— Aşteaptă! Încă un cuvînt: dacă în timpul misiunii va trebui să părăseşti spitalul şi ai nevoie să-mi transmiţi ceva, telegrafiază la Siguranţă, biroul 44 pe numele meu — voi aranja ca telegrama să-mi parvină chiar şi mîine,

duminică.

Cu toată stăpînirea de sine, obişnuit cu pericolul, Fandor era emoţionat cînd îi strînse mîna lui Juve. El se gîndea că-l va reîntîlni pe prietenul său în cel mult două ore dar în lupta periculoasă ce o începeau, cine putea să spună cînd se vor revedea.

Şi cu o strîngere de mînă, jurnalistul porni spre spitalul Lariboisière.

Un sfert de oră mai tîrziu tocmai cînd Fandor intra în strada Ambroise-Paré, deodată se întîlni cu o trecătoare, la a cărei vedere tresări...

— Oh! oh! iată că toate previziunile mele sînt depăşite.

Fără să schimbe nimic din alura sa şi considerînd că nu a fost recunoscut, se întoarse brusc din drum şi examină lung femeia care îl depăşi:

— Măi, să fie! nu visez, nu este nici-o îndoială...

Trecătoarea mergea pe, bulevardul Chapelle în direcţia bulevardului Barbès... în urma ei Fandor continua urmărirea.

Cînd ora şase sunase la marele ceas, care împodobea faţa principală a spitalului Lariboisière, în saloane infirmierii terminau pregătirea bolnavilor pentru noapte.

În salonul doctorului Patel, internul termina vizita regulamentară pe care o făcea în fiecare seară. Internul remarca faptul că tînăra din ultimul pat nu se culcase:

— Atunci, spuse el tinerei, vrei totuşi să pleci?

— Da, domnule doctor.

— Nu te simţi bine aici?

— Ba da, domnule doctor, dar...

— Ce? Îţi este frică în continuare?

— Oh! nu.

Bolnava spusese aceste cuvinte cu siguranţă şi doctorul surîse.

— Ştii că în locul tău aş fi mai puţin sigur! Ce vei face? Mai bine pleci mîine dimineaţă, după vizită.

— Vreau să plec acum, domnule...

— Bine! vei primi externarea, şi el făcu un semn

infirmierului care îl însoţea. În fond nu-l interesa mai mult.

Cum se îndepărtă internul, tînăra, sări din pat şi începu să se îmbrace.

— Ce crede el! bombăni ea rîzînd către o vecină, că mai rămîn aici acum cînd m-am restabilit.

— Te aşteaptă cineva?

— Presupun că mă aşteaptă! Loupart trebuie să fie nemulţumit că nu am venit încă.

— La el te duci?

— Bineînţeles! spuse Josephine cu un ton natural.

Un st. energic al supraveghetoarei întrerupse conversaţia.

Josephine terminase cu îmbrăcatul, o infirmieră îi adusese hainele cu care venise la spital, îşi pieptănă părul... era gata! Era fericită că părăseşte spitalul şi coborî scările fredonînd, traversă curtea şi ajunse la portar:

— Plec, strigă ea omului întinzîndu-i biletul de ieşire din spital! dar fără la revedere! nu ţin să mai vin în spital...

Portarul surîse, era obişnuit cu cei care părăseau spitalul.

În stradă, Josèphine, mergea repede, mai ales după ce consultase ceasul unei staţii şi îşi dădu seama că era în întîrziere.

Forfota străzii îi îngreuna urmărirea lui Fandor, dar îl şi ferea să fie recunscut.

— Dacă se întoarce, îşi spuse Fandor, urmărind în continuare trecătoarea, şi mă remarcă în această mulţime, ar fi un ghinion... dar... eu o cunosc pe cînd ea nu.

Liniştit de acest lucru, jurnalistul merse pe urmele Josèphinei.

Josèphine ajunse în dreptul casei sale, salută în trecere portăreasa şi începu să urce scara spre apartamentul ei.

— Foarte bine! iată pasărea intrată-n cuib! nu trebuie să pierd din vedere vizitele pe care le va primi.

Vis-à-vis de casa Josèphinei era o cîrciumă, Fandor

intră:

— Ceva pentru scris... comandă el, am să trimit o scrisoare lui Juve, cu primul birjar care va trece şi o va duce la Prefectură. Vom organiza cursa ce se impune.

Fandor era la a patra pagină a scrisorii sale, plin de detalii cînd ridicînd privirea tresări.

— Pe dracu! spuse el. Ce înseamnă asta?

Aruncă pe masă o monedă, fără să aştepte restul şi sub privirea uimită a patronului, o zbughi în stradă în urmărire:

— Este de nerecunoscut... dar este ea!

Nepierzînd din vedere femeia pe care o urmărea, Fandor ajunse în staţia metropolitanului.

— Unde merge oare? A luat bilet de clasa I-a. Are rendezvous cu Chaleck? Nu, spun prostii! — şi totuşi? Îşi luă bilet şi ajunse pe peron.

— Merg unde merge ea! gîndi el. Dar unde dracu merge?

Amanta lui Loupart încarna exact tipul graţios de pariziană. Şi dacă ea era frumoasă în haine modeste, era şi mai frumoasă în hainele elegante pe care le purta acum. Nimeni n-ar fi recunoscut în frumoasa elegantă, pe modesta Josèphine care părăsise de curînd spitalul.

Josèphine abia făcuse cîţiva paşi în piaţa care separa bulevardul Diderot de gara Lyon, cînd un tînăr sobru se îndreptă spre ea: O privi şi cu amabilitate îi spuse:

— Pot să vă spun două vorbe?... Nu mă refuzaţi...

— Dar, domnule...

— Două cuvinte domnişoară! două cuvinte necesare.

— Spuneţi, spuse ea oprindu-se pe marginea trotuarului.

— Oh, nu aici, acceptaţi o tratаţie? Tînăra se decise:

— Dacă doriţi?...

Cuplul se îndreptă către o braserie şi niciunul nu remarcă persoana care intră după ei. Fandor intrase după ei şi-i urmărea printr-o oglindă.

— Cine o fi tipul? aveau oare întîlnire? este emisarul

lui Loupart? nu par să se cunoască.

— Ia uite-te! şi Jerôme Fandor se sculă şi plăti, părăsind braseria.

Precipitarea jurnalistului era de înţeles, fără să mai aştepte să fie serviţi, Josèphine, se sculase de la masă şi se îndreptă către gară.

În timp ce Fandor trecea pe lîngă masa tipului, auzi chelnerul care-i spunea:

— Nu prea e comodă micuţa doamnă... he!

— Nu, nu este, m-a părăsit repede. Şi pe un ton de regret:

— Era o bucăţică bună...

Fandor se gîndea: a acceptat propunerea tînărului imbecil, asta înseamnă că ea trebuia să întîlnească pe cineva trimis de Loupart. Văzînd că a greşit, a plecat imediat. Deci aştepta pe cineva.

Josèphine nu părea grăbită. Se plimba încet, privind jurnalele de pe chioşcuri, lumea din jur şi în fine îşi luă un bilet de peron. Se aşeză pe o bancă.

Fandor îşi luă un bilet şi intră şi el:

— Unde să stau ca să o văd fără să mă vadă? şi o idee îi veni! Să mă sui pe scară şi de sus voi putea auzi ce spune dacă se întîlneşte cu cineva. De abia se instalase la postul de observaţie, cînd un tip, cu aspect de hamal se apropie. Acesta îi înmînă Josèphinei o hîrtie, pe care aceasta o introduse în geantă.

Fandor era stupefiat:

— Ce înseamnă asta! amărîtul ăsta are bilete de clasa I-a în buzunar? Deci Josèphine pleacă în voiaj. Unde merge? Omul arăta spre un tren în care se urcau călători.

— Trenul de Marsilia! drace! Loupart părăseşte Parisul.

Fandor strigă un hamal!

— Mergi şi ia-mi un bilet de clasa I-a cu destinaţia Marsilia, iată banii şi să mi-l aduci la intrarea pe peron. Şi încă ceva: Am să-ţi dau o telegramă să o expediezi! Hai! vino repede.

Josèphine după ce cumpără ziare se îndreptă spre rapidul de Marsilia.

Fandor sprijinit de un vagon îşi scrise telegrama:

„Juve, prefectura de poliţie, biroul 44 —

Am întîlnit-o pe Josèphine, am urmărit-o. Pleacă cu cls. I-a cu trenul de Marsilia. Ştiu unde se opreşte — luat bilet — mă urc după ea, îţi voi telegrafia cînd am noutăţi.

Cu prietenie,
Fandor"

CAPITOLUL XIII

FURT ÎN STIL AMERICAN

— Biletele, vă rog!

Controlorul luă biletul pe care îl întinse Fandor.

— Mă scuzaţi domnule, spuse el, aţi greşit!

— Trenul acesta nu merge la Marsilia, întrebă mirat jurnalistul?

Controlorul îi replică:

— Trenul merge, dar nu ultimul vagon în care vă aflaţi dv., destinaţia lui este Poutarlier şi va fi detaşat de la rapidul de Marsilia la Dijon.

Fandor nu ştia ce să răspundă, căci în fond puţin îi păsa, esenţialul nu era să meargă la Marsilia, ci să urmărească pe Josèphine care era instalată în compartimentul vecin.

Controlorul îi sugeră politicos:

— Decît să vă deranjaţi în cursul drumului aţi face mai bine să schimbaţi chiar acum şi grăbiţi-vă că trenul pleacă.

— Bah! exclamă el, voi trece în alt vagon cînd vom fi în mers este uşor pe culoar. Dar controlorul insistă:

— Nu veţi putea, domnule, căci toate vagoanele care merg la Marsilia sînt în capul convoiului şi comunică între ele, dar acest vagon este separat de ele printr-un vagon de marfă.

— Ei bine, spuse Fandor, voi schimba mai tîrziu, noaptea, am bilet pînă la Dijon, nu-i aşa?

— Aveţi bilet pînă la Dijon, şi controlorul se îndepărtă. Fandor îşi puse întrebarea:

„Oare Josèphine a greşit şi ea vagonul? se găseşte intenţionat în acest vagon care se separa de rapid la Dijon ca să continue către frontiera elveţiană". Controlul tocmai controla biletele în vagonul vecin. Fandor se apropie să asculte. Auzi sfîrşitul conversaţiei la care lua parte, călătoarea, persoana care o însoţea şi agentul companiei. Acesta declară retrăgîndu-se:

— Este perfect domnule, doamnă, nu veţi fi deranjaţi.

„Una din două, ori Josèphine va coborî cel mai tîrziu la Dijon, şi în acest caz este puţin important în ce vagon este, sau merge mai departe şi atunci mă mai costă un supliment de bilet."

Fandor care pînă să urce în vagon n-a prea îndrăznit să o privească pe Josèphine şi mai ales pe însoţitorul ei pe care îl întîlnise pe peron şi cu care se urcase în vagon se decise să profite de culoarul pe care erau compartimentele şi să privească pe necunoscutul care mergea la drum cu protituata cu alură de femeie de lume. Era un domn gras, cu aspect vulgar, cu toate că avea aspectul unei persoane bogate: omul destul de în vîrstă şi al cărui obraz era împodobit de o barbă în colier care-i dădea aspectul unui lup de mare sau de negustor de castane. De altfel omul era chior.

Călătorul era îmbrăcat cu gust, era sigur, un mare negustor parvenit, îmbogăţit în afaceri. Şi un îndrăgostit, un burghez în divorţ, încîntat să plece în voiaj cu o femeiuşcă dar îi era frică să nu fie surprins.

Josèphine era amabilă, rîdea cu însoţitorul ei, dar şi puţin preocupată.

În timp ce vorbea, arunca priviri ascunse în jurul ei. Ocupaseră compartimentul cu tot felul de perne de voiaj, ziare, ca să împiedice pe cineva să între.

Vroiau să fie singuri ca nişte îndrăgostiţi. Fandor nevrînd să se facă remarcat prin indiscreţia sa, se întoarse cu spatele şi privea pe fereastră.

În noapte, trenul, alerga.

Trecură de gara Villeneuve-Saint Georges şi puţin cîte

puţin viteza sa crească, alerga prin cîmpie. Singurul dintre călători care nu avea bagaje, era Fandor, care nu se bucura în linişte de călătorie, îngrijorat de cele întîmplate şi cu gîndul la cele ce se vor întîmpla.

Se decise să intre în compartimentul său. Două din locuri erau ocupate, colţurile opuse culoarului: unul de un domn de vreo patruzeci de ani, cu mustaţă, avînd aspectul unui ofiţer în retragere şi celălalt de un tînăr elev.

În cursul investigaţiilor sale, jurnalistul observase că celelalte trei compartimente erau închise şi cu perdelele trase. Fandor nu putea să vadă persoanele care se aflau în ele.

Ofiţerul în civil, cufundat într-un ziar, sufla cu zgomot şi respiraţia sa părea grea şi penibilă.

Jurnalistul nu se putu abţine să se gîndească.

„Iată un tip care atunci cînd va adormi, va sforăi ca un clopot de forje."

În alte împrejurări, Fandor ar fi fugit de un asemenea vecin dezagreabil, dar prietenul lui Juve, nu se gîndea să doarmă, din contra ţinea foarte mult să rămînă treaz.

— Dacă m-aş întinde puţin, obosit cum sînt, aş dormi pînă la ziuă.

De abia se instalase de zece minute cînd o somnolenţă îl cuprinse. Fandor, nu dormea profund, dar legănat de mersul trenului, rămase într-o stare de semi-conştienţă. Simţea că se circula pe coridor, pasageri mulţi, misterioşi, suspecţi, auzea şoapte. Siluete de bandiţi defilau prin visul său. Chaleck, Loupart şi Josèphine bîntuiau creierul său.

Fandor, tresări deodată: avea impresia clară că cineva a deschis uşa compartimentului şi se apropiase deasupra lui.

— Cine este acolo? murmură Fandor cu o voce slabă. Nimeni nu răspunse. Jurnalistul ieşi pe culoar; nu se petrecuse nimic şi cu toate acestea la capătul vagonului un călător cu o barbă lungă stătea în picioare şi fuma o ţigară cu faţa lipită de geam. Fandor se întoarse la locul lui, blestemînd bănuielile sale. Cinci minute mai tîrziu, Fandor

tresări, din nou; văzuse pe coridor doi indivizi cu figuri suspecte. Unul dintre ei aruncă în compartimentul jurnalistului o privire atît de sinistră, încît bătăile inimii i se accelerară. Vecinii de compartiment dormeau sau mai bine zis, unul dormea, ofiţerul şi celălalt se făcea şi din cînd în cînd arunca priviri în jur. Trenul se opri în gara Laroche pentru schimbarea locomotivei. Ofiţerul în retragere se trezi şi coborî. Fandor văzîndu-l plecînd avu senzaţia că era izolat... abandonat. Avu deodată ideea nebună să strige după ajutor pe comisarul special care să vină să identifice pe toţi cei care se fofilau pe culoar. Cînd noua locomotivă fu montată, trenul porni.

După plecarea ofiţerului, celălalt călător, elevul, se mută în compartimentul în care se afla Josèphine şi se aşeză în faţa însoţitorului ei. Rămas singur, ieşi pe coridor şi se aşeză pe o strapontină în faţa compartimentului vecin şi adormi.

Deodată o smucitură îl aruncă pe bancheta din compartimentul Josèphinei. Abrutizat de somn nu-şi dădu seama ce i se întîmplă şi cînd ridică ochii, un ţipăt de spaimă îi scăpă. La doi centimetri de fruntea sa se afla un pistol care-l ameninţa. Un individ solid şi mascat ţinea pistolul şi spuse cu o voce rea:

— Ridicaţi toţi mîinile!

Extraordinara comandă se completă cu un ultimatum.

— Ridicaţi mîinile în aer şi nu vă mişcaţi! la cea mai mică mişcare vă zbor creierii.

De această dată Fandor era complet treaz. Supunîndu-se din instinct, îşi ridică cele două mîini deasupra capului şi aşteptă să vadă ce se va întîmpla. Deodată scoase un strigăt. Fofilîndu-se pe lîngă individul din uşă apăru un pitic mascat. Aceşti doi bandiţi nu erau singuri, căci cu tot zgomotul trenului afară se auzeau schimburi de cuvinte.

— Nimeni nu mişcă!

Întotdeauna aceleaşi procedee, aceleaşi ameninţări.

Fandor era prea obişnuit cu afacerile poliţiste să nu-şi fi dat seama că fuseseră atacaţi de o bandă de hoţi în stil

american. Ziaristul ştia că hoţii din trenuri nu omoară fără necesitate numai să nu se opună rezistenţă.

Banditul cel solid spuse Josèphinei:

— Tu, femeie, întinde-o de aici!

Din acest moment o întrebare se punea în mintea lui Fandor. Această aventură are vreo legătură cu prezenţa Josèphinei, sau este numai o coincidenţă, totul devenea comic. Josèphine, amanta unui apaş să fie jefuită ca o burgheză? Fără să poţi cjti ceva pe faţa ei, Josèphine părăsi compartimentul.

Piticul se apropie de burghezul cel gras, însoţitorul Josèphinei.

— Haideţi! spuse şeful bandei, la treabă!

Piticul cu o mare dexteritate golea buzunarele voiajorului: acesta livid tremura. I se luă ceasul şi portofelul cam gol.

Voiajorul crezu pentru un moment că era chit cu banditii, dar aceştia însoţind ordinul cu pistolul, îi spuse să desfacă cămaşa.

— Scoate-ţi cămaşa! comandă şeful.

— Aveţi milă, domnule, aveţi deja toţi banii mei...

— Hai! Hai! taci din gură, că dacă nu... şi coborî pistolul.

Banditii scoaseră un strigăt cînd în jurul taliei apăru o centură de piele.

— Iată casa de bani! spuse piticul.

— Haide Beaumôme, uşurează-l! spuse şeful.

Centura era plină cu ludovici şi bilete de bancă. Lovitura fusese pregătită. Se ştia precis că acest voiajor va fi în trenul de Marsilia. Voiajorul cel gras care fusese jefuit se îmbrăcă în grabă, dar emoţia fusese aşa de mare că în timp ce-şi înnoda cravata căzu pe banchetă sufocat!

Fandor făcu un gest să meargă spre el, dar banditul mascat îi aminti de prezenţa sa:

— Nu mişca! nu te ocupa de el! te am la ochi!

Fandor cu toată dorinţa de a sări la bandit, se supuse căci trebuie să se păzească ca să o poată urmări pe

Josèphine în continuare; îi promisese lui Juve să o urmărească, va face imposibilul să-şi ţină promisiunea. Se mai punea întrebarea dacă era banda lui Loupart? Josèphine trebuia trecută în rîndul complicilor sau al victimelor?

Piticul şi însoţitorul lui se retrăgeau încet spre capătul vagonului unde îi întîlneau pe ceilalţi.

Fandor constată această retragere şi socoti că era momentul să profite de un minut de neatenţie şi să tragă semnalul de alarmă ca să oprească trenul. Era furios că se lăsase prins, ca cel mai naiv guguman. Căută din ochi inelul semnalului şi îl găsi deasupra elevului palid. Se repezi la el, dar în momentul cînd să-l atingă, scoase un ţipăt de durere, mîna îl durea teribil.

Elevul se repezise la Fandor şi îl muşcase de mînă. Suferinţa era atît de mare încît jurnalistului i se făcu rău pentru moment suficient ca să permită agresorului său să fugă din compartiment.

Era un complice, acest elev? În acest moment trenul încetini: Fandor şopti:

— Bine! cineva a reuşit mai bine ca mine, iată că trenul se opreşte dar sînt sigur că o să fie zarvă mare.

Fandor, se gîndea, că înainte să fugă, bandiţii vor trage cîteva focuri de armă. Şi Josèphine? ce devenise ea oare?

Bandiţii se pregăteau să coboare, dar nu ca nişte fugari ci ca nişte cetăţeni onorabili.

Fandor îi auzea vorbind:

— Foarte bine Beaumôme... ia centura... o afacere ca asta numai Dumnezeu poate să o împiedice. El mai auzi:

— S-a desprins?

— Şi încă cum! demult... de la şoc.

Convoiul se opri.

— Este înalt, ca să sar?

Fandor, recunoscu vocea Josèphinei.

— Nu, răspunse cineva, lasă-te, te voi prinde în braţe.

Deci Josèphine era complice şi fugea cu banda. Fandor sări în culoar pentru a o urmări.

O detunătură se auzi, oglinda de deasupra capului căzu spartă pe lemnăria de pe culoar.

— La naiba! murmură Fandor, culcîndu-se pe burtă, am scăpat ca printr-o minune.

— Pe D-zeu! spuse el ridicîndu-se, bandiţii fug cu Josèphine. Eu ce mai aştept să-i urmăresc? se gîndi să iasă prin cealaltă parte a vagonului ca să nu se mai expună tirului bandiţilor.

În timp ce-şi făcea aceste planuri, burghezul agresat îşi revenea, încet, încet şi se agăţă de hainele lui.

— Ajutor! bîigui el. Domnule, nu mă lăsaţi.

— Pe toţi dracii! numai asta îmi mai lipsea. Nu este nimic, o să vă restabiliţi, nu sînteţi rănit.

Dar jurnalistul tresări, i se păra că trenul se oprise numai o clipă lui şi că se repune în mişcare. Cu tot riscul ce şi-l asuma, Fandor scoase capul în afara vagonului pe geamul spart şi privi în noapte. Exclamă:

— Ah! ia uită-te! Era stupefiat, nu mai era nici-un tren pe linie, sau mai bine zis în depărtare se vedea convoiul care alerga cu viteză. Numai vagonul de marfă şi vagonul în care se afla, se opriseră. Asta fusese ultima lovitură a bandiţilor. Dar surprizele se ţineau lanţ, cele două vagoane se puseră şi ele în mişcare, coborau.

— Dar noi coborîm, coborîm! ţipă chiorul.

— Este evident, coborîm o pantă... dar...

Grasul gemu din nou şi frîngîndu-şi mîinile articulă cu greutate:

— Este îngrozitor! Simplonul-Expres ne urmează la douăsprezece minute distanţă! numai să nu...

Fandor îşi muşcă buzele. De această dată înţelese înspăimîntătorul pericol.

Fără să mai întîrzie se îndreptă către uşa exterioară a vagonului, ca să vadă dacă n-ar putea sări, chiar dacă-şi rupe un membru, decît să înfrunte o tamponare — cînd deodată remarcă că vagoanele încetineau.

Da! scîrţîitul frînelor de roţi, confirmau această opinie. Sigur că angajatul din ultimul vagon a remarcat şi el cele

întîmplate şi a putut să blocheze frîna salvatoare. Asta era. Cîteva minute mai tîrziu se opriră. Fandor şi omul gras se repeziră ca nişte nebuni, afară din vagonul în. care rămăseseră singuri. Din vagonul de marfă, doi angajaţi săreau şi ei şi le făceau semne:

— Îndepărtaţi-vă... salvaţi-vă!

Sărind, nenorociţii, înnebuniţi de spaimă, se agăţau cu mîinile de iarbă, îşi rupeau hainele şi se aruncară la marginea unui lan unde rămaseră lipiţi de pămînt. În acest timp un zgomot ca un tunet spintecă liniştea nopţii. Simplon-Expresul apăru în mare viteză şi spulberă cele două vagoane, iar locomotiva şi primele vagoane, săriră de pe linie.

CAPITOLUL XIV

FUGA ÎN NOAPTE

Imediat ce Loupart o primise în braţe pe Josèphine, sărind din vagon, că şi strigă însoţitorilor săi:

— Şi acum, băieţi să o ştergem! şi repede! Josèphine saltă-ţi fustele şi încearcă să alergi mai tare...

Era o noapte neagră, fără lună, potrivită proiectelor acestor bandiţi.

Însoţitorii lui Loupert coborîră repede terasamentul căii ferate şi... în faţa lor se întindeau terenuri plantate cu vie. Erau la începutul Cote Dór-ului.

— Repede! repetă Loupart, nu trebuie să ne prindă, ar fi neplăcut pentru unii dintre noi... Hai! repede! Timp de un sfert de oră siniştrii însoţitori continuară să fugă, în marş forţat. Din cînd în cînd Loupart îl întreba pe Barbu:

— Ăsta este drumul?

— Da! Hai dă-i bătaie!

Deodată zăriră un drum ce şerpuia şi se pierdea în depărtare.

— Iată drumul, anunţă Barbu.

— Spre Dijon?

— Nu... spre Verrey...

— Satul? Asta-i bună! Atunci... opriţi-vă, ascultaţi...

Loupart se trînti, obosit pe un taluz la mică distanţă de drum. Îşi recăpătă suflul în timp ce însoţitorii săi se apropiau:

— Lovitura a fost bună, prieteni... este bogată! din păcate nu s-a terminat... nu am luat toate precauţiunile. O

decepţie crispă figurile şi deodată cineva zise:

— Nu?... nu este posibil!

Dar Loupart nu admitea discuţii:

— Tu, încearcă să taci şi să asculţi, deci, nu s-a terminat avem numai o parte din pardă... împărţirea, mîine seară... Se auziră proteste.

— Mîine seară, de ce nu în paradis? Loupart îi privi aşa de fioros pe cei ce protestau că liniştea se restabili repede:

— Am spus mîine seară... Doamne! cei care sînt nemulţumiţi... Ah! Şi acum trebuie să o ştergem... Josèphine, Barbu şi cu mine vom merge împreună, avem de lucru la Paris. Voi ceilalţi, nu este momentul să vă mai văicăriţi, mergeţi unul la dreapta, unul la stînga!... Sînteţi la douăsute de kilometri de Pantruche, aveţi noaptea şi ziua de mîine ca să vă descurcaţi. Să aveţi grijă să nu pună mîna pe voi poliţia şi să fiţi în cuib la ora zece. Aţi înţeles? Elevul care nu era altul decît Mimile întrebă:

— Unde ne întîlnim?

— La locul cunoscut. Loupart se ridică fără să se mai ocupe de însoţitorii săi şi le făcu semn lui Josephine şi lui Barbu să-l urmeze.

— Tu, Barbu, arată drumul...

— Unde te duci?

— La telegraf.

Ceilalţi plecară. Barbu întrebă:

— De ce te duci la telegraf? Întrebarea era normală, dar Loupart se enervă.

— Pe dracu!... şi tu începu să-mi pui întrebări? eşti curios, acum? nu-ţi dai seama ce se întîmplă?

— Ce se întîmplă?

— Oh! imbecilule, sîntem furaţi...

— Furaţi?

— N-ai văzut bancnotele negustorului de vin?

— Nu! De ce?

— Sînt jumătăţi! banditul şi-a luat măsuri de prevedere.

Barbu înţelesese în fine ce îi spunea şeful său şi izbucni indignat:

— Amărîtul ăsta ne-a tras pe sfoară! Este strigător la cer! să ne păcălească pe noi!

Furia lui Barbu îl amuză pe Loupart şi-şi recăpătă buna dispoziţie:

— Hai! nu te supăra! ne vom revedea şi două jumătăţi fac un întreg.

— Ştii de unde să iei cealaltă parte?

— Da, bătrîne...

— Acolo mergem mîine seară?

— Acolo!

— Şi pentru asta te duci la telegraf?

Loupart, enervat, îşi strînse pumnii.

— Nu, răspunse cu duritate, mă duc să pun paie pe foc! Întind o cursă lui Juve.

— Crezi că se prinde? spuse Barbu.

— Se prinde!

Conversaţia se opri. Barbu n-ar fi îndrăznit să dispute hotărîrile lui Loupart dar în acelaşi timp se sperie puţin de proiectul acestuia. Juve, inspectorul de la siguranţă a cărui moarte o anunţase Loupart, avea printre apaşi o reputaţie de curajos şi îndemînatic şi Barbu îşi imagina cursa periculoasă ce i-o întindea Loupart. Micul grup avansa în tăcere, Loupart şi Barbu mergeau repede cînd Josèphine se opri:

— Spune, bărbate, mergem departe?

— Întreabă-l pe Barbu!

— Nu, micuţa mea, în spatele colinei se află satul Verrey.

Loupart întrebă:

— Şi Naţionala pe unde trece?

— Ei bine bătrîne, pe ea o vezi acolo.

— Unde? la marginea pomilor?

— Da, acolo unde se văd plopii.

— E bine! mergeţi şi aşteptaţi-mă pînă dau telegrama.

Odată acoliţii săi plecaţi, Loupart îşi reluă drumul. De

la primele case ale satului, Loupart își dădu seama că lumea se trezise și accidentul era cunoscut.

— Totul merge bine, se gîndea mizerabilul, Simplonul-Expres a căzut pe vagoanele în coborîre.... trebuie să fie zarvă mare! Constatînd aceste lucruri își aranjă o față agitată, și disperat oprea lumea pe stradă întrebînd:

— Telegraful! în ce parte este?

Îl îndrumară și ajuns la birou unde funcționara îl luă drept un supraviețuitor, al accidentului nu-i dădu atenție. Luă un formular și scrise:

„Juve, inspector de la Siguranță 142 strada Bonaparte — Paris. Totul merge bine, am găsit banda completă și pe Loupart. Furtul comis, dar i-am scăpat. Imposibil detalii. Sînt sigur că putem termina rapid, fii la antrepozitul din Bercy, singur, dar înarmat, mîine seară la ora 11, lîngă pivnițele casei Kessler. Prietenie — Fandor".

Loupart reciti textul său cu satisfacție și încet spuse:

— Cursa este bună! chiar excelentă!

— Cu cît mai mult s-ar putea ca imbecilul de jurnalist să fie strivit de expres.

Banditul se prezentă la ghișeu și foarte politicos spuse:

— Vă rog să primiți telegrama asta și să o citiți, doamnă! Vă dați seama de gravitatea ei? vedeți că trebuie să rămînă secretă, este de mare importanță.

Funcționara era înnebunită:

— Puteți să contați pe mine, domnule... Doamne, oare această catastrofă este dintr-o tentativă criminală? Cunoașteți pe autori? Sînteți de la poliție? Loupart fiind un actor desăvîrșit, luă alura unui polițist care știe multe, dar nu poate vorbi.

— Contez pe dv., nu-i așa? repetă el.

Și cu un salut ușor, părăsi biroul în momentul în care doi jandarmi aduceau și ei telegrame oficiale.

Zece minute mai tîrziu, el îi regăsi pe cei doi tovarăși de drum care îl așteptaseră cu supunere lîngă șoseaua națională.

— Hei! nimic nou?

— Josèphine! strigă el, coboară pe șosea la vreo cinci sute de metri de aici și oprește prima mașină care trece strigînd după ajutor, trebuie să-l faci să încetinească! Mă auzi! Hai, du-te!...

Cei doi banditi, se ascunseră într-o groapă:

— Ai pistolul încărcat, Barbu?

— Șase cartușe, bătrîne Loupart...

— Merge! tu la dreapta, eu la stînga...

În depărtare se zăreau luminile unei mașini care se apropia. Loupart rîse:

— Vezi Barbu, luminițele acelea, sînt faruri cu acetilenă, nu-i așa? Mașina care se apropie ne va rezolva drumul spre casă de minune.

Mașina se apropie și cînd ajunse lîngă Josèphine, aceasta se repezi în mijlocul străzii, țipînd:

— Ajutor! Asasinul!... fie-vă milă! Opriți-vă!

Mașina se opri și conducătorul întrebă:

— Ce se întîmplă?... Josèphine fugea spre mașină care se opri dar din cele două părți a șoselii Loupart și Barbu se repeziră:

— Tu îl iei pe călător! strigă Loupart și eu pe șofer!

În timp ce Barbu îl lua de gît pe proprietarul mașinii, Loupart cu o lovitură îl paralizează pe șofer.

— Fără scandal! sau vă împușc. În trei secunde, Loupart și Barbu erau stăpîni pe situație și cei doi legați fedeleș.

— Pune-i pe marginea drumului, spuse Loupart, la vreo sută de metri în cîmp să nu fie găsiți repede.

— Nu-i omorîm?

Apașul ezită.

— Nu este nevoie să complicăm lucurile! cu toate astea! termină-i pe jumătate să nu se trezească repede.

Loupart se urcase în mașină și cu îndemînare o întoarse din drum.

— Gata? îl întrebă el pe locotenentul său care se reîntorcea.

— Gata! Numai că mă tem că am lovit puțin cam

tare, nu se mai mişcau.

— Sus, Josèphine! şi tu Barbu. Loupart demară în viteză.

— Acum la Pantrouche! Păcat că trebuie să abandonăm maşina, merge foarte bine, este riscant să o păstrăm. După un timp de linişte, Loupart spuse, scrîşnind din dinţi:

— Acum, între noi doi, Juve!...

CAPITOLUL XV

CATASTROFA SIMPLONULUI EXPRES!

După impactul teribil dintre Simplon şi cele două vagoane, Fandor şi ceilalţi au văzut cu spaimă cum grelele vagoane se sfărîmau la cîţiva paşi de ei. Primul moment de spaimă trecut, Fandor se ridică şi alergă repede către trenul accidentat. Din tenderul locomotivei, un amestec de fierărie şi cărbune, doi oameni însîngeraţi ieşeau cu greu, pe jumătate nebuni, abrutizaţi de spaimă. Fandor ţîşni spre ei:

— Dumnezeule! Dumnezeule! exclamă. Mecanicul întindea spre Fandor mîinile însîngerate şi fracturate; cu o voce stinsă spuse:

— Ajutaţi-mă, aveţi milă!.... ajutor!

Şi cum Fandor îl ridică de umeri şi îl trase pe taluz, spuse din nou:

— Deschideţi robinetul! acolo, tija aceea lovită... ridicaţi-o repede, cazanul va exploda...

Fandor tocmai terminase această manevră, salvînd de la o nouă nenorocire pe bieţii răniţi, ale căror gemete se auzeau de sub resturile vagoanelor strivite. În jur se auzeau cereri de ajutorare din toate părţile.

— Noroc, că nu s-a întîmplat în curbă, domnule spuse conductorul trenului... toate vagoanele ar fi fost strivite unul în altul şi nimeni n-ar fi scăpat.

— Da, o şansă, repetă jurnalistul ştergîndu-şi faţa plină de transpiraţie... în afară de nenorocitul de mecanic, care este grav rănit şi o doamnă cu picioarele fracturate,

cred că nu mai sînt accidentaţi grav. Cele două vagoane erau aproape goale.

— Da, aproape.

De la o haltă apropiată, se telefonase ştirea cu accidentul, se anunţă prin telegraf că un tren de ajutor se formase şi că va ajunge într-o oră.

Fandor recunoscu în el pe vecinul său de compartiment, pe iubitul Josèphinei care fusese prădat de bandiţi. El spuse:

— Am scăpat ca prin minune! putem să ne felicităm. Dar soţia dv. ce s-a întîmplat cu ea?

Figura omului exprima disperarea:

— Soţia mea! Aici este o confuzie, nu este soţia mea, ci o mică prietenă, înţelegeţi că după această aventură, soţia mea adevărată va cunoaşte cele întîmplate şi sînt pierdut. O iubeam pe această micuţă care mă însoţea şi nu ştiu ce a devenit.

— Cum, nu ştiţi? oare nu ştia că Josèphine era complice cu bandiţii?

— Nu ştiu! aţi văzut că mi-am pierdut capul cînd m-au jefuit şi acum o caut peste tot, mă tem să nu fi pierit în catastrofă.

Fandor nu mai asculta lamentările, din ceea ce-i spusese el înţelegea:

— I-aţi dat întîlnire la gară? ştia că transportaţi bani?

— Da, domnule... săracii mei bani.... sînt aproape ruinat!...

— Lăsaţi, hoţii vor fi arestaţi... vom da semnalmente...

— Vedeţi, pe unul din ei l-am recunoscut...

— Cine? care?

— Un salariat de-al meu, un dogar.

— Sînteţi negustor de vinuri? misit de vinuri, domnule...

— La Paris?

— La Bercy... mergeam să plătesc pe mandatarii mei, bandiţii mi-au luat aproape o sută cincizeci de mii de franci.

— Cum, aproape? dar cine sînteţi dv., domnule? Cum vă numiţi?

— Domnul Martialle! toată lumea mă cunoaşte — cred că furtul a fost premeditat, dogarul ştia că în fiecare lună plec în voiaj şi transport mari sume de bani.

— Ce imprudenţă!

— Ei, Doamne! puteam să bănuiesc?... în fine banii nu sînt pierduţi.

Fandor sări după scaun la aceste vorbe;

— Banii nu sînt pierduţi?! Ştiţi unde să-i găsiţi pe bandiţi?

— Asta nu, dar au numai jumătate din bani.

— Dar cum aţi făcut? întrebă Fandor.

— Foarte simplu! am tăiat bancnotele în două cu foarfeca şi am luat cu mine numai o jumătate, cealaltă jumătate o duceam luna următoare şi le lipeau în situaţia de acum, banca îmi va da bani întregi cînd voi prezenta numai jumătate din ei înseriaţi.

— Dar unde sînt ceilalţi bani?

— Sînt în siguranţă, la mine, la Bercy.

Jurnalistul îl părăsi în grabă pe negustor şi merse către un salariat care conducea o echipă de muncitori şi întrebă:

— Vă rog o informaţie!

— Cînd va fi linia degajată?

— Într-o oră, domnule... Nici un tren nu va trece către Paris în acest răstimp?

— Nu, domnule!

— Vă mulţumesc.

Fandor se îndepărtă de-a lungul liniei.

— Foarte bine! gîndi el, trebuie să trimit o telegramă la ziar... am timp.... scoase din buzunar inseparabilul său carneţel. Pe măsură ce scria, din cauza oboselii acumulate, creionul îi căzu din mînă şi adormi profund.

Se trezi în cele din urmă pe la ora şase şi disperat că pierduse atîta timp ţipă disperat:

— Fir-ar al dracului! totul e pierdut! Ce vor spune la ziar! Prostia asta mă va face să ratez totul.

Fandor fugi pînă la halta următoare:

— În cît timp trece primul tren spre Paris?

— În cîteva minute, domnule...

— Oh! Doamne! Voi ajunge la Paris prea trîziu. Nu mai este timp să merg la telegraf să-l previn pe Juve. Oh! ce idiot am fost să adorm aşa.

CAPITOLUL XVI

O DRAMĂ LA ANTREPOZITUL DIN BERCY

Juve îşi petrecu toată ziua în piaţa Frochot. Cu toate măsurile luate ca aventura din noaptea trecută să rămînă necunoscută, jurnalele aflaseră despre dramă, chiar „Capitala" scrisese despre ea, fără să ştie că un jurnalist de-al ei era amestecat.

Se vorbeau lucruri uimitoare despre doctorul Chaleck, Juve, Loupart şi casa crimei, dar pentru cineva care cunoştea adevărul, ziarele nu relatau nimic.

Şi Juve, departe de a dezminţi greşelile, se complăcea să le propage; el estima împreună cu şefii săi că dacă presa este necesară uneori autorităţi în cercetările ei, ea foloseşte şi în propagarea ştirilor false şi în acest timp poliţia poate să-şi continue cercetările şi să aresteze pe adevăraţii vinovaţi.

O mulţime de oameni se adunaseră în jurul casei lui Chaleck, atraşi de meşterii electricieni şi toţi ceilalţi care săpau şi scoteau resturile din casă.

Juve se instalase la parterul casei în salon şi punea tot felul de întrebări proprietarului, domnul Nathan care era uimit de ce se întîmplase în casa sa.

Această casă o închiriase doctorul Chaleck de patru ani şi că i se achita cu regularitate chiria.

— Nu bănuiţi nimic, întrebă Juve, din instalaţiile făcute în legătură cu cabinetul de lucru?

— Nimic, domnule! Acum optsprezece luni locatarul mi-a cerut să repare casa în contul său şi vă închipuiţi că

am aprobat cu bucurie acest lucru. Se poate că atunci a făcut acest bizar aparat.

După ce termină discuţia cu proprietarul, Juve rămase cu agentul Michel:

— Mi-ai spus, Michel, că nu mai poţi să te duci sub masca lui Sapeur printre bandiţi?

— Într-adevăr, domnule inspector, am fost deconspirat în ajunul crimei din strada Frochot, de Loupart şi acelaşi lucru a păţit şi Nonet...

— Apropos, întrebă Juve, Nonet mi-a vorbit de o afacere zisă „a cheiurilor" care ar fi pregătită de Barbu şi un individ cunoscut sub numele de „Dogarul". Eşti la curent cu ea?

— Din păcate, nu domnule.

După ce îi recomandă lui Michel să-şi găsească o nouă deghizare pentru a putea să urmărească banda „cifrelor", Juve coborî în subsol pentru a dirija muncitorii.

Părăsind casa din piaţa Frochot în jurul orei şapte şi jumătate seara, Juve, mergea încet pe strada Martyas. Se gîndea la toate ce i se întîmplase.

Ajuns la bulevarde, el fu întîmpiat de urletele vînzătorilor de ziare.

— Încă un accident de cale ferată. Simplonul-Expres tamponează rapidul de Marsilia — numeroase victime.

Juve tresări, cumpără ziarul şi trecînd peste detaliile accidentului, parcurse cu spaimă lista persoanelor rănite căci înţelesese că Fandor trebuia să fie în acest tren de Marsilia pe care îl ciocnise Simplonul. Citind amănunte, Juve se mai linişti.

Strigă un taxi şi dîndu-şi adresa se gîndi:

— Să mă spăl puţin şi voi merge la Siguranţă unde trebuie că voi găsi amănunte şi voi afla ce este cu Fandor.

— O telegramă pentru dv., domnule Juve.

Poliţistul tocmai sosise acasă şi portarul îi înmînase telegrama.

— Pentru mine?

— Da, este numele dv. pe telegramă.

Juve, luă telegrama cu îngrijorare, într-adevăr, ziua asta îi rezerva numai surprize. Iată că primeşte telegrame acasă la el! Acest lucru îl mira.

Poliţistul avea obiceiul să nu spună nimănui adresa sa de acasă, singur, fără familie, nu primea acasă decît puţini prieteni.

Venea acasă numai ca să-şi găsească liniştea şi agenţii lui aveau instrucţiuni precise să nu-l deranjeze. Numai prin telefon trebuia contactat.

Juve se încruntă în timp ce desfăcea telegrama şi nu se putu abţine să zîmbească în timp ce o citea.

— Curajosul micuţ, murmură el urcînd scările s-a gîndit să-mi dea veşti despre el. A scăpat cu bine din accident, totul e bine cînd se termină cu bine. Descuie uşa şi odată în casă reluă telegrama monologînd:

— Nimic nu se termină, totul începe... îşi consultă ceasul. Ora opt! Nu mai am timp să trec pe la Prefectură să iau nişte agenţi — cred că la şcoala prietenului său Juve, micuţul Fandor se descurcă bine.

După o sumară toaletă şi puţină mîncare Juve se îndreptă spre Bercy. De aproape două ore se afla în labirintul docurilor de vin, datorită cărora portul Parisului era cel mai important din toată Franţa.

Începu să-şi piardă răbdarea, întîlnirea fixată trecuse de cincizeci de minute şi neliniştea începea să pună stăpînire pe el — locurile erau rău famate.

Se tot întreba dacă Fandor nu a păţit cumva ceva de întîrzie şi ce idee să-l cheme aici! îşi aminti deodată de cele spuse de agentul Michel: afacerea cheiurilor relatată de Nonet!

— Dumnezeule! înjură el tare — o spaimă nouă îl cuprinse — Dumnezeule! dacă e vorba de aceeaşi treabă.

— Probabil că am fost atras într-o cursă! Şi îmi revine iarăşi faptul că telegrama lui Fandor a fost trimisă acasă la mine?

— Şi de altfel, oare telegrama este de la el? La dracu, măi Juve, te-ai lăsat păcălit ca un începător.

Dau

Juve se ascunse reţinîndu-şi respiraţia. I se păru că în depărtare trece o umbră, o urmări cu paşi de lup cînd auzi un zgomot semnificativ. Juve trase piedica la pistol, umbra dispăru dar paşii se mai auzeau.

— Cine este acolo? întrebă Juve.

— Opreşte!

Juve simţi că cineva se apropie, cînd deodată se auzi o împuşcătură, urmată imediat de o alta. El văzuse de unde pornise focul de armă. Agresorul său era la cincisprezece paşi de el, dar acesta nu-l reperase pe Juve.

— Iroseşte-ţi cartuşele, murmură Juve în timp ce a treia împuşcătură se auzi. Cînd o vom auzi pe a şasea, va fi rîndul meu.

A şasea împuşcătură se auzi: Juve care nu aştepta decît aceasta se repezi în direcţia umbrei pe care o zărea cu intermitenţă. Cu un strigăt de triumf se găsi în faţa unui om: Strigătul se transformă într-un ţipăt de mirare.

— Tu, Fandor?

— Tu, Juve?

— Ah! îţi descarci pistolul asupra mea, mai nou?

— Eu, insistă Fandor, spune mai bine că tu...

Şi jurnalistul întinse arma sa lui Juve, aceasta era complet încărcată.

Juve tocmai îi întindea lui Fandor telegrama cînd o nouă împuşcătură se auzi şi un glonţ trecu pe lîngă urechi. Instinctiv se aruncaseră la pămînt ţinîndu-şi respiraţia. Se petreceau lucruri extraordinare şi avuseseră noroc că nu fuseseră atinşi. Acum îşi dădeau seama de ce trăgătorul misterios li se păruse neîndemînatic. El îl agresa pe Fandor.

De această dată Juve nu vroia să-şi menajeze cartuşele şi îi spuse lui Fandor:

— Fii atent la primul meu gest, să tragi sau asupra celor ce vom vedea sau în direcţia de unde se trage!

Cu multe precauţii ridicară capetele şi priviră în jurul lor.

— Ah! urlă Juve! şi trase în timp ce o umbră la

dreapta lor, fugea repede. Fandor strînse braţul lui Juve şi spuse:

— Ai văzut?

— Da, răspunse Juve!

Fandor concluzionă:

— A fost Chaleck, nu-i aşa?

Poliţistul nu răspunse şi se repezi în pofida oricărei prudenţe în urmărirea misteriosului doctor pe care-l văzuse fugind prin faţa lui. Se răzgîndi şi se întoarse lîngă Fandor şi ascultă atent: se produceau noi incidenţe.

După zgomotele provocate de împuşcături în marea hală de vinuri se auziră murmure, zgomote de butoaie răsturnate şi în depărtare se auzea un grup care se apropia. La întrebarea jurnalistului Juve răspunse:

— Ce se întîmplă în acest moment, este ceea ce putem spera mai bine. În cîteva minute locul va fi curăţat de poliţie. Să aşteptăm: în aceste locuri îşi găsesc adăpost tot felul de vagabonzi şi sigur în acest moment poliţia face o razie. Dar Juve greşea şi ca să-l dezmintă, un foc de revolver se auzi, urmat de un altul.

Juve şi Fandor observară nu departe de ei, o flacără mare care se întinde. Este un incendiu, spuse Fandor! Juve îi replică.

— Sînt mulţi barili de alcool care au luat foc! Focul se întindea cu rapiditate şi exploziile se succedau.

— Bestiile! ţipă Juve, au dat foc alcoolului.... este bine aranjat totul.

Poliţistul şi jurnalistul trebuiau să se gîndească la salvarea lor, să fugă cu riscul de a da peste bandiţii conduşi de Chaleck.

— Să o ştergem de aici, declară Juve...

— În numele lui Dumnezeu, urlă Juve, retragerea este barată de flăcări.

— Să mergem înapoi spre Sena, sugeră Fandor.

Ei se întoarseră şi sărind peste butoaie, sperau să scape. Dar o nouă explozie se auzi şi lichidul care se scurse din butoaie luă foc peste care nu puteau să treacă.

— La dracu, strigă Juve, situaţia se complică.

— Într-adevăr, replică jurnalistul, preferau împuşcăturile.

Cei doi se opriră, speriaţi. Spectacolul incendiului era înspăimîntător şi grandios.

— Trebuie să terminăm, spuse poliţistul.

— Bine, dar cum?

Juve se uită în jurul lui cu disperare, căutînd un mijloc oricare ar fi de scăpare.

— Nu mă plîng, murmură el dar de cîtva timp ne urmăreşte ghinionul.

— Gata, am găsit! ţipă Juve triumfător, sîntem salvaţi! bagă-te aici înăuntru, micuţule... spuse el arătîndu-i un enorm butoi de vin gol care căzuse lîngă ei.

Fandor rămase uimit fără să răspundă.

— Hai grăbeşte-te, micuţule...

Şi în timp ce vorbea, dădu exemplu:

— Uită-te la mine cum fac, ajută-mă să culc butoiul pe o parte şi priveşte dacă-l împingi pe panta cheiului se va rostogoli pînă la fluviu. Dar cum! strigă Fandor care puţin amuzat începea să înţeleagă intenţiile lui Juve.

— Bine, micuţule! grăbeşte-te, intră în butoi. Fandor se instală şi Juve luînd loc şi el închise capacul butoiului şi cu un balans, porni butoiul la vale.

— În două minute butoiul se rostogolea cu viteză, panta cheiului îi ajuta în cursa lor printre flăcări spre fluviu. În acest timp în interiorul butoiului, Fandor şi Juve, răniţi, arşi, nu mai erau în stare să lupte cu viteza extraordinarului vehicul ce-l adoptaseră ca să se salveze.

Deodată enormul butoi atinse fluviul şi se sparse cu un zgomot surd în fluviu.

Pe chei poliţia preocupată să ajute pe pompieri, nu observară oaspeţii nocturni de la halelele de vinuri, ignorau pericolul prin care trecuseră Juve şi Fandor, aceştia se îndepărtară în linşte.

CAPITOLUL XVII

PE LESPEDEA DE LA MORGĂ

În momentul în care ajunse la podul Saint-Louis, doctorul Ardel, celebru medic legist care de atîtea ori ajutase justiţia în anchetele sale, observă în faţa clădirii Medicolegal pe domnul Fuselièr, judecător de instrucţie şi pe inspector Juve.

— Am întîrziat, domnilor! îmi pare rău că v-am făcut să aşteptaţi! Cei doi protestară susţinînd că şi ei sosiră de curînd.

— Ei bine, domnilor, de îndată ce nu m-aţi aşteptat, nu vă răzbunaţi făcîndu-vă doriţi de clienta dv. Să mergem să o vizităm. Vreţi să treceţi pe aici?

Doctorul deschise uşa de la Morgă:

— Pe aici domnilor, drept înainte, vom merge în amfiteatru, acolo vom fi mai în largul nostru.

Urmînd indicaţiile doctorului, judecătorul şi Juve, traversară curtea în care dădeau camerele frigorifice şi mergînd pe un mic culoar pătrunseră în fine în amfiteatrul semicircular în care se predau în fiecare zi lecţii de medicină legală. Doctorul Ardel care-i conducea le spuse:

— Casa nu este prea veselă! ea are o reputaţie sinistră, dar domnilor sînt la dispoziţia dv. Puteţi să puneţi clientei dv. cele mai indiscrete întrebări.

Spunînd aceste lucruri, doctorul Ardel, sublinia cuvintele cu rîs copilăresc, care impresionă penibil, pe cei doi vizitatori mai puţin obişnuiţi cu sinistra casă în care intraseră. Doctorul fără să-i lase pe interlocutorii săi să spună ceva, continuă:

— Vă rog să mă scuzaţi! Vă părăsesc cîteva minute ca să-mi pun o bluză albă şi mînuşile de cauciuc.

— Spune-mi dragă Juve, întrebă domnul Fuselièr, azi dimineaţă cînd am primit biletul tău, am fost de acord şi l-am rugat pe doctor să ne ajute. Am făcut toate acestea cu toate că nu ştiu ce urmăreşti. Ce cauţi aici?

— Ce caut aici? răspunse el magistratului? nu prea ştiu bine nici eu! sau mai bine spus nu îndrăznesc să-mi mărturisesc. Poate cuvîntul enigmă.

— Pe dracu!

— Ştiţi, domnule Fuselièr, că afacerile care ne preocupă sînt din ce în ce mai tragice, misterioase?

— Vorbeşti de afacerea din tren?

— Da! dar să lăsăm totul de o parte şi să aflăm cine este femeia ucisă şi felul în care a fost asasinată.

— Aşteaptă! deocamdată unde eşti cu cercetările? Ce pistă urmăreşti?

— Pista femeii moarte... este femeia pe care o vom examina imediat şi care îmi va spune în ce parte să-mi îndrept cercetările.

— Bine!... dar...

Domnul Fuselièr după un timp se îndreptă spre Juve şi coborînd vocea îl privi pe poliţist în ochi:

— Nu cumva ţi-a venit ideea să-l bănui pe Fantômas?

— Sigur! în spatele lui Loupart, în spatele lui Chalek, totdeauna şi peste tot aveţi dreptate, eu îl caut pe Fantômas!

Poliţistul fu împiedicat să continue de sosirea doctorului care spusese:

— Vom începe, domnilor! dar vă anunţ că mortul a intrat în descompunere şi nu prezintă un spectacol plăcut. Voi cere să se aducă targa. El dădu ordinul necesar.

— Aduceţi cadavrul din frigiderul nr. 6.

Pe un fel de cărucior doi oameni împingeau în mijlocul amfiteatrului cadavrul necunoscutei.

— Iată moarta! căutaţi să aflaţi cine este căci în ceea ce priveşte rolul meu de expert este terminat şi pot să vă

prezint raportul.

Juve spuse ridicîndu-se de lîngă cadavru:

— Îmi dau foarte bine seama, doctore că eu ca simplu poliţist nu pot să descopăr nici examinînd acest corp ciopîrţit şi desfigurat, deci dv. trebuie să ne lămuriţi.

— Asupra cărui lucru?

— Cum a fost omorîtă această femeie? Doctorul Ardel protestă:

— Nu, întrebaţi-mă din ce cauză a murit?

— Este acelaşi lucru?...

— Nicidecum! să vă spun din ce cauză a murit înseamnă să vă explic actul fiziologic din cauza căruia a murit şi să vă spun cum a murit înseamnă să vă explic cum s-a produs actul fiziologic.

Juve, enervat de misterul care nu era în stare să-l clarifice în termenii aceştia nuanţaţi, spuse:

— Domnule profesor, să nu ne jucăm cu vorbele, ce va relevat examinarea acestui cadavru?

— Domnilor, vă spun adevărul, disecînd acest cadavru, am constatat că toate vasele de sînge erau sparte în inimă, venele, arterele şi chiar alveolele pulmonare. Vasele sînt toate sfărîmate — ai spune că această femeie a trecut pe sub o presă. Nu îmi pot imagina cum a procedat asasinul.

— Atunci, din punct de vedere ştiinţific, preciză Juve, misterul nu pare să aibă o soluţie posibilă!

— Aţi spus-o dv., domnule!

Juve, nervos, se plimba prin amfiteatru şi privea pe moartă, ca şi cum spera un ajutor din partea ei.

— Eu cred, că nu mai avem ce face aici! spuse magistratul.

Juve reveni lîngă victimă:

— Acest cadavru... spuse el, dar mai este şi altceva şi întorcîndu-se către profesor spuse:

— Puteţi să ne aduceţi hainele acestei femei?

— Foarte uşor!

Din sacul pe care îl aduse un om, Juve scotea lucrurile

moartei. Pantofii făcuţi de un bun cizmar, ciorapii fini de mătase, lenjeria fină.

— Nimic! nici un semn pe aceste lucruri, nici-o etichetă. Întoarse pe toate părţile fusta şi corsajul format dintr-o bluză elegantă ornată cu dantelă şi al cărui guler fusese pătat de sînge.

— Încă, nimic!

Şi descurajat, aruncă corsajul, cum aruncase şi fusta şi lengeria de corp, apoi îşi reluase plimbarea, cînd, deodată, scoase un briceag din buzunar.

Îngenunchind pe podea luă fiecare lucru şi începu să sondeze cusăturile.

— Eşti nebun, ce cauţi! declară Fuselièr.

Juve se pregătea să răspundă cînd simţi sub degete la guler ceva tare.

— Ah!... ce-i asta!

Cu două tăieturi de briceag el rupse stofa. Nu greşise! între catifea şi dublură se găsea un rulou subţire din hîrtie, şifonat şi pătat de sînge.

— Domnilor! Emoţia îi sugruma vocea:

— Este un document... iată ce citesc:

„Bunătate cerească, în care sper..."

Asta nu are nici un sens dar citesc mai departe:

„Nu vreau să mor cu această remuşcare... nu pot să risc ca el să mă omoare pentru a distruge acest secret... scriu această mărturisire şi îi voi spune că am depus-o în loc sigur... da, eu sînt cauza morţii acelui, acelui nenorocit de comedian, da, Valgrand, a plătit crima comisă de Gurn... da, eu l-am trimis pe Valgrand la eşafod sub numele de Gurn... Gurn care l-a asasinat pe lordul Beltham, Gurn, care, mă întreb cîte odată dacă nu este Fantômas!..."

Juve citise aceste rînduri cu o voce tremurîndă dar foarte clar. La ultima fază el păli:

— Ce?

— Ce este?

— Este... făcu Juve, este semnată: Lady Beltham!

Abia terminase Juve de spus cînd judecătorul deveni palid la rîndul său.

— Lady Beltham!... Juve! spui Lady Beltham? Este imposibil!

— Nu este nici-o îndoială!

— Lady Beltham! La acest nume, Juve îşi aminti un trecut înfricoşător, el vedea în imaginaţie, marea doamnă englezoaică al cărui soţ fusese asasinat de canadianul Gurn, care probabil că era amantul acestei Lady Beltham. Era această mare îndrăgostită pe care o urmărise în cursul unei audiţii publice la Curtea cu juri şi o acuzase de a fi fost complicea lui Gurn.

Şi Juve urmîndu-şi evocarea, o acuzase pe Lady Beltham că trimisese la moarte în locul amantului său, pe nevinovatul actor Valgrand...

Lady Beltham! el ajunsese să pretindă că ea amanta lui Gurn era de fapt amanta lui Fantômas — şi aceste lucruri poliţia oficială nu le credea.

Şi Juve spuse:

— Iată că această dramă îşi schimbă aspectul... ea atinge un tragic intens... Lady Beltham!... Fantômas!

Juve citea şi recitea, fără să obosească, hîrtia ce o descoperise.

Pe naiba, este clar! gîndi el, Lady Beltham, aşa criminală cum era, era înainte de toate îndrăgostită de Fantômas... Şi hîrtia care o avea în mînă era sfîrşitul mărturisirii... restul unei mărturisiri pe care într-o zi de disperare o făcuse să recunoască remuşcările şi să spună adevărul:

— Domnule Fuselièr, spuse Juve, moarta a vorbit! Cea care nu mai este, este Lady Beltham, acest corp, este al ei... Magistratul se retrase speriat.

— Şi atunci cine sînt doctorul Chaleck şi Loupart?

Juve nu mai ezită:

— Întrebaţi pe Fantômas, numele celor ce-i foloseşte drept complici.

Şi Juve, cu trăsăturile răvăşite, îi părăsi fără să-şi ia rămas bun.

CAPITOLUL XVIII

VICTIMA LUI FANTÔMAS

— Înţelegi, scopul meu, Fandor? Pînă aici am vrut să lupt în linişte, voiam să ajung singur la adevăr, voiam să rezerv acest mic triumf al vanităţii, care consta în a-l descoperi pe Fantômas, să-l duc la siguranţă şi să spun şefilor mei: — Iată! spuneţi de trei ori că acest om este mort, iată-l! V-au trebuit nu ştiu cîte luni să admiteţi că există, pe urmă aţi discutat crimele sale şi aţi făcut din el un personaj de legendă. Faceţi ce vreţi cu el. Rolul meu s-a terminat. Victoria pe care am vrut-o, o am.

— Ce triumf, ar fi fost, într-adevăr! răspunse Fandor. Dar ce dracu, toată speranţa nu este pierdută. Din contra! Nu puteam să ne îndoim.

— Oh! să ne îndoim!

— Da! numai discutăm că Fantômas există. Acum acest lucru este evident.

Dacă Lady Beltham există, sau mai exact ea a existat, este cadavrul ei pe care l-ai descoperit, Juve, nu este o greşeală şi în curînd ne vom găsi faţă în faţă cu criminalul imposibil de prins... numai el a putut să vrea moartea englezoaicei.

— Fără îndoială!... fără îndoială!.... întrerupse Juve. Dar, din păcate lupta de abia începe. Ce ştim?... Fantômas a vrut mai mult ca sigur să se debaraseze de amanta sa. Asta n-ar fi nimic, dar de aici trebuie să pornim ca să găsim pe acest bandit.

— Planul tău?

— Ţi-am mai spus. Nu mai trebuie să păstrăm liniştea,

trebuie să lucrăm pe faţă, trebuie să ţipăm tare să-i scuturăm pe şefii mei din inerţie.

— Atunci să-mi scriu articolul? Vrei?

— Îl vei scrie! Se ştie în lumea ziariştilor, că eşti foarte bine informat prin serviciul Prefecturii asupra lui Fantômas... ziarul tău Capitala este întotdeauna mai bine informat decît celelalte ziare.

— Datorită ţie! Juve....

— Şi graţie ţie, care fără să-ţi fac un compliment alergi după pericole ca o femeie frumoasă după complimente. Deci, informaţia ta nu va rămîne neobservată... ceilalţi o vor prelua.

— Să scriu fără nici-o reţinere?

— Nici una, Fandor! spui tot ce ştii. Scandalul va fi mare, dar să pui întrebarea: oare Fantômas nu este în viaţă? şi pe urmă dai amănunte care să întărească acest lucru.

Temperamentul lui Juve era energic şi aceasta făcea ca el să nu se lase pradă disperării mult timp. El se ridică:

— Pleacă! micuţule, repede! du-te şi fă-mi articolul de care am vorbit. Vreau să-l citesc în seara asta în „Capitala" şi mîine reprodus de toate ziarele.

Fandor tocmai îl părăsise pe prietenul său şi acesta după ce îl condusese pînă la ieşire, traversă anticamera şi se pregătea să intre în cabinetul de lucru, cînd, bătrînul Jean, singurul servitor pe care Juve îl admitea în apartamentul său, îl opri familiar de braţ:

— Domnul, n-a uitat?

— Ce anume!

— Persoana care aşteaptă în salon...

— Da, este adevărat! Cineva care vine să mă vadă acasă cînd nimeni nu cunoaşte adresa mea, este interesant! şi Juve adăugă:

— Poftească-l, bătrîne Jean.

Juve era încă ocupat să facă puţină ordine în hîrtiile de pe birou şi din obişnuinţă profesională verificase starea revolverului plasat la îndemînă, cînd servitorul introduse

în cameră vizitatorul care se prezentă:

— Maistrul Gérin, notar!

Juve se ridică arătînd un scaun omului legii şi se informă de scopul vizitei sale:

— Nu vă cunosc, şi aş fi fericit să aflu scopul vizitei.

— Vă rog să mă scuzaţi, spuse maistrul Gérin, că vin să vă deranjez acasă, este vorba de lucruri grave şi voi pronunţa nume teribile pe care aş fi putut să le spun între pereţii cabinetului dv. la Prefectură. Mai întîi vă rog să-mi confirmaţi că sînteţi într-adevăr domnul inspector Juve. La prefectură toată lumea păstrează tăcerea asupra trecutului dv., nimeni nu spune nimic.

— Au dreptate, domnule. Profesiunea mea mă expune la tot felul de pericole şi de răzbunări, consemnul la prefectură este că nimeni nu mă cunoaşte.

Sper că nu mă înşel? Dumneata ai condus cercetările în afacerea Langrune, Sonia Davidoff. Tot dumneata ai condus ancheta în afacerea lordului englez asasinat de un bandit care se numea Gurn? Dumneata eşti adversarul înfocat al lui Fantômas?

Juve aprobă din cap... el era Juve care lupta contra lui Fantômas.

— Ei bine! domnule, eu vin să vă vorbesc de acest asasin care este mort, dar a lăsat în urma sa locotenenţi ireductibili care erau la curent cu afacerile sale şi lăsaţi să-i urmărească pe cei care şeful lor vroia să se răzbune.

— Vorbiţi, maestre, sînt numai urechi!

— Domnule Juve, cred că a fost omorîtă o femeie, o clientă a mea... pentru care aveam o anumită simpatie şi pe care o cunoşteam de mult timp. Ea era amestecată în misterioasele afaceri ale lui Fantômas.

Auzind ultimele cuvinte ale notarului, Juve se ridică în picioare. Era aplecat asupra biroului, fixîndu-şi interlocutorul, pîndind fiecare din cuvintele sale, atît de tulburat încît picături de sudoare apărură la tîmple.

Juve ghicise ce-i va încredinţa maestrul Gérin.

— Numele acestei femei? maestre, numele acestei

femei, vă rog!

— Numele acestei femei, domnule Juve? al acestei femei care mă tem că a căzut sub loviturile misterioasului asasin? Iată-l este Lady Beltham!

Juve aşteptase aceste silabe, el dorea acest nume:

— Lady Beltham! reluă el, ah domnule! pentru Dumnezeu, haideţi! ce vă face să presupuneţi un astfel de lucru? nu vă închipuiţi ce importanţă au pentru mine vorbele dv.

— Mă temeam că mă veţi acuza de romantism exagerat, eu sînt de mult notarul Lady-ei Beltham. De acum trei ani cînd afacerea Fantômas s-a terminat cu o condamnare la moarte, nu am mai avut nici-o veste de la această nenorocită. Din ziare am aflat că a călătorit, pe urmă s-a întors la Paris şi că locuía la Neuilly, pe bulevardul Inkermann... dar n-am revăzut-o; este adevărat că afacerile familiei sale erau terminate, succesiunea soţului ei era lichidată, pe scurt ea nu mai avea nevoie de serviciile mele.

— Într-adevăr...

— Şi acum cîteva zile am avut surpriza să primesc vizita ei la biroul meu... m-am abţinut să pun vreo întrebare, dar am privit-o cu nedumerire.

— Vă rog, domnule, vizita doamnei cînd a avut loc?

— Acum nouăsprezece zile, domnule...

Un suspin îi scăpă lui Juve. El se temuse ca notarul să nu spună o dată posterioară nopţii petrecute în piaţa Frochot şi că toate cele aflate la morgă se vor prăbuşi.

— Continuaţi, domnule.

— Lady Beltham mi s-a părut aceeaşi pe care eu o cunoşteam şi totuşi ea era foarte schimbată. Nu mai era femeia mîndră şi rece pe care o cunoşteam, la mine venise o femeie torturată de fatalitate. Ea era victima unor torturi morale şi cum îmi vorbi mi-am dat seama că aveam dreptate.

— Precizaţi-mi!

— Lady Beltham îmi spuse aproximativ aceste cuvinte:

vin la dumneavoastră să vă împărtășesc o afacere foarte gravă. Vin să vă cer sprijinul dv. pentru că reprezentați discuția profesională și discuția unui om de onoare... vă încredințez viața mea. Natural, domnule Juve, i-am promis ceea ce voia.

„Maestre, a continuat ea, voi scrie o scrisoare care dacă ar cădea în anumite mîini ar putea provoca mari nenorociri. Trebuie să v-o încredințez și trebuie să o păstrați cu mare grijă. Acest document îl veți păstra la dispoziția mea, atît timp cît voi trăi. Testamentul meu pe care am să vi-l încredințez în același timp vă va spune ce trebuie să faceți în ziua morții mele".

— Ei, domnule Juve, cum i-am declarat că eram gata să primesc acest depozit Lady Beltham adăugă: „Maestre, considerați că în ziua cînd veți avea acest document aceasta va însemna că eu nu mai trăiesc și să mergeți la Siguranță să depuneți actul"... domnule Juve, am fost foarte surprins și voiam să spun ceva, dar doamna nu m-a lăsat. O mai văd în fața ochilor: s-a ridicat, gata de plecare, vocea ei devenise sacadată și adăugă:

„Ca să știți sigur că sînt moartă — căci s-ar putea să nu aflați, să convenim astfel: Din ziua cînd veți primi scrisoarea mea vă voi trimite la fiecare chenzină o carte de vizită cu semnătura mea. Dacă această carte de vizită nu va mai veni, să știți că am murit. Să știți că am fost asasinată și să duceți scrisoarea la cine v-am rugat... și răzbunați-mă".

— Și pe urmă? întrebă Juve foarte tulburat.

— Asta este tot, domnule Juve!... nu am mai revăzut-o pe Lady Beltham, nu am primit acea scrisoare și cînd m-am prezentat la domiciliul său mi s-a spus că este plecată în călătorie. Au trecut nouăsprezece zile de la această vizită și mă tem că a fost omorîtă. Am venit să vă văd pentru că dumneavoastră cunoașteți toate peripețiile de odinioară și să vă întreb dacă nu credeți că ea a fost victima unor bandiți.

— Maestre, ceea ce mi-ați spus, vine să confirme ceea

ce bănuiam. Da, Lady Beltham a fost asasinată. Scrisoarea care voia să vă dea era mărturisirea ei în care dezvăluie propria sa vină cît și cea a complicilor săi și a amantului său, a stăpînului său... a lui... Fantômas!

— Fantômas? dar el este mort!

— Așa se spune.

— Aveți dovada că trăiește?

— O caut!

— Cum? Ah! domnule Juve, aceste mistere sînt teribile... ce veți face?

— Voi face, domnule, o anchetă... nu zîmbiți! voi afla unde a fost omorîtă Lady Beltham... am să o aflu... vreau acest lucru.

Și cum maestrul Gérin tăcea, după un timp Juve spuse:

— Vă voi revedea, maestre, vă voi revedea în curînd... în orice caz să citiți „Capitala", citiți-o astă-seară, citiți-o mîine. Veți afla lucruri interesante, mergem către surprize senzaționale.

CAPITOLUL XIX

ENGLEZOAICA DIN BULEVARDUL INKERMANN

— Dragul meu Fandor, tu crezi că sînt nebun... te-am trimis acum două ore să scrii un articol şi iată că acum vin să te iau de la jurnal, să te întrerup din lucru şi să te iau cu mine fără să-ţi explic nimic. Ascultă povestea dimineţii mele — Juve şi Fandor vorbeau într-un taxi.

— Condu-ne la biserica din Neuilly! ordonă poliţistul, şoferului.

Juve povesti, în amănunt, vizita maestrului Gérin şi termină:

— Înţelegi, micuţule, că nu mai este vorba de glumă. Ieri am stabilit că eram în faţa cadavrului lady-ei Beltham; astăzi acest lucru este sigur, Lady Beltham trebuie să ne conducă la Fantômas. Prin ea trebuie să găsim pe acest maestru...

— Perfect! răspunse Fandor.

— Numai că Lady Beltham fiind moartă, cum crezi că vom proceda?

— Sigur, căutînd să reconstituim ultimele ore ale vieţii sale.

— Foarte bine Fandor! şi pentru asta ce trebuie să facem?

Fandor arătă pe fereastră trotuarele pustii de pe străzile din Neuilly.

— Foarte bine... şi ce vom face odată ajunşi aici?

Fandor nu mai răspunse de data aceasta şi întrebă din priviri pe prietenul său.

— Este foarte simplu, afirmă Juve, eu voi examina

casa, care va fi pustie şi în acest timp tu, Fandor, vei întreba în stînga şi în dreapta, la furnizori, la toţi cei care ar putea să o fi cunoscut şi care ne vor da informaţii asupra vieţii sale. Îţi mărturisesc că pentru acest motiv, ca să-ţi încredinţez acest reportaj special te-am luat de la redacţie.

Maşina se opri peste cîteva minute în colţul bulevardului Inkermann.

— Casa este la numărul... spuse Juve, mergînd cu Fandor... la naiba, îşi aminteşte casa, aici am arestat acum trei ani pe Gurn... în ziua aceea celebră în care el a venit să o vadă pe Lady Beltham deghizat în cerşetor.

Cei doi prieteni ajunseră în faţa imobilului care îi interesa. Prin grila grădinii, Juve şi Fandor, vedeau casa Lady-ei Beltham, o casă mare care odinioară fusese frumoasă, dar care acum era în paragină, cu obloane pe jumătate smulse, cu grădina părăsită şi unde buruienile creşteau pe alei.

— Cred că de multă vreme această casă nu este locuită, spuse Fandor.

— Cu siguranţă... declară Juve.

— Oare nu este ultimul domiciliu al Ladyei Beltham?

— Este lucrul pe care trebuie să-l aflăm. Mergi şi fă-ţi ancheta:

Fandor părăsi pe poliţist, dădu colţul unei străzi şi ajunse în cartierul comercial din Neuilly.

— Să vedem, cui să mă adresez mai întîi, se gîndi el... iată o lăptărie... nu, mai bine aici, antrepriză pentru grădinărit.

— Nu este nimeni aici? întrebă jurnalistul din uşă.

O bătrînă apăru în pragul uşii.

— Ce doreşte domnul?

— Mă tem, doamnă să nu vă deranjez inutil... dacă nu greşesc, dv. aveţi grijă de grădina Lady-ei Beltham?

— Englezoaica din bulevardul Inkermann? Da, domnule, nu vă înşelaţi, noi sîntem însărcinaţi cu întreţinerea grădinii... soţul meu dă o mînă de ajutor

portarului.

— Atunci, puteţi să mă informaţi, doamnă...

— Depinde... în acest moment doamna este plecată şi de cîteva luni, soţul meu nu a mai lucrat la ea.

— La naiba! Închipuiţi-vă doamnă, că eu sînt un prieten al Lady-ei Beltham şi că nu am veşti de la ea de mult timp. Am aflat recent, într-o casă în care sîntem amîndoi cunoscuţi, că ea va reveni la Paris.... credeam că o voi găsi astăzi, dar casa este abandonată.

— Într-adevăr, domnule, totul este închis, ştiu că portarul a plecat în satul său.

— Asta este!... am presupus că dacă doamna ar trebui să se întoarcă curînd ea ar fi dat ordine pentru pregătirea casei şi de aceea am venit să vă întreb pe dv. Ea nu va scris cumva să vă îngrijiţi de grădină?

— Regret că nu pot să vă informez mai exact, domnule.

— Dar, doamnă!...

— Da, da, regret Lady Beltham, este o clientă excelentă, dar şi doamna Raymond cumpăra flori de la noi.

— Doamna Raymond?

Fandor tresări întrebîndu-se cine este această doamnă Raymond.,

— Nu o cunoaşteţi? cu siguranţă că nu aţi văzut-o pe Lady Beltham de mult timp dacă nu o cunoaşteţi pe doamna Raymond. De aproape un an această doamnă trăia lîngă Lady Beltham — este o brunetă frumoasă şi elegantă şi nu este încrezută.

— Este prietena Lady-ei?

— Prietena ei, confidentă... doamnă de companie.

— Ah! sigur, acum îmi amintesc, trebuie să fie doamna de care mi-a vorbit Lady Beltham că a adus-o din ultima călătorie. Se simţea singură şi...

— Da, domnule... este greu să trăieşti singură într-o casă care are şi un renume cam... ştiţi fantomele!...

— Se mai vorbeşte de acest lucru?

— Da, domnule.

Fandor nu îndrăznea să insiste. Din conversaţia cu florăreasa el reţinuse un lucru important. Lady Beltham avea o confidentă! Doamna Raymond...

Fandor îşi luă rămas bun şi se îndreptă către Juve:

— Ei bine?

— Ce-ai descoperit, Juve, în timp ce am lipsit?

— Mai întîi, că Lady Beltham a plecat din Neuilly de 64 de zile, am găsit în cutia de scrisori, o serie de prospecte şi data de pe ele mi-au spus cînd a plecat.

De la ajutorul de măcelar am mai aflat că Lady Beltham avea o doamnă de companie. Fandor, bătu din picior:

— Şi eu care eram atît de mulţumit să-ţi aduc noutatea. Cine naiba putea să fie această doamnă Raymond. Îmi pare de necrezut ca Lady Beltham să facă o asemenea greşeală, să aibă o confidentă fără să fie forţată. Această doamnă Raymond nu a prevenit poliţia de dispariţia prietenei sale. Dacă a căzut şi ea sub loviturile lui Fantômas.

Fandor vorbise serios şi rămase foarte surprins cînd Juve se opri brusc şi începu să rîdă:

— Imbecil, idiot.

— Dar... dar...

— Fandor, te-ai interesat cum arată această doamnă Raymond.

— Nu m-am gîndit...

— Foarte rău, am să-ţi spun eu: este o tînără frumoasă, brunetă şi cu cei mai frumoşi ochi din lume — înţelegi Fandor?

— Bunule Dumnezeu, nu! Madame Raymond nu poate să fie decît Joséphine, o prietenă prezentată de Fantômas, un spion venit aici pentru a trăda pe marea doamnă şi cine ştie, poate să o atragă în piaţa Frochot.

— Dar este oribil ce inventezi aici, Juve.

— Ce inventez? te rog, Fandor, spune mai bine ce descopăr...

Şi cum jurnalistul voia să protesteze, poliţistul îl bătu pe umăr.

— Hai, să ne grăbim micuţule, să ne grăbim! evenimentele se precipită, trebuie să o supraveghem pe Joséphine, compromiterea ei în afacerea care ne interesează, mă face să cred că vom cunoaşte adevărul.

CAPITOLUL XX

JOSÉPHINE ARESTATĂ

Feţele puţin severe ale d-nei Guinon, a Juliei şi a lui Coquette se luminară deodată. Bouzille, cerşetorul care fusese eliberat de poliţie a doua zi după razie, tocmai destupa o sticlă de vermut şi Joséphine, aducea şi punea pe masă pahare.

Joséphine primea musafiri în apartamentul său: se va lua masa între prieteni, feluri de mîncăruri apetisante aşteptau pe bufet şi răspîndeau un miros plăcut.

— Sec sau cu sifon? întrebă Bouzille care îşi luase rolul în serios.

Degustarea aperitivului dezlegă limbile. Dintr-un sertar, Joséphine scoase cărţile de joc.

De trei zile de cînd Joséphine se întorsese din periculosul său voiaj nu-l văzuse pe Loupart: acesta după ce abandonase automobilul plecase cu Barbu, recomandînd Joséphinei să meargă acasă şi să aştepte veşti.

Afacerea Simplon-Expres avusese un mare răsunet în tot oraşul. Nici-un nume nu fusese pronunţat, poliţia nu dădea semne că urmăreşte vreo pistă şi cu toate acestea în strada Joséphinei se observase absenţa principalilor membri ai bandei „Cifrelor" care coincidea cu drama.

Pentru a linişti bănuielile, Joséphine oferise dejunul de care vorbim.

În mijlocul petrecerii uşa se deschise şi maica Toulouche intră.

— Pe cinstea mea, am simţit că aici se sărbătoreşte ceva şi m-am gîndit de ce n-ar veni şi maica Toulouche? Imediat Joséphine puse un tacîm şi bătrîna se aşează:

— Ştii Fifine, spuse ea, m-am invitat singură dar n-am venit cu mîna goală, am aici stridii şi raci, care vă plac mult.

Cu a doua sticlă de vin roşu, asistenţa începe să se înfierbînte, se vorbea mai tare şi conversaţia se generaliză.

Deodată Joséphine, cu toată veselia generală, redeveni preocupată, distrată, se ridică şi merse la uşă: auzise o bătaie.

Convorbirea pe care ea o avu pe palier mai întîi şi pe urmă în cameră, cu vizitatorul care se anunţase discret, nu avu darul să o liniştească.

Vizitatorul era micuţul Paulot, fiul portăresei, care urcase la ea în goană.

— Mama m-a trimis să vă spun că au venit în ghereta ei, doi domni, care s-au interesat de dv.

— Cine erau? întrebă Joséphine, pălind puţin, îi cunoaşteţi?

— Nu, doamnă Joséphine...

— Ce voiau?

— N-au spus!

— Ce le-a răspuns mama ta?

— Nu prea ştiu! dar cred că a spus că sînteţi acasă.

Joséphine, alarmată, i se păru că aceştia urcă pe scară. Băiatul continuă:

— Nu trebuie să vă speriaţi, au plecat şi poate nu vor mai reveni.

În timpul discuţiei, în cameră se făcuse linişte, i se dădu băiatului un pahar de vin roşu şi curînd plecă.

— Pun mîna în foc, că sînt poliţişti, zise Coquette.

— De ce mă caută pe mine — murmură Joséphine.

De cîteva minute, Joséphine mergea prin cameră fără să spună ceva, inima îi bătea sub corsaj. Or fi agenţi? o căutau pe ea sau pe Loupart?

Deodată, ea izbucni, lovi cu pumnul în masă şi trînti

paharele şi sticlele.

— Şi pe urmă, linişte, m-am săturat, să stau aşa fără să ştiu, în disperare! Mai întîi nu am nimic să-mi reproşez, ştiu ce le voi răspunde.

— Nu te agita, întrerupse Bouzille, nu ai decît să stai în casă, ei nu vor veni sus...

— Puţin îmi pasă dacă vin, din contra! Mi-ar părea bine să-i văd aici sus în faţa mea: ne vom explica, este mai rău să nu ştiu ce vor.

— Coquette o privi pe Joséphine şi-i sugeră cu răutate.

— Hai, du-te fata mea! coboară în stradă, îi vei găsi nu prea departe, mergi şi întreabă-i ce vor!

— Ei bine! da, strigă Joséphine, m-am hotărît, plec.

— Du-te! îi strigă Coquette, vom avea noi grijă să facem curăţenie aici.

Amanta lui Loupart, coborî în viteză scările şi trecu în viteză prin faţa gheretei portăresei şi pe pragul uşii ezită puţin, apoi porni la stînga şi coborî pe strada Chártres.

Mai întîi Joséphine nu remarcă nimic anormal, feţele pe care le întîlnea îi erau familiare; regreta deja că plecase de acasă şi se gîndea să se întoarcă. Deodată, inima încetă să-i bată, doi indivizi o abordară, unul în dreapta şi celălalt pe stînga, îşi potriviră paşii cu ai ei. Joséphine îşi dădu seama că erau agenţi.

Deodată vecinul din dreapta o întrebă foarte încet:

— Eşti Joséphine Ramot?

— Da, răspunse tînăra femeia, fără mirare şi aproape satisfăcută că se terminase spaima:

— Trebuie să ne urmezi, reluă interlocutorul ei.

— Bine, consimţi Joséphine, resemnată.

— Nu vei opune rezistenţă? insistă agentul.

Vocea tinerei tremura uşor.

— Nu!

Urcară într-un taxi şi aceştia dăduseră următoarea adresă: Bulevardul du Palais. Joséphine, aşezată între cei doi agenţi, traversa Parisul.

Amanta lui Loupart a fost dusă la judecătorul de

instrucţie — nu avusese timp să se gîndească la nimic. Această arestare se petrecuse rapid şi îşi spunea tot timpul că se aruncase singură în braţele poliţiei. Se gîndea că este nevinovată. Nevinovată!

„Ar fi trebuit să protestez împotriva arestării mele. Ah! îşi dădu seama că ea comisese o gafă, lăsîndu-se arestată, ca şi cum ar fi ştiut de ce este arestată. Şi Loupart? Ce a devenit? Şi Barbu?

— Mai întîi, bombăni ea cu un ton rău care lăsa să se vadă toată ura ei şi deodată izbucni: ce mi se reproşează?

Răspuns îi dădu un bătrîn cu vocea aspră, care apăruse în pragul unei uşi cu o hîrtie în mînă:

— Joséphine Ramot, la cabinetul domnului judecător de instrucţie Fuselier.

— Gata, iată-mă în ghiarele justiţiei.

Mergea ca un automat între cei doi agenţi care o împinseră într-un birou. Agenţii se retraseră şi bătrînul care o strigase spuse:

— Este Joséphine Ramot, domnule judecător, vreţi s-o interogaţi?

Acesta începu să o întrebe:

— Cum te numeşti?

— Joséphine Ramot.

— Unde eşti născută?

— În strada Bellville.

— Cîţi ani ai?

— Douăzeci şi doi.

Judecătorul se opri şi o fixă pe Joséphine cu privirea sa pătrunzătoare:

— Trăieşti, întrebă el, din prostituţie?

Joséphine se înroşi şi cu o tresărire de mînie:

— Nu, domnule judecător, sînt croitoreasă.

— Munceşti în acest moment?

— Vreau să spun că... În acest moment nu am de lucru, dar puteţi să vă interesaţi la domnul Mouthier, acolo am învăţat meserie.... Joséphine se opri. Magistratul continuă gîndul femeii.

— ...şi de cînd ai devenit amanta numitului Loupart zis Carré ai încetat să-ţi exersezi meseria?

— Nu neg că sînt amanta lui Loupart, dar în privinţa prostituţiei...

Omul pe care Joséphine îl remarcase în umbră şi care rămăsese impasibil în timpul interogatoriului, înaintă şi spuse ceva la urechea judecătorului. Acesta spuse:

— Este posibil într-adevăr.

Joséphine se ridică şi spuse:

— Domnule Juve, strigă ea. Se opri scurt din gestul său, omul îi făcuse semn să se apropie. În acest timp interogatoriul continuă, magistratul trecu în revistă toate amănuntele serii începută la calea ferată şi terminată cu catastrofa Simplonului. Joséphine trăia momente grele şi se întreba mereu, de unde ştie judecătorul toate amănuntele. Magistratul spuse în încheiere:

— ...Te-ai întors pe urmă, Joséphine Ramot, pe cîmp însoţită de amantul tău, Loupart zis Carré şi de Barbu...

Joséphine, trăia momente grele auzind din gura judecătorului toate întîmplările aşa cum se petrecuseră. Joséphine era convinsă că Loupart era arestat. La un moment dat, magistratul spuse: Aţi împărţit între voi trei produsul furtului. Ea ţipă disperată, că nu s-a atins de nici-un bănuţ şi nici nu ştia despre ce este vorba; era la spital şi venise la gara Lyon la ordinul amantului ei — ea nu ştia nimic. După ce termină, magistratul spuse:

— Ceea ce pare clar, este complicitatea!

Fără să fi avut de-a face cu justiţia pînă atunci ştia ce înseamnă să fii complice.

Juve interveni din nou:

— Pardon, în loc de complicitate este suficient să spunem: necesitate.

— Nu te înţeleg, Juve, întrebă magistratul.

— Trebuie să constatăm, domnule judecător, că această tînără s-a aflat într-o situaţie foarte stînjenitoare. În urma atentatului ce avusese loc la spital. Gîndirea acestor persoane care sînt sub puterea unei persoane mai

puternice, se supune întotdeauna: deci într-o măsură oarecare, i se poate scuza că a ascultat de ordinele lui Loupart.

— Oh! domnule, domnule, strigă Joséphine, care își revenise cînd îl auzi pe Juve luîndu-i apărarea.

Judecătorul spuse:

— Pardon, pardon Juve, să nu ne ambalăm, te rog. Am urmărit raționamentul tău, care este cam special. Recunosc și eu că ai dreptate și nu vom reține nimic împotriva ei din afacerea trenului. Se întoarse spre Joséphine și întrebă brusc:

— Ce a devenit Lady Beltham?

— Ce? întrebă foarte natural Joséphine. Părea că acest nume era pronunțat pentru prima oară în fața ei și privi mirată spre Juve.

Cu voce joasă Juve spuse judecătorului:

— Domnule Fuselier, vă asigur că nu este momentul. Magistratul îi răspunse:

— Dragul meu Juve, trebuie să admiți că-mi conduc instrucția mea cu logică: dacă persoana aici prezentă a jucat un rol în afacerea „Lady Beltham", n-am făcut rău să o întreb brusc.

— Este o tînără puternică, nici n-a tresărit.

Tînăra femeie era tare tulburată, dar înțelesese un singur lucru: dușmanul ei era magistratul și Juve o apăra. Joséphine nu era proastă, își dădu seama că trebuie să răspundă cu prudență și să nu facă greșeli.

Ea își aminti de scrisoarea ce o trimisese lui Juve, era în favoarea ei. Brusc se decise: trebuie să termine, ea își va susține nevinovăția și cu arta unei subtile actrițe:

— Toată lumea este contra unei fete tinere care își iubește amantul, l-au ascultat pe Loupart! și ce dacă: Joséphine se ridicase patetică, veni lîngă biroul magistratului și spuse:

— Numai, dacă trebuie să vă spun totul, domnule judecător, mi-am dat seama că fericirea nu durează mereu, nu vreau să-l acuz pe amantul meu care poate acum zace

într-o închisoare. Ea se opri o clipă să vadă ce efect aveau vorbele ei asupra celor doi și continuă:

— Nenorocirea mea a venit în momentul cînd am aflat că Loupart nu avea serviciu, frecventa oameni dubioși pe care trebuia să-i accept, dar care nu-mi plăceau. Cît timp era vorba să iei bani unora, am răbdat, dar cînd e vorba de ceva mai rău, n-am mai suportat, și am scris scrisoarea care ați primit-o. Joséphine gîfîia: cu brațele încrucișate și cu ochii strălucitori, părea că ea pune întrebările justiției.

Și acum m-au răsplătit: au atentat la viața mea, și terorizată de ei a trebuit să mă supun ordinelor: și acum vreți să mă aruncați în închisoare ca pe o mizerabilă? Sînt nevinovată...

Juve îi întrerupse discursul. Polițistul avea mare nevoie de ea și de acum planul lui era stabilit.

Domnul Fuselier ezita să transforme mandatul de aducere într-unul de arestare.

CAPITOLUL XXI

LA SĂRBĂTOAREA DIN MONTMARTRE

Sărbătoarea era în plină desfăşurare. Sărbătoarea din Montmartre era una din cele mai populare din Paris. În piaţa Blanche o mulţime veselă se înghesuia în jurul unei barăci de dimensiuni uriaşe. În faţa ei un om îşi prezenta programul.

— Lume, lume, numai cu 50 de centime, direcţia vă prezintă cea mai frumoasă femeie din lume, dar şi cea mai grasă. Veţi vedea un negru care este tatuat cu alb: o fată curajoasă va intra în cuşca fiarelor. Timid lumea începe să intre la spectacol. Prezentatorul începu din nou:

— Reprezentaţia va începe! după incomparabilele atracţii prezentate veţi vedea creaţia ştiinţei moderne: cinematograful; veţi vedea cel mai misterios asasinat: crima din piaţa Frochot cu toate amănuntele.

În mulţimea adunată în faţa barăcii se distingeau de ceilalţi, doi domni eleganţi în haine de seară. Îi însoţeau o femeie frumoasă, care ascundea sub un mantou amplu de mătase, toaletele ei de seară. Grupul se îndepărtă prin mulţime. Tînăra elegantă se aplecă deodată la urechea domnului mai în vîrstă şi spuse:

— Priviţi, pe tipul acela, la stînga, cel care traversează.

Interlocutorul privi deîndată în direcţia indicată:

— Este unul din bandă... este amestecat în afacerea Simplonului-Expres.

Frumoasa pariziană, îmbrăcată elegant, nu era alta decît Joséphine, amanta lui Loupart. Tînărul cu barbă blondă, era Fandor, care de obicei ras îşi ascundea faţa

sub barbă. În ceea ce priveşte ultimul însoţitor cu alură de ofiţer de cavalerie, nu era altul decît Juve.

Da, Juve, Fandor şi Joséphine lucrau împreună. Asociaţia a intervenit a doua zi după interogatoriul prin care trecuse Joséphine.

Juve îi ceruse să ajute poliţia în cercetări. Ca să fie liberă ea promisese ajutor, sugerase că la sărbătoarea din Montmartre vor regăsi multă lume... căutată.

Juve, tocmai discuta cu agentul Michel, cînd Joséphine se apropie şi-l trase de mînecă, arătîndu-i un grup de indivizi care traversau piaţa Blanche.

În grup îl recunoscu pe Loupart. Acest grup misterios se îndrepta spre piaţa Pigalle — Juve îi urmărea. Deodată grupul se opri şi asculta ce le spunea Loupart. Fandor o luase pe Joséphine de braţ şi simţea cum îi bate inima la vederea amantului — el îi spuse cu amabilitate:

— Staţi domnişoară, nu trebuie să vă fie frică, momentul în care Loupart va fi prins, se apropie şi nimic nu-l va mai salva din mîna lui Juve.

Emoţia Joséphinei nu se calmă: din contra ea tresări la vorbele jurnalistului şi Fandor, sceptic, se întreba dacă prostituata era de partea lor sau juca o comedie. Deodată se petrecu ceva nou: Loupart se despărţi de grupul său şi se îndreptă spre restaurantul „Crocodilul", foarte popular şi elegant.

Spre marea lor surpriză, Loupart se îndreptă spre scara care ducea la etajul întîi.

Juve se reîntoarse la Joséphine şi Fandor şi le dădu instrucţiunile sale:

— Totul este în regulă, cunosc localul, nu are decît o ieşire. Tu, Joséphine Ramot, urmă el fixînd-o pe tînără, vei urca în local şi te vei aşeza la o masă, comanzi şampanie, iată cincizeci de franci, să fii amabilă cu cine va încerca să-ţi vorbească şi să nu uiţi că începînd din acest moment eşti o demimondenă care nu vrea decît să se distreze.

— Credeţi că voi putea? surîse Joséphine forţat, căci

era încă foarte emoţionată.

În timp ce pleca, Juve îi spuse:

— Natural, orice se va întîmpla, nu ne cunoaştem!

Juve şi Fandor rămaseră în piaţa Pigalle:

— Ce crezi?

— Dar tu?

— He! făcu Juve, intrarea lui Loupart în acest local este stranie: trebuie să fie cumva necurat. Ei se hotărîră să intre în local şi se aşezară la o masă aproape de Joséphine, ca să poată să observe orice mişcare.

Jurnalistul şi poliţistul comandară pate de ficat şi şampanie.

Fandor, o vedea pe Joséphine în mijlocul sălii şi la masa ei se aşezase un colos blond, cu faţa roşie şi a cărui origină anglo-saxonă nu se punea la îndoială.

— La dracu, strigă Fandor deodată cu voce tare, este Dixon! boxer american, campion la categoria grea. În acest timp, Juve, cerceta sala cu privirea şi spuse:

— Ai privit în sală şi pe cine ai văzut? Joséphine, dansatoarele şi boxerul american. Toţi, oameni care nu prezintă nici un interes. Fandor făcu o trecere în revistă a sălii şi reuşi să găsească persoana de care poliţistul amintise.

— Chaleck! se bîlbîi el! Chaleck luînd masa acolo.

— Da, spuse Juve simplu, eşti un prost dacă nu l-ai văzut pînă acum.

Doctorul prezida o masă cu vreo zece persoane, bărbaţi şi femei. Doctorul Chaleck arăta perfect în fracul său, surîdea vecinilor săi şi vorbea în mijlocul asistenţei cu gesturi suple, naturale: era un om de lume, distins.

— Dacă judecăm după atitudinea personajului, care îşi aprinde o ţigară în acest moment, supeul se va termina în curînd, spuse Juve.

— Cum poţi vedea toate astea cînd eşti cu spatele la el? Juve ridică din umeri.

— Copile, eu îi văd într-o oglindă!

Juve se aplecă spre Fandor, ca să nu fie auzit decît de

acesta: Doctorul are un rol precis, net, simplu, asupra lui apasă acuzări destul de grave pentru ca nobilul său cap să nu fie în joc. Chaleck, bătrîne, are rol secundar în această afacere... să coborîm! Pe palier, Juve, îi spuse lui Fandor că nu vrea să provoace scandal în local în care printr-o coincidenţă suspectă Loupart şi Chaleck erau reuniţi.

— Cine ştie dacă din mulţimea demimondenă şi de snobi care se distrează la „Crocodil", oameni din bandă, nu sînt destui ca să mă ţină în şah.

Chaleck va ieşi imediat.. vezi... dă-mi şi cartea ta de vizită să o alătur la a mea. Juve opri pe patronul localului cu un semn:

— Domnule Dominique, îl vedeţi pe domnul acela cu barbă care ia masa în fundul sălii, mergeţi la el şi spuneţi-i că două persoane îl aşteaptă afară şi vei adăuga şi cărţile de vizită.

Chaleck apăru, cu faţa calmă şi privirea liniştită, cu o ţigară în mînă.

De abia ajuns jos misteriosul doctor, fără nici-o formalitate, Juve îşi lăsă cu greutate mîna pe umărul său.

— Doctore Chaleck, spuse Juve, cu voce aspră, vă arestez în numele legii.

Doctorul nu se mişcă, nici măcar nu avu gestul de retragere pe care îl fac oamenii nevinovaţi. El surîse şi cu un gest îşi scutură ţigara şi spuse ironic:

— Ştii, domnule Juve, că sînt supărat pe dumneata? Am citit în ziare în cursul unei călătorii în străinătate că aproape mi-ai demolat casa! Nu este frumos din partea dumitale! şi el reluă: din cauza aceasta sînt obligat să locuiesc la hotel.

Juve îl lăsă pe doctor să vorbească cu acea voce, care nu tremura, dîndu-şi seama că personajul se pregătea să joace o comedie. Poliţistul nu-şi pierdu curajul şi simţi fierbînd în el toată ardoarea combatantului.

Cînd deodată scoase un urlet! Ajunseseră exact în locul în care strada la Rochefoucould este tăiată de strada Notre-Dame de Lorette, cînd o trăsură cu un cal urca spre

piaţa Blanche, parînd drumul pietonilor care veneau din piaţa Pigalle. Din sens invers un autobuz venea. În acest moment Chaleck, ieşi din pardesiul cu pelerină pe care îl avea pe umeri, ţîşni în faţa lui Juve şi a sergentului de stradă, care îl ţinuseră de mîini de o parte şi de alta. Chaleck merse drept spre calul trăsurii şi cu o agilitate extraordinară îi trecu pe sub burtă şi sări în autobuzul care se îndepărta. Toate acestea s-au întîmplat într-o clipă. Cei doi prieteni rămaseseră cu pardesiul, care avea umeri şi două braţe de cauciuc, ce dădeau impresia că sînt braţe umane.

Juve, trăgîndu-se de mustaţă, scăpă o înjurătură:

— Ah! Dumnezeii lui!

Cei doi alergau în grabă spre strada Pigalle. Ei voiau să întrebe portarul Crocodilului, ce ştie de celălalt bănuit, Loupart, care intrase în local.

Dar în momentul în care ajunseseră în piaţă, Juve şi Fandor, avură o nouă surpriză: O maşină puternică cu două locuri, demara încet: la volan se afla boxerul Dixon şi alături Joséphine.

Un gînd teribil îi trecu prin minte poliţistului ca un fulger. Erau prea multe coincidenţe ca să se gîndească la hazard. Toată lumea se întîlnea în acest restaurant nenorocit... nu era lucru curat!

Loupart dispare, Chaleck fuge! important pentru inspector era să se ocupe de Josephine — îl trădase ea oare?

Îi văzu pe american şi pe fată dispărînd în viteză în direcţia pieţii Clichy, într-un minut alerga în urmărirea lor într-un taxi de lux, căruia îi dăduse ordin să nu piardă din vedere maşina din faţă.

Poliţistul lăsîndu-l pe Fandor îl strigase:

Ocupă-te de celălalt.

Fandor înţelese că celălalt era Loupart. — Unde era el oare? Fandor intră în local şi ceru informaţii de la patron, care îşi amintea de persoană, dar nu ştia dacă mai era în sală sau dacă plecase. Jurnalistul nu putu să afle altceva şi

după ce îl mai aşteptă pe Juve o oră, plecă acasă să se culce.

Urmărirea cu taxiul se sfîrşi în afara oraşului în faţa parcului Brimborion, unde americanul intrase cu maşina într-o proprietate elegantă.

Dixon intrase fără ezitare, cu obişnuinţa proprietarului, parcă maşina şi intră în casă cu Josephine. După o jumătate de oră luminile se stinseră şi liniştea nopţii se aşternu.

Juve îşi lăsase taxiul să aştepte: bănuia că americanul era un complice al lui Loupart şi că o adusese pe Josephine la el, nu neapărat pentru poveşti de dragoste, era vorba probabil de o întîlnire, locul fiind bine ales.

Juve, presimţea că noaptea nu se va termina fără evenimente, poate Loupart va veni, poate doctorul Chaleck?

Cu toate măsurile luate de Juve, nu se întîmplă nimic — el aşteptase ore în şir şi cum dimineaţa se apropia, era periculos să mai rămînă aici.

Poliţistul reveni la taxi, care îl conduse acasă. Juve plăti strîmbîndu-se trei ludovici şoferului.

CAPITOLL XXII

DRAGOSATEA BOXERULUI

Sub bolta grădinii, o bătrînă servitoare adusese cafea cu lapte, cornuri şi puţin unt pentru un mic dejun matinal.

Era în jur de opt dimineaţa, pe alee se auziră paşii americanului Dixon, care se opri sub bolta grădinii şi se miră că nu era nimeni acolo.

Îşi aprinse o ţigară în aşteptarea frumoasei însoţitoare — deodată uşa casei se deschise şi Joséphine apăru îmbrăcată într-un chimono de mătase, zîmbind frumoasei zile care se anunţa. Josephine coborî treptele şi se opri roşind. Dixon îi veni în întîmpinare emoţionat.

— Cum vă simţiţi în dimineaţa asta, frumoasă doamnă?

— Şi d-ta domnule Dixon? Americanul zîmbi şi-i arătă bolta:

— Domnişoară Finette, cafeaua cu lapte este servită! vreţi să vă aşezaţi?

Mîncară în linişte fără să-şi vorbească. Americanul învingîndu-şi timiditatea spuse:

— Sînteţi tot aşa de crudă cu mine?

Josephine stînjenită, se făcu că nu aude şi spuse:

— E tare frumos aici la dumneata!

Americanul îi. răspunse tinerei femei despre farmecul vieţii ce se poate trăi în mijlocul naturii:

Prostituata, care din ajun se transformase într-o femeie de lume şi se adapta la noua ei situaţie cu inteligenţă, era puţin tulburată.

Americanul îşi apropie scaunul de-al ei:

— De ce, întrebă el trecîndu-şi drăgăstos braţul în jurul taliei suple a fetei, după ce ai acceptat să vii pînă aici. m-ai respins aşa de brutal? De ce te încăpăţînezi să-mi rezişti?

— Ieri am fost puţin ameţită, şi n-am ştiut ce fac şi nici de ce am venit la d-ta, cred că atunci cînd m-ai întîlnit în acel local m-ai luat drept o...

Dixon spuse cuvîntul:

— Îţi mărturisesc că te-am luat drept o femeie uşoară.

— Ştii ce-mi place la tine? spuse Josephine, punînd mîna pe braţul americanului, că nu eşti brutal, ieri seară dacă ai fi vrut... cînd eram în tête a tête, nu-i aşa?

Josephine îl privi tandru şi acesta se simţi tulburat, nu era expert în psihologia feminină şi după ce se crezuse un om galant se gîndea acum dacă aceasta nu-l credea ridicol.

Cu mult calm spuse Josephinei:

— Îmi placi mult, mai mult ca orice femeie — poate pentru că n-ai vrut să fii a mea, dar mă îndoiesc, căci simt pentru tine un sentiment profund: tu eşti prietena care-mi trebuie, vrei să trăim împreună? Nu vrei să pleci cu mine în America, am mulţi bani!

Josephine emoţionată văzu cu plăcere o viaţă nouă, pentru ea alături de Dixon care nu-i displăcea şi numai la gîndul că scapă de lumea interlopă, o tenta.

— Vrei, frumoasă Finette? Răspunde-mi!

— Cine ştie, dacă nu voi spune da, lasă-mă să mă gîndesc.

Dixon se ridică solemn:

— Scumpă prietenă, aici eşti la tine acasă, poţi rămîne cît îţi va face plăcere şi te rog să accepţi să luăm masa împreună la ora unu, pînă atunci te las singură, trebuie să rezolv nişte treburi în legătură cu meciul.

Cîteva minute mai tîrziu, auzi maşina lui Dixon care pleca la Paris.

Servitoarea plecase după cumpărături, Josephine rămasă singură se plimba fermecată prin parcul din jurul casei. Deodată în timp ce se întorcea pe o alee, scoase un

ţipăt: Loupart era în faţa ei?

Şeful bandei „Cifrelor" înainta spre Josephine cu mîinile în buzunare şi privind-o furios:

— Îţi merge bine? spuse el.

Pe urmă, după o pauză, în care prostituata emoţionată, surprinsă, nu putea articula nici un cuvînt, el reluă:

— Îţi merge bine, dar nu va dura! şi continuă pe un ton fioros:

— Doamna vrea să-i fac o butonieră cu o ţigară sau să-i servesc un glonţ cald?

Loupart îşi scosese revolverul şi cuţitul, părea că ezită ce armă să folosească:

— Loupart, bîlbîi Josephine, nu mă omorî, ce am făcut? Apaşul ricană:

— Nu-ţi lipseşte tupeul, Joséphine! complotezi cu poliţia împotriva mea, te laşi răpită de primul gigolo şi nu te jenezi să-mi pui coarne! Asta-i bună.

Joséphine căzu în genunchi şi plină de remuşcări spuse:

— Da, am greşit cînd m-am dus în acel restaurant de noapte, am greşit cînd am venit la el acasă, dar în ciuda aparenţelor, Loupart, crede-mă că sînt încă demnă de tine.

— Vom vedea, spuse Loupart, să lăsăm astea pentru un moment, vei face ce îţi spun fără să te opui.

Subtilă, prostituata îşi dădea seama că Loupart punea la cale ceva rău.

— Mai întîi cum ai ajuns aici? întrebă Joséphine simulînd curiozitatea.

— Tu cum ai ajuns aici?

— În maşina lui Dixon!

— Şi cine te-a urmărit?

— Nimeni!

— Am venit pe resortul din spatele taxiului lui Juve. Nu pricepi nimic, stricato.

Joséphine se aruncă de gîtul lui Loupart.

— Ah! numai pe tine te iubesc, hai să plecăm de aici.

— Un minut, mai avem treabă aici. Trebuie să-mi spui unde ascunde americanul banii lui, îmi trebuie planul

casei. Astă-seară voi avea noutăţi pentru Juve şi clica lui.

Apaşul, ca să pecetluiască împăcarea o sărută pe frunte pe Joséphine şi dispăru în parc. Joséphine rămase din nou singură.

Fandor şi Dixon se aflau la parterul casei în faţa unei ceşti de ceai — Fondor venise să ia un interviu boxerului, căruia îi plăcea reclama din ziare. Acesta îi furnizase amănunte despre antrenamente, despre felul în care se hrăneşte şi cum trăieşte. Sub pretextul acestui interviu, Juve îl trimisese pe Fandor să afle ce se întîmplă în casa americanului.

Atunci cînd Fandor pomeni de viaţa personală:

— Dar... ca să-ţi menţi o formă bună, trebuie să duci o viaţă de călugăr! Americanul îi povesti toată aventura din noaptea trecută şi Fandor de abia îşi putea stăpîni rîsul, cînd auzea ce pură era Joséphine.

Americanul se ridică şi spuse:

— Vino, să ţi-o prezint: americanul parcurse casa şi parcul strigînd:

— Finette, domnişoară Finette, Joséphine.

Americanul, reveni spunînd dezamăgit că frumoasa lui plecase.

CAPITOLUL XXIII

INFORMATOAREA

— Juve, sînt frînt de oboseală. Jurnalistul se prăbuşi pe divanul din cabinetul de lucru al prietenului său din strada Bonaparte şi-i povesti ancheta făcută la american.

— Sînt frînt! de două zile nu mă opresc din muncă: în seara asta nu vreau să mai fac nimic!

— Vrei o ţigară, Fandor?

Din cupa de cristal, unde Juve, fumător înrăit, avea o provizie abundentă de ţigări, Fandor alese una orientală.

— Dragă Juve, dacă eşti de aceeaşi părere cu mine, trebuie să-l pui pe Dixon sub o supraveghere strictă cît mai repede.

— Asta este părerea ta?

— În definitiv pe ce te bazezi cînd spui că Dixon este suspect?

— Îmi ceri amănunte? Am să ţi le dau, de fapt îl cunoaştem noi pe Dixon şi cum explici comedia care mi-a jucat-o în cursul vizitei ce i-am făcut-o?

— Fandor ai o imaginaţie bogată. Îi atribui lui Dixon cele mai rele intenţii fără nici o probă. El a înlesnit evadarea Joséphinei, spui tu? Că n-ai întîlnit-o pe fată la el era o înţelegere între ei? Admit, dar cred că Joséphine a întîlnit la „Crocodilul" unul dintre amanţii săi mai vechi, că a plecat cu el ca să nu asiste la arestarea lui Loupart şi mai admit că a doua zi îngrijorată să ştie ce s-a întîmplat, a şters-o englezeşte de la american. Fandor tăcea. Juve continuă:

— Fandor! îi tăie vorba Juve.

— Ce este, Juve?

— Vino să vezi!

— Măi, să fie? Joséphine îţi face o vizită! Ai invitat-o?

În acel moment, servitorul Jean, anunţă:

— Este o doamnă care nu şi-a spus numele şi aşteaptă în salon.

— Poftească-o înăuntru!

— Bună ziua, domnişoară, spuse Juve cordial, de ce v-aţi sculat aşa de dimineaţă?

Amanta lui Loupart stătea în mijlocul camerei, încurcată şi tremura puţin. Juve nu o speria, dar prezenţa lui Fandor o stînjenea, mai ales că venise să vorbească despre afaceri.

— Aşază-te, Joséphine! sper că nu te jenezi de prietenul meu Fandor, care îmi spunea lucruri frumoase de prietenul tău Dixon.

— Îl cunoaşteţi, domnule?

— Puţin, spuse Fandor... şi dv. domnişoară îl cunoaşteţi de mult?

— Nu, numai de trei zile, l-am întîlnit la „Crocodilul".

— Şi ţi-a plăcut?

— Da, ne-am plăcut amîndoi!

— De ce? întrebă Juve.

— Pentru că eram liniştită, domnule Juve, ne-am urcat după Loupart, nu-i aşa? şi el nu mai era acolo... mă întrebam ce se va întîmpla.

Fandor continuă conversaţia.

— Şi, ai văzut că nu s-a întîmplat nimic?

— Nu s-a întîmplat nimic, nimic!

Joséphine, nervoasă, frămînta între degete colţurile unei eşarfe care o avea pe umeri. Tăcu un moment, pe

urmă, brusc spuse:

— Vedeţi, sînt sigură că vă feriţi de mine!

— Nu, nu!

— Ba da! Credeţi că v-am înşelat...

— Acum, micuţa mea Joséphine, spune-mi de ce ai venit aici?

— Dar, nimic!

— Hai! ai urcat scările mele numai ca să te justifici faţă de mine?

— Ei bine! dar domnule Juve trebuie să-mi juraţi că nu veţi spune nimănui ce vă voi spune!

— Este grav ce-mi vei spune?

— Da! iată, am să vă dau posibilitatea să-l arestaţi pe Loupart.

— Oho! murmură jurnalistul.

— Eşti drăguţă, draga mea Joséphine, dar dacă urmărirea asta va fi ca cea de la „Crocodilul".

— Nu, nu, îl veţi prinde!

— Iată, Loupart va merge cu oameni din banda sa la Nojent în strada Charmilles la numărul 7. Domnule Juve, vă spun tot ce ştiu, nu mă întrebaţi cum am aflat, pentru că nu pot să vă spun, vor fi acolo la ora 2 după amiază.

Juve rîdea:

— Şi-a bătut joc cineva de tine, frumoasa mea Joséphine! Loupart este acela, căci nu mă îndoiesc că el ţi-a furnizat aceste informaţii. Nu este şi părerea ta Fandor? Loupart nu poate să dea o lovitură în plină zi! Şi ce lovitură!

Joséphine continuă:

— Este o lovitură pregătită de mult... Barbu şi Loupart sînt amestecaţi.

Bineînţeles vor fi camuflaţi şi Loupart va avea pe faţă, masca sa neagră, îl veţi putea recunoaşte după ea.

Era evident că tînăra femeie mărturisise tot ce ştia şi că nu mai era nimic de spus.

— Ei bine, nu avem nimic mai bun de făcut decît să mergem poimîine să ne plimbăm la Nogent, nu-i aşa,

Fandor?

— Dacă spui tu, Juve...

— Numai că, dragă Joséphine, te previn că dacă este vorba de o farsă, să nu crezi că ne lăsăm păcăliţi; pînă acum am fost prietenul tău şi te-am ajutat cînd am putut; dar dacă îţi baţi joc de mine de data asta, îţi promit că te voi prinde şi te va costa.

— Domnule Juve! protestă femeia.

— Bine, bine...

Joséphine se ridicase să plece, cînd Juve adăugă:

— Este o posibilitate să ne dovedeşti buna ta credinţă. Ei bine Joséphine, să fii în gara din Nogent la unu şi jumătate. Dacă îl găsim pe Loupart, acolo unde spui, îl vom aresta, dacă nu îl întîlnim...

— Îl veţi prinde! Numai că nu trebuie să se vadă că ne-am dat întîlnire.

Joséphine se pregătea de plecare. Demersul ei reuşise, Juve şi Fandor, vor merge la Nogent, executase ordinul lui Loupart.

— Şi mai este ceva, spuse ea privind în mod special pe Fandor, Loupart nu vă place, nici pe unul, nici pe celălalt şi dacă aş fi în locul dv., aş fi foarte prudentă.

În timp ce Joséphine cobora scările, Juve se întoarse în cabinet urmat de Fandor.

— Este bizar! bizar... ce a vrut să spună cu ultimul avertisment?

CAPITOLUL XXIV

MISTERIOASA ÎNTÎLNIRE

— Allo! allo!

Trezit brusc, Juve se repezi la telefon, era deja ziuă, dar poliţistul care se culcase tîrziu, dormea adînc deşi era ora 7 dimineaţa.

— Da, eu sînt... Juve... ce spuneţi?... siguranţa... bine! perfect... dv. sînteţi dragă domnule Havard?... f. bine mulţumesc... da sînt liber... ah! evident, şi mai devreme... am înţeles... am înţeles... puteţi conta pe mine... nu, nimic special... mă duc... vă voi ţine la curent.

Se îmbrăcă în viteză şi coborînd în stradă opri un taxi:

— Prietene, spuse el adresîndu-se şoferului, te rog să mă duci la Sèvres, lîngă înălţimea Bellevue... şi foarte repede!

Închise portiera, lăsîndu-se pe bancheta maşinii, Juve se gîndea:

— Iată că americanul nostru joacă un rol în afacerea care mă preocupă.

Juve, lăsă maşina în josul colinei Bellevue şi urcă înălţimea spre eleganta vilă ocupată de americanul Dixon.

La această oră matinală, drumul este pustiu, nici-o agitaţie nu atrăgea atenţia publică asupra casei în care se petrecuseră evenimentele pe care şeful Siguranţei le judecase ca destul de grave, pentru a-l însărcina pe Juve să meargă să le cerceteze. Totul era calm şi liniştit în vecinătate, în aşa măsură încît, dacă poliţistul n-ar fi fost sigur de informaţiile sale, s-ar fi îndoit că se află în

apropierea unei tentative de crimă.

Abia intrat pe proprietate, Juve, văzu venind spre el pe brigadierul de la jandarmieri, cre îl salută milităreşte şi se prezentă.

— Sînt brigadierul Dubois, de la brigada din Sèvres!

— Ce s-a întîmplat? întrebă Juve, care se îndreptă spre intrarea casei. Jandarmul îl opri:

— Dacă nu vă supăraţi, domnule inspector, doctorul a interzis orice zgomot în jurul domnului Dixon, el se odihneşte acum...

— Starea lui este gravă? întrebă Juve.

— Doctorul Plassin spune că nu este aşa de grav.

— Ascultă, brigadier, ai să-mi relatezi întîmplarea de la capăt, fără să omiţi nici un detaliu, vom discuta apoi şi vom vedea supoziţiile.

Brigadierul îl trase pe Juve în spatele casei, unde găsiră un alt jandarm, care tocmai completa raportul de constatare.

Brigadierul Dubois, rezumă pentru Juve întîmplarea. Domnul Olivetti a venit la noi şi ne-a declarat că trecînd pe lîngă vila domnului Dixon, a auzit împuşcături şi strigăte de ajutor.

— Cum am înregistrat declaraţia d-lui Olivetti, am venit aici, am intrat în grădină şi de aici, găsind uşa de la intrare încuiată, am urcat la etaj cu o scară, pe care am sprijinit-o de zid. Am intrat pe geam şi găsind victima pe pat am chemat imediat doctorul.

— Spune brigadier, casa nu are servitori, ai cercetat-o?

Brigadierul spuse:

— Am întrebat vecinii şi am aflat că domnul Dixon, care trăieşte singur, nu are decît o bătrînă menajeră, care vine în fiecare dimineaţă la ora 9.

— Bine, spuse Juve, mă veţi preveni cînd vine, şi noi să pătrundem în casă.

Jandarmul şi Juve înarmaţi cu cheile domnului Dixon deschiseră uşa şi urcară la etaj.

Lîngă camera lui Dixon, se afla un cabinet a cărei uşă

era deschisă şi înăuntru domnea o mare dezordine. Juve pătrunse în cabinet şi spuse:

— Sigur! A fost spartă casa de bani! Juve recunoscu că lucraseră profesionişti.

— Domnule inspector, doctorul a spus că domnul Dixon s-a trezit: vreţi să-l vedeţi?

Juve urcă la etaj şi prezentîndu-se doctorului, deplînse suferinţa americanului.

Doctorul îi declară:

— Nu sînt decît contuzii, domnule Juve, contuzii serioase, aproape grave, dar domnul Dixon se poate felicita că posedă muşchi cu vigoare extraordinară, căci altfel n-ar fi rezistat presiunii la care a fost supus, ar fi fost zdrobit.

La aceste cuvinte, Juve îşi mări atenţia, diagnosticul doctorului îi aminti că auzise acelaşi lucru la moartea Lady-ei Beltham.

Credincios metodei sale obişnuite de anchetă, îl interogă pe amerian.

— Domnul Dixon, îmi veţi povesti cu amănunte tot ce s-a întîmplat în noaptea trecută? Aţi cinat probabil la Paris.

— Nu, domnule, am cinat singur la mine, singur!...

— Aşa faceţi de obicei?

— Nu, domnule, dar de la 5 la 7 am avut un antrenament foarte obositor în vederea meciului pe care ar fi trebuit să-l disput mîine...

— Credeţi, că adversarul dv., acest Joé Sam ar fi în stare să fi provocat această agresiune, ca astfel să nu vă întîlnească pe ring?

— Nu, Joé Sam este un adversar curajos. Locuieşte la Bruxelles şi vine la Paris, mîine dimineaţă.

— Ce-aţi făcut după cină? domnule Dixon.

— M-am dezbrăcat, am închis obloanele, am încuiat uşa şi m-am culcat.

— Cît era ceasul cînd v-aţi culcat?

— M-am culcat la ora zece şi am adormit profund, dar

am fost trezit în mijlocul nopţii de zgomote de paşi furişaţi pe palierul primului etaj.

— V-aţi sculat să vedeţi ce se întîmplă? întrebă Juve.

— Am avut intenţia, dar în momentul cînd am vrut să mă ridic din pat să-mi iau revolverul de pe noptieră, am simţit deodată ceva care se apleca asupra patului şi care trăgea de cearceafuri. Înainte să-mi dau seama ce se întîmplă, am fost strîns şi legat, cu braţele lipite de corp şi începînd din acest moment, am luptat cu toată vigoarea muşchilor mei împotriva misterioasei strînsori care se accentua mereu.

— Un lasso? sugeră doctorul.

Juve întrebă:

— Acel lucru, care vă strîngea astfel, puteţi să-i stabiliţi natura?

— Nu-mi dau seama ce am simţit în contact cu acel lucru care mă strîngea... o senzaţie de umiditate, de frig.

— Ca să nu fiţi strivit, aţi făcut un mare efort?

— Un efort supraomenesc, domnule inspector.

Evident, americanul datora robusteţii sale fizice, faptul de a fi scăpat cu bine, în timp ce nenorocita Lady Beltham a fost strivită complet.

Juve întrebă:

— Aveaţi o sumă mare de bani în casa de bani?

— M-au jefuit, nu-i aşa? S-a terminat, am pierdut tot ce aveam!

Agitaţia boxerului era atît de intensă, încît Juve regretă că-i spusese, dar nu era timpul să dea înapoi.

— O sută de mii de franci! mi-au luat o sută de mii de franci! Eu care îmi depun banii întotdeauna la bancă... am primit banii acum patru zile şi urma să-i depun astăzi. Oh! Doamne!

Poliţistul precipită întrebările sale:

— Cum s-a terminat lupta cu strînsoarea necunoscută?

— După zece minute, am simţit că strînsoarea slăbeşte şi liniştea se aşterne în casă, dar în acel moment am simţit nişte dureri feroce şi din cauza suferinţelor, am căzut pe

pat leşinat!

— Deci nu v-aţi ridicat deloc din pat, întrebă Juve repede.

— Nici un moment.

— Uşa camerei care comunică cu palierul, a rămas închisă toată noaptea?

— Toată noaptea!

Poliţistul, părăsi scaunul şi aşezîndu-se în patru labe pe podea începu să cerceteze covorul care era ţesut des. Nu purta nici-o urmă, dar în faţa patului era o blană de urs pe care Juve găsi fire din părul ei, umezite şi culcate, ca şi cum ceva umed trecuse peste blană.

— Bizar! spuse Juve.

Cu o foarfecă, Juve, tăie cîteva fire din blana umezită şi le puse în portofel. Poliţistul se apropie de uşa care era acoperită de o draperie de catifea şi ridicînd draperia, scoase un strigăt: în panoul inferior al uşii, era făcută o gaură rotundă, cu diametrul de aproximativ douăzeci de centimentri.

— Dv. aţi făcut această gaură în uşă?

— Nicidecum! nu ştiu ce este.

Doctorul persista în ideea unui lasso!

— Pe dracu, obiectă Juve, cred că omul care ar putea lansa un astfel de lasso, atît de jos, nu s-a născut încă... în fine!

Jandarmul Verdier îl strigă pe inspector:

— Domnule inspector, vine femeia de serviciu! Juve răspunse:

— Să aştepte, voi veni imediat!

CAPITOLUL XXV

CAPCANA

— E amiază! Ce prost sînt! întîrzii la întîlnirea cu Joséphine, Juve alergă disperat să prindă un tramvai şi pe urmă cu un taxi să ajungă la gara din Nojent. El sări pe scara tramvaiului care ducea spre Louvre-Versailles apoi pe platforma de sus unde se aşeză.

— De fapt, nu mi-am pierdut dimineaţa degeaba. Mi se pare că şmechera de Joséphine a vîndut pontul de la american, complicilor ei.

La poarta Saint-Cloud, tramvaiul stopă, Juve coborî şi opri un taxi spunînd:

— La gara Nojent şi repede, sînt foarte grăbit, prietene!

Nici nu trecuseră cinci minute de la plecare şi Juve se impacientă:

— La dracu, n-am să ajung niciodată! şi aplecîndu-se spre şofer spuse:

— Mergi mai repede! nu ştii să conduci?

Supărat şoferul ripostă:

— Hei, domnule, ce n-am altă grijă decît să primesc vreo amendă?

— Nu te speria de contravenţii, sînt de la Siguranţă. Încă odată cuvîntul magic îşi făcea efectul. Taxiul ajunse în faţa gării din Nojent.

Juve plăti maşina şi se îndreptă spre sala de aşteptare, aici îl găsi pe Fandor:

— Ei bine, Juve! ai ceva noutăţi în dimineaţa asta?

Poliţistul surîdea:

— Multe, da. Dar am să-ţi povestesc mai tîrziu! Unde este Joséphine?

— Nu a venit încă!

— Drace!

— Asta confirmă bănuielile mele, Juve?

— Puţin, m-ar mira să o vedem...

Poliţistul îl luă pe jurnalist şi merseră să se plimbe de-a lungul liniei ferate.

— Micul meu Fandor, este momentul să ne facem un plan serios... îţi aminteşti indicaţiile care le-a dat Joséphine?

— Perfect! vom merge în preajma străzii Charmilles la nr. 7 unde se găseşte pavilionul în care se vor afla Loupart şi banda sa. Am trimis în cercetare pe agenţii mei. Casa este modestă şi într-adevăr stăpînii sînt plecaţi; un zid înalt o înconjoară, aşa că va fi greu să fugă hoţii. Noi ne vom instala la poartă şi vom aştepta ca banda să vină spre noi şi atunci după ce îl identific pe Loupart, îi voi sări în spate şi cu luptă îl vom prinde amîndoi.

— Fandor, te-ai gîndit în ce pericol te amesteci?

— Dragă Juve, ţi-am spus de douăzeci de ori că sînt hotărît să te urmez oriunde; să-ţi acord ajutorul meu de cîte ori ai nevoie şi să nu fug niciodată din faţa pericolului. Fandor spusese aceste cuvinte formulînd într-un fel un jurămînt de credinţă, cu o voce hotărîtă.

Juve nu răspunse imediat. Ţinea la Fandor cu o sinceră prietenie încît uneori avea remuşcări cînd îl amesteca în aventuri primejdioase.

— Este adevărat ce spui, Fandor?

— Foarte, dragul meu Juve.

Juve se întoarse şi arătă direcţia drumului.

— Pe aici... merseră cîţiva paşi şi Juve se opri brusc:

— Ascultă, Fandor! Ascultă! nu auzi nimic? Strada Charmilles este acolo, la colţul trotuarului. Juve vru să vorbească din nou, cînd deodată se auzi un strigăt:

— Ajutor!... Ajutor!

Cu o mişcare nervoasă Juve îl prinse de mînă pe

Fandor:

— Ah! În numele lui Dumnezeu! ascultă! Pe urmă lăsîndu-l pe jurnalist:

— În pas alergător! mergi pe trotuarul din stînga.

Nici nu făcuseră zece paşi, cînd în colţul străzii pe care alergau, din strada pe care se afla casa semnalată de Josephine, un grup de oameni apărură, bătîndu-se.

— Ajutor! Ajutor!

În mulţimea care venea spre ei, Juve şi Fandor recunoscură în fruntea ei un om a cărui figură era ascunsă de o mască neagră... în urma lui alţi doi indivizi aveau măşti gri, era o trupă mare formată din băieţi de prăvălie, muncitori.

— Ajutor! Asasinul! Prindeţi-l.

Grupul agitat, se apropia din ce în ce. Juve îl opri pe Fandor:

— Opreşte-te! şi spuse, atenţie! are un revolver.

Omul care era în frunte ameninţa pe urmăritori cu un revolver. Coborînd în viteză strada, urmăritul şi urmăritorii, nu erau decît la cîţiva metri de poliţist.

— Atenţie, urlă Juve... mie pe Loupart! şi tu pe ceilalţi.

Dar văzînd pe poliţist şi pe Fandor, Loupart încetini fuga... el înţelegea că era un moment grav, că trebuia să treacă orice-ar fi, altfel e pierdut.

El strigă:

— Daţi-vă la o parte! Daţi-vă la o parte!

— Opreşte-te! repetă Juve... opreşte-te ori trag!

— Ei bine! trage! şi eu o să trag!... şi repezindu-se către poliţist, banditul ochi şi trase două focuri.

— Ajutor! Fandor! Juve reuşise să evite gloanţele.

Poliţistul se aruncase asupra lui Loupart, îl apucase de guler şi căuta să-l răstoarne.

— Lasă-mă! sau te... Veneau întăriri pentru bandit.

Fandor văzînd pericolul în care se afla Juve, se aruncase în calea celor doi complici mascaţi cu gri.

Juve zgîlţîind prizonierul urlă:

— Opreşte-te canalie! opreşte-te.

Cu o mişcare suplă, Loupart se degajă din strînsoarea poliţistului...

— Lasă-mă, sau...

El ţinea în mînă revolverul şi reuşi să-l ochească pe poliţist:

— Ah! Te omor!

Juve simţi ţeava rece care se apăsa pe ceafa sa.

— Sînt pierdut! gîndi el, şi cu un efort supraomenesc împinse mîna lui Loupart şi pe urmă cu o ură dezlănţuită, ochi pe bandit şi trase...

— Ajutor, eu... eu.

Un val de sînge ţîşni din gîtul banditului care se prăbuşi pe pămînt...

— Fandor? spuse Juve şi graţie prezenţei sale de spirit, căută din priviri pe prietenul său, care în mijlocul unui grup se zbătea să scape.

Această scenă durase numai un minut şi poliţistul nu făcuse nici un pas, cînd mulţimea care înconjura pe Fandor, se desfăcu şi un val de oameni se repezi spre Juve:

— La moarte! la moarte! asasinul!

Cînd Fandor se îndreptă să-l ajute pe Juve, un gînd înnebunitor îl opri pe loc.

— Doamne! Doamne!

Puţin mai departe de grup Fandor zări un om, în picioare în faţa unui trepied pe care era pus un aparat şi care părea să se distreze enorm, privea scena fără să intervină. El strigă spre acesta:

— Ajutor!

Celălalt cu un gest familiar:

— Foarte bine! foarte bine! O să fie o bandă grozavă.

Fandor începu să priceapă.

Cu capul acoperit de un pansament voluminos şi cu mîna în eşarfă, Juve răspundea cu o voce tremurîndă comisarului de poliţie din Nojent.

— Nu, domnule comisar, nu mi-am dat seama de

nimic! Este nemaipomenit, am acţionat de bună credinţă şi după ce s-au tras asupra mea trei gloanţe.

— Dar nu ţi-ai dat seama de aspectul bizar al hoţilor! Şi nenorocitul pe care l-ai rănit, pe jumătate omorît are faţa fardată?

— Oh, Doamne! Nu am avut timp să văd toate acestea, eu venisem să găsesc bandiţi adevăraţi, în urma denunţului ce l-am primit. N-am să-mi iert niciodată, domnule comisar accidentul pe care l-am provocat.

După ce am tras, camarazii actorului rănit s-au aruncat asupra mea şi jurnalistul care mă însoţea şi care şi-a dat seama de greşeală, a reuşit să mă scape.

Capcana în care căzuse poliţistul şi prietenul său, a fost aşa de bine aranjată că oricine ar fi putut să cadă victimă.

În timp ce poliţistul era reţinut la pat pentru verificarea identităţii sale, Fandor se duse la mînăstirea unde era îngrijit onorabilul actor Bonardin rănit de Juve şi pe urmă plecă amărît spre Paris.

CAPITOLUL XXVI

LA ACTORUL BONARDIN

Piaţa Anvers, Fandor tocmai trecea prin faţa colegiului Rollin, cînd se auzi strigat, întoarse capul şi văzu o trăsură oprită lîngă trotuar. Din ea, coborî, Joséphine, care veni în fugă spre el. Ochii îi străluceau.

— Ah! Domnule Fandor, domnule Fandor, bîlbîi ea, ştiţi se întîmplă ceva anormal.

Fandor, la rîndul său o privea, surprins, nu se aştepta să o întîlnească astfel pe tînăra femeie a doua zi după aventura care era să-l coste viaţa pe actorul Bonardin.

— Ce se întîmplă, întrebă Fandor?

Joséphine se uită atentă în jurul ei, ezită o secundă şi pe urmă cu degetul pe buze, luă familiar de mînă pe Fandor şi-l conduse în parcul pustiu din apropiere.

— Ah! Se întîmplă ceva anormal! repetă ea.

Tînăra femeie era îmbrăcată elegant cu un taior deschis la culoare şi cu o imensă pălărie foarte la modă — nu era Joséphine prostituata care circula azi prin Paris, ci eleganta şi frumoasa femeie care îl fermecase pe americanul Dixon.

Cînd ajunseră în parc, Joséphine se postă în faţa lui Fandor şi încrucişîndu-şi braţele îl sfidă pe jurnalist cu un aer maliţios:

— Am să vă uimesc, începu ea.

Fandor o întrerupse:

— S-a făcut: numai că te văd...

— Vă gîndeaţi că sînt arestată, nu-i adevărat?

— Îţi mărturisesc că mă aşteptam puţin...

— V-am spus că o să vă uimesc, ţineţi-vă bine... prietenul dv. Juve este arestat! Vă spun că este arestat pentru afacerea cu cinematograful; Fuselier este furios pe el, ah! şi ce i-a mai spus.

Fandor, sceptic, întrebă:

— Staţi, domnişoară Joséphine, ce tot îmi spuneţi acolo! e o prostie să dormi în picioare. Juve arestat? pentru care motiv?

— Vă spun că s-au certat la cuţite! astfel.

„— Ridiculizezi justiţia, o faci odioasă, urla Fuselier, nu se pot petrece astfel de gafe!"

„— Domnule judecător, bombăni Juve, dacă ar fi să o iau de la capăt, aş lua-o de la capăt...

„— Eşti imposibil, eşti nebun!

„— Din contra sînt înţelept, ştiu eu ce ştiu."

Au continuat aşa cam un sfert de oră, spuse Joséphine, cînd Fuselier a sunat şi au venit doi jandarmi cărora le spuse:

„— Luaţi pe acest om!" şi Fuselier îl arătă pe Juve.

Şi prietenul dumitale, cît era el de inspector la Siguranţă, s-a lăsat arestat, căci nu avea ce să facă. La ieşirea din birou între cei doi oameni se schimbară priviri duşmănoase.

Fandor o lăsase pe prostituată să vorbească fără să o întrerupă; se aşezase pe o bancă şi-şi privea vîrful pantofilor, în aşa fel că tînăra să nu poată vedea pe faţa lui impresia ce i-o produce spusele ei.

— Şi tu Joséphine, cum ai scăpat?

— Oh! replică femeia, aşezîndu-se lîngă jurnalist, am fost introdusă în cabinet odată cu Juve.

— Juve a intervenit pentru tine?

— Nu, domnule reluă Joséphine, el n-a spus nimic contra mea, dar judecătorul a fost gentil. Nu mi-a luat interogatoriul obişnuit şi eu am jurat că am spus adevărul domnului Juve despre afacerea cu filmarea.

Fandor o privi cu simpatie pe Joséphine:

Dan

— Crezi că amantul tău va acorda vreo importanţă arestării lui Juve? Nu se va gîndi că este un truc?

— Un truc, întrebă Joséphine, făcînd ochii mari, cum îţi închipui; de îndată ce am văzut cu ochii mei pe Juve cu cătuşe la mîini.

...Se auzeau strigătele vînzătorilor de ziare.

Fandor, cumpără un ziar şi pe prima pagină citi:

„Lovitură de teatru în afacerea bandiţilor din Chapelle — Poliţistul închis"

— Ce vă spuneam eu, repetă tînăra femeie, este imprimat, deci este adevărat.

Cu o mutră sceptică, Fandor citea ziarul: el găsea în articolul publicat, cîteva din amănuntele pe care, le furnizase Joséphine şi murmură:

— Şi cînd te gîndeşti că am ratat ştirea pentru „Capitala".

Fandor adoptase în faţa Joséphinei, o atitudine plictisită dar în adîncul sufletului, ca un bun jurnalist ce era aplauda tăcerea ziarului său. Treaba lor a celorlaţi, la noi nu sînt iubite dezminţirile.

După ce o părăsise pe Joséphine, Fandor se îndreptă spre locuinţa actorului Bonardin, rănit în ajun în cursul tragicei afaceri din Nogent.

Jurnalistul profita de cîteva ore de răgaz, judecase că era corect să meargă să afle noutăţi despre rănit.

Ajuns aici îl găsi pe actor cu umărul în gips, glonţul lui Juve îi fracturase clavicula, dar doctorul aplicase repede tratamentul necesar şi acum totul mergea spre bine.

— Ei şi atunci, domnule Fandor, ce gîndiţi despre noutăţi?

— Eu cred, domnule Bonardin că nu putem să negăm evidenţa. Peste tot se anunţă arestarea lui Juve.

— Domnule Fandor, reluă Bonardin, îmi pare foarte rău pentru ce a păţit domnul Juve, nu credeţi că ar fi trebuit să scriu Procurorului Republicii că nu înaintez plîngere împotriva lui?

Fandor îl întrerupse:

— Lăsaţi justiţia să-şi facă datoria! Va fi timp mai tîrziu pentru asta.

Cei doi începură o discuţie în legătură cu profesia lui Bonardin.

— Visul meu, spuse el lui Fandor este de a ajunge într-o zi la valoarea, la notorietatea maeştrilor mei ca, Tarride, Valgrand, Dumeny...

Fandor deveni foarte atent, în cursul enumerării artiştilor cei mai apreciaţi, Bonardin pronunţase un nume care reţinuse atenţia reporterului mai mult ca celelalte, acest nume era Valgrand. Pe pereţii camerei erau foarte multe fotografii ale artistului cu dedicaţie.

— Îl cunoaşteţi pe Valgrand, întrebă el?

— Dacă îl cunosc? eram în relaţii intime. Cînd am debutat în teatru după conservator, cu Valgrand modelul meu, maestrul meu, am lucrat împreună. În fine, domnule Fandor, nu vă mai amintiţi, dar eu Bonardin am jucat rolul îndrăgostitului în piesa „Pete de sînge" pentru care Valgrand şi-a făcut masca exactă a lui Gurn, asasinul lordului Beltham, soţul marii doamne engleze. Precis că aţi auzit de această afacere.

Fandor îşi amintea această întîmplare, dar gîndul lui mergea mai departe şi se întreba dacă Loupart, sub instigarea lui Fantômas a aranjat ca cel care a fost lovit să fie Bonardin şi nu un altul. Acest lucru pentru că actorul era singurul care putea să furnizeze informaţii asupra acestei fantastice afaceri Gurn, altfel zis despre Fantômas... tot Fantômas, mereu Fantômas.

Bonardin reluă discuţia:

— Valgrand era foarte obosit de această creaţie căreia îi acorda o mare importanţă şi pe care conta să-şi dovedească definitiv valoarea sa. După a doua reprezentaţie, Valgrand a fost dublat în piesă şi într-o seară plecă acasă şi nu a mai apărut la teatru.

Am fost foarte îngrijoraţi cîteva zile, Valgrand nu era de găsit pînă într-o seară cînd el a apărut, dar ca să spun mai bine, apăruse un Valgrand schimbat, care nu cunoştea

pe nimeni, nici măcar rolul din piesă. Nici pe mine care fusesem atît de apropiat nu mă cunoştea.

O amnezie totală atinsese pe bietul meu prieten şi cu toate acestea la un moment dat mă întrebă:

— Unde este Charlot? Charlot era cabinierul său care dispăruse de mai multe zile.

I-am propus să mă aştepte după spectacol ca să-l conduc acasă. A fost de acord, dar cînd m-am întors nu l-am mai găsit.

— Tristă aventură, spuse Fandor...

— Dar trebuia să ştim ce s-a întîmplat! continuă Bonardin: afacerea a trecut aproape neobservată, Valgrand dispăruse a doua oară şi acum definitiv, dar în acelaşi timp, a fost descoperit cadavrul lui Charlot cabinierul.

— Ei bine, care este concluzia d-tale? întrebă Fandor.

— Concluzia mea este a tuturor, Valgrand, l-a omorît pe Charlot pentru un motiv pe care nu-l cunoaştem — pe urmă disperat de această crimă, s-a sinucis.

— Ei, şi cu asta totul a luat sfîrşit? întrebă Fandor.

— Nu s-a sfîrşit, din contra, a început: Valgrand era căsătorit cu o mare cîntăreaţă şi aveau un copil. La un an de la cele ce ţi-am povestit, doamna Valgrand a venit să-şi ridice pensia ce o primea de la actor, ei fiind despărţiţi în fapt. Dar cum moartea actorului nu fusese constatată, neexistînd cadavrul, toată averea era blocată. Am revăzut-o pe doamna Valgrand după şapte luni, dar o altă femeie îmi apăru în faţă, era îmbrăcată modest şi arăta foarte necăjită.

— Bună ziua, doamnă Valgrand! mă adresai ei.

— Taci, murmură ea, nu mai există doamna Valgrand, sînt doamnă de companie. Ea îmi spuse că neavînd din ce să se întreţină, deoarece părăsise teatrul, s-a angajat doamnă de companie.

— La cine intrase doamna Valgrand, doamnă de companie? întrebă Fandor. Bonardin căută să-şi amintească.

— La o englezoaică, cred, dar nu-mi amintesc numele ei.

Fandor nu mai insistă şi trecu la altă întrebare:

— Doamna Valgrand, vroia să nu i se mai cunoască numele? Ştii cum se numea acum?

— Da... doamna Raymond!

Fandor tresări.

— Ah! am bănuit asta! strigă jurnalistul.

— Ce? spuse Bonardin nedumerit.

— Nimic, spuse jurnalistul redevenit impenetrabil.

Cîteva momente mai tîrziu, Fandor îl părăsi pe actor şi cobora pe strada Lepic cu paşi mari.

CAPITOLUL XXVII

MAICA SUPERIOARĂ

— Vreau să vorbesc cu Maica stareţă!

Poarta mănăstirii se închise, după ce Fandor intrase în curtea interioară şi se găsea în faţa unei călugăriţe care privea agitată pe vizitatorul neaşteptat.

— Pot să o văd pe maica stareţă?

— Dar, domnule... da... nu... nu cred... ea îi arătă un culoar şi dîndu-se la o parte îl lăsă să treacă.

— Vă rog să intraţi aici, domnule, spuse ea, şi să aşteptaţi.

Fandor fusese introdus într-o sală mare, curată şi severă — cînd plecase de la Bonardin acesta îl rugase să treacă pe la mînăstire şi în semn de recunoştinţă pentru felul în care îl îngrijiseră maicile să le dea din partea lui 50 de franci, pentru săraci.

Uşa sălii se deschise şi o călugăriţă intră. Ea îl salută pe Fandor.

— Am onoarea să vorbesc cu maica stareţă? întrebă acesta.

— Maica stareţă se scuză, este foarte ocupată, dar eu pot să o înlocuiesc, sînt sora însărcinată cu economatul Congregaţiei.

Călugăriţa continuă:

— Nu sînteţi dv. domnul, care ieri în timpul... accidentului...

Fandor o întrerupse cu o aprobare din cap, şi el recunoscuse pe sora care alergase prima în ajutorul lui Bonardin.

— Vă aduc noutăţi, maică.

— Sper că sînt bune! cum se mai simte tînărul?

— Se simte bine, replică Fandor, rana nu este gravă şi bolnavul a primit îngrijiri excelente.

— Îi mulţumesc sfîntului Côme, patronul chirurgilor, spuse maica şi continuă: şi asasinul? sper că va fi pedepsit.

Fandor surîdea:

— Asasinul este mai bine zis o victimă! din cauza unei greşeli a comis acest atentat şi este un om foarte cinstit.

— Mă voi ruga sfîntului Yves, patronul avocaţilor, să-l scoată din necaz.

— Pe cinstea mea, strigă Fandor, pentru că aveţi atîţia sfinţi la dispoziţia dv., vă rog să-mi indicaţi unul care să ajute poliţia să-i prindă pe apaşi.

Călugăriţa înţelese gluma lui Fandor şi spuse:

— Vă puteţi adresa domnule, sfîntului Georges patronul luptătorilor şi devenind serioasă, călugăriţa încheie întrevederea.

— Maica stareţă va fi foarte impresionată, domnule, cînd îi voi spune demersul amabil cu care aţi venit la noi.

— Vă rog să-mi permiteţi să vă ofer din partea domnului Bonardin, 50 de franci pentru săraci.

— O să zîmbiţi, domnule, că am să-i mulţumesc sfîntului Martin patronul persoanelor miloase.

Fandor se scuză că o reţinuse aşa de mult.

— Clopotul vă cheamă, maică? întrebă el.

— Este ora vecerniei.

Fandor o urmă pe călugăriţă, ieşiră din sală şi lăsînd în urmă curtea se îndreptau spre ieşire. Tocmai vroia să iasă, cînd, s-a oprit scurt. Mergînd una în spatele alteia, un grup de călugăriţe se apropiau, Fandor privea uimit pe cea care mergea în frunte. La întrebarea lui călugăriţa îi spuse că cea din frunte este maica stareţă. Fandor avusese şansa ca la ieşire să găsească un taxi şi dădu adresa lui Juve. Apoi pe trotuar pradă unei mari agitaţii:

— Ce naiba caut eu aici! Juve este arestat — instinctul m-a condus aici, trebuie să-l văd pe Juve! Urcă în goană

treptele pînă la locuinţa prietenului şi descuie uşa cu cheia pe care i-o dăduse poliţistul. Fandor intră şi merse direct la cabinetul de lucru, acesta era gol, se mai uită şi în sufragerie, nimeni, dar deodată cu surîsul pe buze spuse tare:

— Dragă Juve, s-au petrecut o mulţime de lucruri de cînd nu am plăcerea să te văd, te rog să mă primeşti în biroul tău, am două vorbe să-ţi spun.

După acest apel, el intră în biroul poliţistului şi se instală în fotoliul acestuia, era sigur că prietenul lui îl auzise.

...Şi nu greşea.

Două secunde mai tîrziu se ridică o draperie care ascundea o intrare secretă şi Juve îşi făcu apariţia.

— Blestemat Fandor! strigă Juve strîngînd cu căldură mîna pe care o întindea tînărul om, cu siguranţă că nu eşti prost: ai înţeles că toată arestarea mea a fost o comedie jucată pentru adversarii mei care mă vor crede în imposibilitate să-i încurc. Ce zici de ideea mea?

— Ea este bună, replică Fandor, cu cît Joséphine spune la toţi că a „văzut cu ochii ei" cînd ai fost arestat.

— Spune-mi, Fandor, cum ai ştiut că sînt aici?

Fandor spuse cu fineţe:

— Juve, eşti oare mai puţin subtil decît elevul tău? am mirosit! am simţit mirosul ţigării tale şi aşa am ştiut.

— Foarte bine, dragul meu... foarte bine! ăsta este spirit de observaţie. O, pentru asta meriţi o ţigară. Şi acum să vorbim.

— Ai noutăţi?

— Da, şi încă ceva special...

Fandor, îi povesti lui Juve toată discuţia cu actorul în privinţa lui Valgrand, el semnală intervenţia în această lume misterioasă care gravita în jurul umbrei lui Fantomas, despre enigmatica soţie a marelui artist, doamna Valgrand, zisă... doamna Raymond!

Juve spuse tare:

— Este încă un mister pe care va trebui să-l dezlegăm,

Fandor.

— Nu mă asculţi, Fandor? nu te mai interesez?

Fandor sări în picioare şi merse spre poliţist, îi puse mîinile pe umăr şi privindu-l în ochi spuse:

— Nu, Juve, aceasta nu mă mai interesează! şi am să-ţi spun de ce: Lady Beltham nu este moartă, Lady Beltham există!!!... tocmai am văzut-o; am văzut-o cu ochii mei cum te văd pe tine!...

Juve, zăpăcit, rămase fără vorbă: Fandor adăugă:

— Aşa adevărat cum mă chemă Fandor, maica stareţă din mînăstirea din Nogent este... Lady Beltham!!!

CAPITOLUL XXVIII

BĂTRÎNUL PARALITIC

La extremitatea străzii Roma, Fandor se opri...

— În fond, se gîndi el, este o prostie ce fac eu! mă bag mai mult ca sigur în cine ştie ce capcană. Cine mi-a trimis scrisoarea asta? Cine naiba este acest domn Mahon de care n-am auzit niciodată? Şi ce-i cu fraza aceasta:

„Veniţi, dacă vă interesează afacerile Lady-ei B... şi F... Lady B... este Lady Beltham; F... este Fantômas! oare peste puţin timp s-ar putea să mă găsesc în faţa unor bandiţi care fără să ezite m-ar suprima.

Ah! Şi măcar dacă ar fi aici Juve să mă sfătuiască. Asigurîndu-se că avea revolverul în buzunar, se îndreptă spre imobilul pe care îl căuta şi se adresă portăresei:

— Vă rog, doamnă!

— Domnule?

— Vreau să vă cer cîteva informaţii asupra unui locatar cu numele Mahon!

Portăreasa foarte amabilă în urma bacşişului ce îl primise, îşi părăsi scaunul şi veni spre Fandor:

— Domnul Mahon? etajul cinci uşa din dreapta.

— Aş vrea să ştiu, doamnă, ce fel de om este, cît valorează mobilierul din casă, cîţi ani are cu aproximaţie?

— Domnule, este foarte uşor, domnul Mahon s-a mutat de curînd, nu este prea bogat, cred că este un bătrîn ofiţer de cavalerie şi se ştie că în armată nu prea se cîştigă bani.

— Într-adevăr! aprobă Fandor.

— În orice caz este un om încîntător, un locatar ideal,

şi mai întîi este infirm, nu iese seara şi nu primeşte pe nimeni în afară de doi puşti, care îi fac comisioane.

— Urcaţi, domnul Mahon este singur.

— Doamnă, sînteţi foarte amabilă!...

Fandor, puţin mai liniştit asupra domnului Mahon, urcă şi sună la uşă.

Se auzi un cărucior care alunecă, uşa se deschise şi Fandor, văzu un bătrîn distins într-un scaun de invalid.

— Domnul Fandor?

— El însuşi, domnule.

— Vă rog, pe aici domnule.

Fandor văzu o cameră cu perdele trase!... Rămase pe pragul camerei, ezitînd să intre. O fi o capcană? Dar în spatele lui se auzi o voce bine cunoscută.

— Intră, odată, idiotule!

Fandor fu împins în faţă, o uşă se auzi trîntită în spatele lui, se întoarse, era singur cu bătrînul...

Acesta se ridicase din scaun şi rezemat de perete, cu braţele încrucişate rîzînd în hohote.

— Juve! Juve!

— Sigur, bătrîne!...

— Ah! de exemplu!

— Şi să mai spui că nu ştiu să mă machiez!

— Dar ce comedie joci aici?

— Dacă domnul vrea să se aşeze, domnul va auzi povestea mea...

— Dar, în fine!

— În fine, vrei să ştii? Eh! bine ascultă! Iată povestea aventurilor mele: Cînd ai revenit şi mi-ai spus că ai întîlnit-o pe Lady Beltham şi că această femeie crezută moartă, trăieşte şi că odată în plus eram amestecat într-o afacere cu Fantomas, îţi mărturisesc că simţeam că înnebunesc. Urmărirea era întreruptă, trebuia să găsesc mijlocul de a reînoda firul rupt al anchetei să ajung la adevăr. Mi-ai propus tu un plan, ai uitat? Este adevărat?

— Da, este adevărat!

— Mi-am procurat hainele necesare pentru această

deghizare şi am închiriat acest apartament...

— Dar, toate acestea au o logică? Îmi spui atîtea lucruri care sînt ca limba chineză pentru mine.

— Aşteaptă! ai să înţelegi! A doua zi după afacerea Dixon şi a tentativei de omor împotriva acestuia, am pus trei din oamenii mei pe urmele lui.

Nu am făcut acest lucru pentru că mă temeam de american, dar bănuiam că relaţiile lui cu Joséphine se vor relua. Şi am avut dreptate. Joséphine, s-a întors şi cu lacrimi şi minciuni, a fost de acord să se lase întreţinută de Dixon şi iat-o instalată în apartamentul care este vis-à-vis de acesta în care stau eu.

— Şi tu eşti aici ca să urmăreşti ce se întîmplă la Joséphine?

— Nu, tu uiţi că Juve nu este aici şi că persoana care locuieşte aici, este domnul Mahon, un vechi ofiţer de cavalerie?

— Da, dar...

— Ce, da?

— Cu ce se ocupă acest domn Mahon?

— Cu ce? ai să vezi imediat, micuţule.

Juve se reinstală în scaunul cu rotile şi acoperi cu o pătură picioarele, în acelaşi timp fizionomia sa mobilă se schimbă şi redeveni bătrîn.

— Dragă prietene, vrei să-mi deschizi uşa? Juve, merse cu scaunul pînă în camera luminoasă care avea şi o terasă mare. Hai! te rog prietene, dă-mi luneta de pe masă şi fă-mi puţină lectură din cartea care este pe masă.

Jerôme Fandor satisfăcu dorinţa lui Juve şi acesta îşi îndreptă luneta către extremitatea bulevardului Pereire, în direcţia Maillot.

— Domnişoara Joséphine este preocupată să-şi îngrijească unghile.

— Ah! Ce naiba tot îmi spui, domnule Mahon?

— Îţi spun ce se petrece în casa Joséphinei acum!

— Cum poţi să ştii acest lucru? nu te uiţi spre ea ci spre bulevard.

— Mă aşteptam la această întrebare, dar nu observi

cum este făcută luneta? Nu vezi că lentilele care sînt la capăt sînt false şi că are un sistem de prisme în interior? Deci, în timp ce lentila este îndreptată spre bulevard eu urmăresc casa Joséphinei.

Fandor nu putea decît să-l felicite pe prietenul său de această nouă îndemînare cînd Juve puse o nouă întrebare curioasă:

— Spune-mi, dragul meu, eşti militar?

— Ce?

— Te întreb dacă iubeşti armata?

— Dar domnule Mahon...

— Pentru că te anunţ că cei doi soldaţi pe care îi vezi acolo, vor veni să mă vadă. Acest lucru nu va mira pe vecinii mei, este normal să mă viziteze militari, pe mine, un fost ofiţer.

În acel moment se auzi soneria şi Fandor merse să deschidă uşa, cei doi soldaţi strînseră cordial mîna lui Juve şi se aşezară.

Fandor recunoscu cu greutate sub deghizare pe inspectorii Michel şi Léon.

— Ce noutăţi ai Michel?

— Şefule, noutăţi destul de grave...

— Ah! ce anume?

— Iată şefule! Conform instrucţiunilor am urmărit pe maica stareţă de la mînăstirea Nogent.

— Deci este o pistă! spuse Juve.

— Da, şefule, este pistă şi urmărirea...

— Foarte bine, şi ce v-a arătat urmărirea?

— Aceasta, şefule: în fiecare marţi seara, stareţa merge la Paris.

— Unde? tresări Juve.

— La o sucursală a casei sale religioase în bulevardul Jourdan.

— La numărul 180?

Agentul rămase surprins.

— Da, şefule, ştiaţi?

— Nu, spuse Juve, dar continuă Michel. Ce face aici?

— Aici sînt cinci bătrîne călugăriţe...

— Foarte bine... şi pe urmă?

— Ei bine, şefule, stareţa soseşte marţi seara, îşi petrece noaptea în sucursală şi a doua zi se întoarce la mînăstirea din Nogent către ora unu la prînz. Se pare că vine aici să dea ordine şi am verificat că nu primeşte nici-o vizită.

Juve tăcea. Agentul întrebă:

— Mai continuă urmărirea?

— Urmărirea? spuse Juve enigmatic. În fine! nu mai este nevoie. Vă veţi întoarce, Michel la Prefectură şi veţi spune domnului Havard că nu mai am nevoie de voi. Cei doi poliţişti plecară.

— Ei bine, Juve?

— Ei bine, Fandor?

— Ce concluzie tragi?

— Că Michel este un imbecil... Mă aşteptam de altfel...

— Dar...

— Nu este nici un „dar", este cum îţi spun!

— Dar ce este Juve, ce bănuieşti?

— Nu bănuiesc nimic, eu ştiu că această casă de la numărul 180 are două ieşiri. Lady Beltham a intrat aici, şi-a schimbat hainele şi a fugit la altă întîlnire. Michel este un imbecil cum ţi-am spus.

— Dar de ce nu i-ai spus lui Michel să reia urmărirea de la cea de a doua ieşire?

— Oh! o aşa delicată urmărire, prefer să o fac eu! Unde merge Lady Beltham? dar oriunde merge nu pot să mă expun la o gafă din partea lui Michel.

— Iată Juve, poate spun o prostie, dar ar trebui să supraveghem casa din Neuilly.

— O prostie? Din contra Fandor, cred că ai dreptate. Da, acolo trebuie să mergem să căutăm lămuriri, este chiar indispensabil... periculos chiar! dar pentru noi doi pericolul, nu contează!

CAPITOLUL XXIX

PRIN FEREASTRĂ

— Ce băiat de ispravă! Poţi conta pe el, nu se supără de nici o glumă şi este gata la cele mai grele aventuri... Ah! o prietenie ca a lui este rară şi preţioasă.

Fandor îl părăsi pe Juve şi acesta nu se putea să nu se gîndească la devotamentul ce-l avea jurnalistul faţă de el.

Juve îşi continuă firul gîndului. Fandor este dispus să se amestece în toate intrigile poliţiste pentru ca ziarul său „Capitala", să fie cel mai bine informat dar şi pentru că nu vrea, ca eu Juve, să dau bătălia singur cu acest Fantômas care numai prin moarte ar putea să redea liniştea umanităţii.

Juve îşi aşezase coatele pe fotoliu şi privirea sa se fixă maşinal pe casa unde locuia Josèphine. Luă luneta şi o îndreptă spre Porte Maillot, în felul în care îi explicase lui Fandor, şi nu pierdea nici un detaliu din gesturile Josèphinei în apartamentul din faţa sa.

— Ea face ordine... aranjează scaunele... e o fată ordonată această Josèphine! are flori pe şemineu şi pe pian!... oare îşi aşteaptă iubitul? Voi avea plăcerea să-l admir pe prietenul Dixon?

— Nu este prea frumos ce fac aici! În fond nu ascult pe la uşi, dar privesc pe ferestre şi oricum este o indiscreţie.

Deodată, Juve, tresări în fotoliu:

— Ah! ah! s-a sunat la uşă, ea părăseşte camera şi merge la uşa de la intrare. Aştepta cu nerăbdare să vadă cine apare în cameră: o femeie? un bărbat?

Cînd îşi reluă urmărirea prin lunetă, el scoase o exclamaţie de surpriză:

— La dracu! dacă măcar s-ar întoarce, ia uite a pus o valiză pe scaun, pe toţi dracii, numai pe el nu mă aşteptam să-l văd aici. Cred că visez, se întoarce... este el! Chaleck! Şi Josèphine are aerul că-l cunoaşte bine... Doamne, ce să fac?

— Allo! daţi-mi Prefectura... da domnişoară, Prefectura! Juve la aparat... trimiteţi imediat pe agenţii León şi Michel să se posteze la intrare şi să aresteze persoanele pe care le-am indicat eu sub numărul 14 şi 15. Repede! Juve îşi reluă locul la fereastră.

— Oh! oh! îmi par amîndoi foarte animaţi, conversaţia pare gravă? ce face Chaleck... îi dă ordine?... iat-o că vine pe genunchii lui, e o declaraţie de dragoste. Ce-o mai fi şi asta, şi Josèphine care spunea că nu-l cunoaşte? şi-a bătut joc de mine...

— Şi Michel şi León, care nu mai vin. La dracu! Chaleck pleacă. Juve disperat, se gîndi să plece el jos să-l aresteze. Nu, nu avea timp să ajungă. Pînă aleargă peste calea ferată, banditul dispare.

— Oh! noroc că şi-a lăsat valiza... va reveni. Deodată, Juve, îl văzu pe Chaleck ieşind pe poarta din stradă şi dispărînd în mulţime. Cu disperare Juve se întreba dacă va mai avea aşa o ocazie să-l aresteze pe Chaleck.

Privi din nou prin lunetă şi o văzu pe tînăra femeie, citind o carte.

— Este evident că banditul va reveni, altfel nu şi-ar fi lăsat valiza... Nu, nu trebuie să dispar, o să-l prind pe Chaleck, dacă nu azi, poate în cîteva zile.

Juve tocmai voia să abandoneze postul său de observaţie cînd Josèphine ridică capul ca cineva care ascultă un zgomot nedefinit şi misterios.

— Ce naiba se petrece? Juve reflectă.

— Evident, ea aude ceva... nu poate să aştepte deja întoarcerea lui Chaleck, priveşte prin cameră... Poate exagerez importanţa incidentului, îşi reia lectura...

Juve începu să tremure; o văzu pe Josèphine sărind către fereastra camerei în care se afla. Tînăra femeie privea fix în faţa sa, cu braţele întinse în faţă cu un gest de groază şi părea la capătul disperării. Nu se înşela, Josèphine era la capătul puterilor, tremura toată.

Juve care nu pierdea nici un gest al nenorocitei, simţi o transpiraţie rece pe frunte.

— Dar ce are oare? nu este nimeni în cameră! nu văd nimic! ce o poate speria în aşa hal! Doamne!

Juve uită toate precauţiile şi părăsind fotoliul, strînse cu pumnii bara balconului şi se aplecă în gol ca şi cum voia să sară în ajutorul tinerei femei.

Aceasta, după ce rămăsese nemişcată un moment, se strecură pe marginea ferestrei, era în picioare pe marginea cornişei şi se ţinea cu o mînă de grila ferestrei, cu corpul înapoi, nebună de spaimă dorea să părăsească camera din care un pericol invizibil o ameninţa.

— Oh! Doamne! ce se întîmplă? Ah! nenorocita!

Josèphine scoţînd un urlet disperat, abandonă bara de care se ţinea şi se prăbuşi în vid. Juve vedea corpul tinerei femei învîrtindu-se prin aer şi auzi zgomotul mat şi surd care-l făcu zdrobindu-se de sol.

— Este groaznic!

Juve, disperat, se repezi spre uşa apartamentului său, coborî în viteză scara, trecu pe lîngă portăreasa speriată să-l vadă alergînd, pe un paralitic. Juve ajunse lîngă Josèphine.

La zgomotul produs de cădere, la ţipetele ei, lumea se adunase.

Poliţistul îi îndepărtă pe curioşi şi îngenunchie lîngă corp, îşi puse urechea pe pieptul ei:

— E moartă?... nu!

Un geamăt slab, ieşea printre buzele sărmanei rănite... Juve înţelese că printr-o şansă nemaipomenită, Josèphine, în timpul căderii sale, atinsese ramurile unui platan care amortizase puţin şocul. Căzuse aproape în picioare pe trotuar şi picioarele erau înfricoşător de zdrobite, unul din

braţe atîrna inert... dar ea mai respira încă...

— Repede... ordonă Juve, o trăsură... să fie transportată la spital... trebuie repede!... repede!

Şi cum cei adunaţi se ocupau să o transporte pe sărmana fată, Juve, adus la realitate se gîndea:

— Ce a putut oare să se întîmple: de ce a vrut să scape ea, aruncîndu-se în gol? Eu priveam toată camera, nu era nimeni în faţa ei, nimeni cu ea... poate a fost victima unei halucinaţii... sau un înfricoşător coşmar.

CAPITOLUL XXX

UNCHI ŞI NEPOT

— Deci unchiule, te-ai hotărît să locuieşti la Neuilly?

— Oh! oh! hotărît, hotărît! Adică mătuşa ta găseşte cartierul fermecător, şi pe urmă va fi foarte plăcut să avem o grădină... şi terenul îşi va mări valoarea cu timpul, asta înseamnă să faci speculaţii, ceea ce nu este rău.

Omul cel gras pronunţînd cuvîntul speculaţie părea că vorbeşte de paradis. Numai după aspectul său se putea ghici comerciantul îmbogăţit în urma lungilor ani de muncă, care se retrage din afaceri şi care se crede un geniu.

Lîngă el tînărul pe care-l numise nepot, subţire, înalt, elegant şi purtînd o mustaţă gen muşchetar, dădea impresia unui vînzător de magazin de noutăţi care voia să fie luat drept snob.

Era vizibil că nepotul îi făcea curte unchiului şi îl flata.

— Ai dreptate, speculaţiile cu terenurile sînt aproape sigure şi aduc cîştig mare... şi astfel i-ai scris portarului acestei case şi i-ai cerut să o vizitezi?

— Exact, şi mi-a răspuns să vin, ori astăzi, ori mîine... şi va fi la dispoziţia mea; din această cauză te-am rugat să mă însoţeşti căci eşti singurul meu moştenitor.

— Oh! unchiule, te rog să mă crezi...

— Da, da, ştiu!

Acest dialog avea loc în tramvaiul din la Madeleine, în care cei doi vorbeau cu voce tare, fără să le pese de privirile amuzate ale celorlalţi. Tramvaiul se opri la staţia Neuilly.

— Să coborîm! bulevardul Inkermann începe aici.

Cu respiraţia accelerată, ca la toţi oamenii corpolenţi, unchiul coborî din tramvai. În cinci minute de mers pe jos, călătorii ajunseră în faţa locuinţei Lady-ei Beltham, locuinţa în care Juve şi Fandor făcuseră nu de mult o lungă anchetă.

— Vezi, micuţule, declară cu voce tare omul cel gras, casa nu are aspect prea rău, evident că nu este locuită de multă vreme, starea sa exterioară arată abandonul ei dar cu puţine reparaţii se aranjează.

— În orice caz grădina este minunată.

— Da, grădina este destul de mare, dar ceea ce îmi place sînt zidurile care o înconjoară şi te apără de hoţi.

— Sunăm? întrebă tînărul...

— Da! sunăm.

După un timp se prezentă un om cu figură de portar perfect de casă mare.

— Ce doresc domnii?

— Vezi, sînt domnul Durant. Eu ţi-am scris.

— Într-adevăr, îmi amintesc.

Portarul intoduse pe cei doi vizitatori în grădină şi imediat omul cel gras îl petrecu pe nepot în lungul aleilor. Sentimentul de proprietar îl şi cuprinsese.

— Vezi, Emil, nu este prea mare, dar este suficient, fără arbori în faţa casei, ceea ce-ţi permite să priveşti pe bulevard de la toate ferestrele şi mai remarcă, te rog, faptul că, toţi arborii sînt tineri, nu-mi plac grădinile cu arbori bătrîni şi plini de frunze, care transformă grădina într-o ascunzătoare pentru îndrăgostiţi.

Portarul care-i urma, spuse!

— Doriţi să vizitaţi casa?

— Cu siguranţă, cu siguranţă! spuse omul cel gras care continua să împărtăşească nepotului o grămadă de observaţii despre casă.

Portarul îi conduse pe scările din faţa casei pînă la intrare.

— Acesta este vestibulul, domnilor, la stînga oficiul, bucătăria, la dreapta sufrageria, în faţă un mic salon, pe

urmă salonul cel mare şi aici, scara care conduce la etaj. Vă rog să nu vă miraţi de aspectul interior al casei, ea nu este locuită de multă vreme. Negustorul epuizat de efortul făcut cu urcatul scărilor se trînti pe un scaun.

— Este adevărat... Cui a aparţinut casa înainte?

— A fost casa lui Lady Beltham, domnule.

— Ea nu o mai locuieşte?

— Doamna este în voiaj... de sănătate, nu se ştie cînd va reveni şi cînd se va întoarce se va stabili la Paris, aşa că se vinde casa.

— Vom vorbi mai tîrziu cînd vă voi întreba preţul exact, ultimul preţ.

Parcurgînd camerele îţi puteai da seama de starea jalnică din casă, umiditatea se simţea peste tot, tapet rupt şi pe toată mobila un strat gros de praf.

Dar, negustorul, găsea casa perfectă.

— Nu te ocupa de mobilier, Emil... cumpăr sau nu cumpăr, ceea ce trebuie să observăm, este felul în care sînt dispuse camerele, calitatea construcţiei... şi ia te uită, are şi obloane, asta îmi place...

— Într-adevăr, unchiule, este foarte practic.

— Da, da, este foarte practic, cînd sînt trase obloanele, nu se vede nimic de afară şi întotdeauna cu obloane este foarte bine.

Pe palier, unchiul îl strigă pe nepot.

— Ştii că-mi place destul de mult...

— Casa pare frumoasă, spuse nepotul.

— Dar vor fi reparaţii de făcut! şi întorcîndu-se spre portar, negustorul spuse:

— Care este cauza acestei umezeli? Sîntem departe de Sena!

— Domnul va vedea în pivniţă o cisternă în care se strînge apa de ploaie şi cred că aceasta are pierderi de apă care cauzează umiditatea. Şi acum să vedeţi ultima cameră de dormit... a fost camera doamnei.

— Se vede într-adevăr că este ultima cameră care a fost locuită.

— Se vede?... după ce, domnule? spuse portarul.

— Dar... scaunele sînt mişcate din locul lor şi este mai puţin praf şi priveşte biroul pe care s-a schimbat locul sugativei, cineva a scris la acest birou.

La cuvintele negustorului, portarul păli.

— Oh! se bîlbîi el, nu este nimic! nimic... dar aş dori.... dacă nu vă supăraţi domnilor!... Emoţia portarului îl intrigă pe negustor.

— Ei bine, domnilor, ar fi mai bine să nu rămîneţi aici, Lady Beltham, vinde casa pentru că este.... bîntuită de fantome.

— Hai să fim serioşi! Cei doi rîdeau cu poftă de cele spuse de portar.

— La dracu! Fantome?

— Domnule, sînt spirite care revin... da, domnule.

— Le-ai văzut?

— Nu domnule, nici nu vreau să le văd, cînd sînt aici mă încui în căsuţa mea.

— Hai! nu există fantome.

— Vă rog să mă scuzaţi, dar nu sînt spirite obişnuite ele vin numai în nopţile de marţi spre miercuri... găsesc mobila mişcată din loc şi fărîmituri de pîine. La cuvintele portarului, tînărul pufni în rîs:

— Resturi de pîine! Ce crezi că fantomele vin să supeze aici? Unchiul nu mai puţin amuzat spuse:

— Spune-mi ce crede Lady Beltham de toate acestea?

— A rîs de mine, şi ca să nu o supăr am tăcut, dar am pus un semn la scaune şi marţea următoare le-am găsit mişcate din loc. I-am spus din nou doamnei şi din acel moment s-a hotărît să vîndă casa.

Comerciantul începu să coboare scara şi spuse: dacă este bîntuită de fantome am să o plătesc mai ieftin.

— Domnule, o mai cumpăraţi?

— Fantomele tale mă îngrijorează mai puţin decît umiditatea.

Portarul le arătase şi pivniţa unde se afla cisterna şi cu asta vizita se încheie. Ei dădură portarului un bacşiş generos şi-i spuseră că vor reveni în curînd.

Cele două rude porniră pe bulevardul Inkermann:

— Fandor?

— Juve?

— I-am prins.

Unchiul şi nepotul erau, Juve şi Fandor, şi puteau în fine să vorbească liber, fără teama de a fi auziţi de cine nu trebuia.

— Juve, eşti sigur de ce ai spus?

— Ai să vezi!... să intrăm aici!

Juve îl împinse pe Fandor în prăvălia unui negustor de vinuri şi se aşezară la o masă.

— Ai să vezi, repetă Juve şi scoase din buzunar ţinînd-o de colţ, o bucată de hîrtie albă:

— Ce mai e şi asta?

— O bucată de hîrtie pe care am luat-o de pe biroul lui Lady Beltham şi care reprezintă sigur, jumătatea unei foi întregi de hîrtie şi care îmi va servi la o experienţă simplă şi semnificativă. Dacă cineva a fost de curînd în casă şi o mînă a stat pe această hîrtie vom avea amprenta.

— Pe hîrtia asta albă?

— Da, Fandor. Priveşte.

Juve puse în faţa sa hîrtia şi din buzunar scoase un creion căruia îi răzui puţin grafit pe care îl lăsă să cadă pe hîrtie. Pe măsură ce grafitul se împrăştia pe hîrtie, o mînă apăru, vag desenată, dar foarte clară.

— Şi astfel, continuă Juve, cu un procedeu foarte simplu se ajunge la găsirea amprentelor unor oameni care au scris sau sprijinit mîna lor pe o hîrtie, pe un geam. După claritatea acestei urme care este produsă de coagularea plombaginei sub influenţa transpiraţiei normale a mîinii care a stat pe hîrtie, pot să afirm, că s-a scris la biroul lui Lady Beltham nu cu mai mult de zece zile în urmă.

Fandor era în culmea admiraţiei:

— Iată proba că Lady Beltham mai vine din cînd în cînd în casa sa.

— Ai spus-o... sau că cineva vine.. căci este vorba de

mîna unui bărbat.

— Ce vei face acum, Juve?

— Acum!... mă voi duce la Prefectură să scap de „burta“ asta... care mă deranjează teribil... şi mă felicit că nu sînt aşa de gras cum am vrut să par.

CAPITOLUL XXXI

AMANŢI ŞI COMPLICI

— Ah! Doamne! Cine este acolo?

Din umbră ieşi cineva care cu o voce caldă răspunse:

— Eu sînt... chiar eu!

— Da, te recunosc, dar pentru ce această deghizare... această barbă... părul ăsta?

— Maică stareţă, vă prezint... mă prezint... doctorul Chaleck... şi pe deasupra deghizarea mea, nu este egală cu a d-tale, Lady Beltham?

— Ce vrei de la mine? Vorbeşte repede, îmi este frică!

— Mie, nu! nu avem de ce să ne temem, nu sîntem grăbiţi de nimic... şi mai întîi ţin să-ţi mulţumesc că ai venit în seara asta la întîlnire la tine acasă... la noi... evident ai venit un pic forţată, de cinci săptămîni te aştept în fiecare marţi degeaba... dar eu ştiu să aranjez lucrurile... şi mai ales doamnă explică-mi hotărîrea ta de a intra în mînăstire? Este o hotărîre foarte stranie pentru o femeie ca tine, pentru amanta lui Gurn!...

Doctorul Chaleck ţinea sub spaima ironiei sale pe nenorocita care părea doborîtă de îngrijorare. Chaleck şi Lady Beltham se găseau unul în faţa celuilalt în marea cameră care ocupa mijlocul primului etaj al casei din bulevardul Inkermann.

Orele fatale treceau repede, amintirile se ştergeau şi mulţi au uitat complet evenimentele care s-au petrecut cu trei ani în urmă. Era mai întîi marele doliu al lui Lady Beltham, al cărei soţ fusese omorît misterios la Belleville; pe urmă în cîteva săptămîni, arestarea asasinului de către

Juve, care deşi prinsese pe criminal, faimosul Gurn, el nu putuse să dovedească, că acesta este amantul doamnei.

Lady Beltham tremura şi îşi trase pe umeri haina care acoperea îmbrăcămintea religioasă.

— Îmi este frig! murmură ea.

Doctorul Chaleck mergea prin cameră, cu gulerul ridicat şi mîinile în buzunar.

— Păcătos anotimp, într-adevăr! bombăni el, şi să mai spui că sîntem în iunie! Afară, vîntul făcea ravagii şi rafale aplecau vîrfurile arborilor. Chaleck, împinse cu piciorul o grilă de la o gaură a caloriferului care era deschisă, într-un colţ al camerei.

— Nu trebuie lăsat deschis acesta! vine prin el un vînt glacial, prin ţeava ce comunică cu pivniţa.

Lady Beltham se întoarse îngrijorată spre enigmaticul său interlocutor; călugăriţa fixa cu ochii săi îngrijoraţi pe omul care se agita ca o fiară în cuşcă.

— De ce, întrebă ea, ai lăsat să se creadă că sînt moartă?

Chaleck se opri; şi cu privirea sa de oţel o privi pe Lady Beltham.

— De ce, întrebă el după o pauză, de ce tu ai plecat de aici, două zile înainte de crima din piaţa Frochot.

Lady Beltham îşi lasă capul, frîngîndu-şi mîinile şi cu un hohot în glas spuse:

— Eram abandonată, părăsită nedemn, geloasă. Ea nu îndrăzni să privească spre Chaleck care zîmbea de disperarea ei.

— Şi pe urmă, spuse ea aveam remuşcări înspăimîntătoare. Îmi venise deja gîndul să nu mai păstrez numai pentru mine greutatea secretelor teribile care îmi tulburau spiritul, îmi torturau memoria, în aşa hal încît eram aproape nebună, am jurat să le scriu şi să le încredinţez unui om al legii... şi pe urmă...

Lady se opri doborîtă de emoţie:

— Şi pe urmă? continuă! insisită Chaleck.

Ea făcu un efort:

— Şi pe urmă, tot ce scriam, dispărea! Atunci speriată,

convinsă că am fost trădată şi convinsă că cineva cunoaşte legăturile ce ne unesc pe noi, mi-am pierdut capul şi am fugit. Îmi propusesem de mult să mă retrag din lume şi să consacru lui Dumnezeu timpul ce-mi rămăsese de trăit in viaţa mea mizerabilă. M-am retras în mînăstirea din Nogent... asta este tot!

Chaleck adăugă brutal:

— Nu este tot, ai uitat să spui că ţi-a fost frică!... Hai fii sinceră, frică de Gurn, frică de mine!

O clipă, femeia îl privi pe Chaleck şi ochii ei splendizi străluceau cu ardoare stranie, se ridică în faţa lui, în acelaşi timp provocatoare şi supusă:

— Ei bine, da! mărturisi ea; mi-a fost frică, nu atît de tine... cît mi-a fost frică de crimele noastre, şi mi-a fost frică de moarte!

— A fost timp pierdut. Acest secret, cineva l-a aflat şi mi l-a încredinţat.

La aceste cuvinte, Lady Beltham, căzu pe o canapea.

— Cerule, bolborosi nenorocita, cine este? Spune! Cine a vorbit?

Chaleck se dusese în fundul camerei şi privea atent gura de calorifer pe care o închisese mai devreme şi acum era din nou deschisă: pe aici venea un aer rece de la subsol.

— Va trebui zilele acestea să controlez instalaţia asta!

— Cine m-a trădat? Cine a vorbit? insistă speriată Lady Beltham.

— Copilă... strigă Chaleck. Veni şi se aşeză lîngă ea şi reluă:

— Îţi aminteşti pe doamna Raymond, doamna de companie care ai luat-o lîngă tine! Ea era soţia lui Valgrand şi vroia să afle cum a dispărut soţul ei.

Lady Beltham era înspăimîntată.

— Sîntem pierduţi...

— Din contra sîntem salvaţi! Numai doamna Raymond ştia lucruri grele despre noi şi ea nu mai poate vorbi. Îţi aminteşti cadavrul din piaţa Frochot? Ea nu va mai vorbi niciodată.

Lady Beltham, doborîtă şi liniştită, căzu în braţele lui Chaleck, cu capul sprijinit de umărul amantului ei, şi plîngea în hohote. Ea era din nou în puterea acestui înfricoşător criminal.

Ea întrebă încet cu o voce întretăiată de hohote de plîns:

— Cine a omorît-o pe d-na Raymond?... este acest bandit de care s-a vorbit în ziare... Loupart?

— Hm! nu chiar.

— Atunci, tu? vorbeşte, vreau să ştiu!

— S-ar putea cîte puţin din fiecare! Cel ce a executat ordinul nu este lipsit de originalitate, este cineva care trăieşte, dar nu gîndeşte.

— Cine este! insistă femeia înnebunită.

— Ei, Doamne? Doamna stareţă ai putea să îl întrebi pe poliţistul Juve care te-a identificat la morgă în prezenţa cadavrului doamnei Raymond. Ah! Juve ar vrea să ştie cine sînt toţi aceşti oameni... Gurn! Chaleck, Loupart şi peste ei, Fantômas!

— Fantômas! De abia îndrăznise să pronunţe acest nume, nici nu mă mai gîndesc şi cu toate acestea o îndoială îmi cuprinde inima, o disperare mă cuprinde! Spune-mi, scoate-mi din suflet această spaimă: nu cumva tu eşti... Fantomas?

— Nu sînt nimic, murmură el, sînt numai amantul tău care te iubeşte.

Cu o voce calină şi dulce el insinuă:

— Şi pe urmă sînt obosit, de existenţa complexă pe care o duc, să fii în acelaşi timp şi unul şi altul, odinioară Gurn... azi...

Lady Beltham îl întrerupse:

— Loupart şi Chaleck nu sînt decît unul, nu-i aşa? şi eşti tu.

— Poliţiştii sînt neputincioşi... dacă ar fi observat şi ar fi judecat! Existenţa lui Chaleck şi Loupart au fost amestecate, dar niciodată n-au fost văzuţi împreună. Trebuia să fie un motiv pentru asta.

Îmi este dor de viaţă calmă şi liniştită, de cinste! da, vreau să termin cu misterele şi crimele.

Lady Beltham tulburată de aceste cuvinte spuse:

— Te iubesc... te iubesc... dar să plecăm! să mergem departe, să ne refacem viaţa... vrei? hai să plecăm! Ea se opri brusc, i se păruse că aude un zgomot. Afară vîntul sufla puternic şi ploaia cădea în rafale, şi în casa aceasta părăsită, toate zgomotele se amplificau.

Cu o observaţie scurtă şi dură, Chaleck o aduse pe Lady Beltham la realitate:

— Toate astea sînt imposibile, pentru un moment, mai trebuie...

Lady Beltham îi puse mîna pe buze:

— Taci! îl rugă ea... încă o crimă poate?

Chaleck se desprinse din calda îmbrăţişare a femeii şi spuse:

— O răzbunare, o execuţie! şi Chaleck continuă:

— Un om mă urmăreşte şi este decis să pună mîna pe mine, între noi este o luptă pe viaţă şi pe moarte, viaţa mea depinde de a sa, deci trebuie să piară.

— Iertare, spuse Lady Beltham, iertare pentru el.

Chaleck continuă cu îndîrjire.:

— El este condamnat, va pieri! în patru zile Lady Beltham, poliţistul Juve va fi găsit mort, sufocat în patul său, în camera sa!... şi cu el va dispare definitiv legendara creaţie pe care el a făcut-o din Fantômas. Lady Beltham nu pierdea nici un cuvînt pe care-l pronunţa Chaleck.

— Şi Fantômas, întrebă ea. Fantômas ce va deveni!... el... şi tu?

— Ţi-am spus vreodată că Fantômas... sînt eu?

— Nu, dar...

Brusc, Chaleck termină convorbirea:

— Eu plec Lady Beltham... ne vom revedea în curînd... fii prudentă. Nimeni nu trebuie să afle ce am vorbit în seara asta... La revedere.

Lady Beltham doborîtă de emoţie mai rămase încă o oră în casă şi apoi plecă.

Ieşind cu greutate din tuburile caloriferului, Juve şi

Fandor, acoperiţi de praf şi pînze de păianjen, căzură în mijlocul pivniţei.

— Ei bine, Juve! Ce zici de asta?

— Ei bine, Fandor! Ce zici ce noroc am avut?

— Oh! Frumoasă noapte, Juve, n-aş fi dat locul meu pentru toate bogăţiile.

Deci Chaleck şi Loupart nu erau decît un singur om, Lady Beltham este complicea lui.

— Fandor!

— Juve!

— Sînt în mîna noastră... să acţionăm!

CAPITOLUL XXXII

CĂLĂUL MUT

Juve, fuma în linişte o ţigară în cabinetul său de lucru. Era ora nouă seara. Deodată poliţistul ascultă atent: la extremitatea apartamentului se auzi un zgomot uşor: acela al unei chei introdusă în broască. Uşa dinspre palier se deschise şi cineva intră. Juve ghicise toate aceste gesturi fără să le vadă. De îndată ce auzi uşa închizîndu-se, vocea sa calmă spuse tare:

— Pariez o sută de franci contra doi bănuţi, că este prietenul meu Fandor care vine să-mi facă o vizită.

Ca un obişnuit al casei care nu se grăbeşte, Fandor îşi puse pălăria şi bastonul pe fotoliu şi apropiindu-se de Juve îi întinse mîna:

— Cum te simţi în seara aceasta?

— Merge... de ce ai venit Fandor?

— Pentru că... astă seară este ultima seară fixată de Chaleck.

— Ai dreptate, am ajuns la data fixată de Chaleck-Fantômas, la noaptea fatală, pe urmă mîine dimineaţă, după spusele sinistrului nostru adversar, voi fi găsit mort în patul meu, sugrumat, zdrobit şi nu mai ştiu cum. Şi atunci, continuă Juve, vii tu blestemat jurnalist, să iei un ultim interviu celebrului poliţist pentru ziarul Capitala.

Şi pe urmă, mărturisesc că în momentul în care mi-am început ultima mea seară pe care o prevedeam solitară, aveam o tristeţe în fundul inimii: mă gîndeam că înainte de a muri, aş fi vrut să-mi iau un ultim rămas bun de la micul meu Fandor pe care îl mai scutur uneori şi a cărui

Dan

viaţă am riscat-o uneori, dar pe care îl iubesc, ca pe cel mai sigur prieten, cel mai subtil consilier, pe care îl iubesc ca pe un frate, ca pe un fiu!

Un uşor tremur în voce, trăda o reală emoţie.

Fandor se simţi profund mişcat şi cu un gest spontan, fugi la fotoliul în care Juve era lungit, şi fără să spună nimic îi luă mîinile şi le strînse.

— Juve, întrebă Fandor, de ce te temi exact?

— Nu mă tem de nimic, dar mă feresc, cu un tip ca Fantômas, nu mă ascund trebuie să procedezi foarte strîns. Cu toate acestea am asupra adversarului un avantaj: eu îl aştept şi el nu ştie asta.

— Bine, spuse Fandor: dar toate acestea nu spun ce ai de gînd să faci?

— Ce-am făcut este simplu: am postat doi agenţi în ghereta portăresei, mi-am încărcat revolverul şi am mîncat foarte bine: pentru că trebuie să mă întăresc atunci cînd mă pregătesc să fac o noapte albă.

— Ce voi face este şi mai simplu: către ora 11 şi jumătate, mă voi culca, ca de obicei, voi stinge lampa şi mă voi strădui să rămîn treaz. La cină am triplat doza de cafea, şi cînd te voi conduce voi bea a patra ceaşcă.

— Pardon, spuse Fandor, dar eu nu plec...

— Ah! aşa...

— Voi rămîne aici. Trebuie să te gîndeşti bine, Juve, că nu este momentul să te părăsesc şi nu înţeleg cum ai crezut un singur moment să-ţi petreci noaptea fără mine, noaptea asta fără mine!

Juve, foarte impresionat de frumoasele cuvînte ale lui Fandor nu ştia ce hotărîre să ia.

— Nu spun Fandor că prezenţa ta nu-mi este plăcută şi-ţi sînt recunoscător de dovada de simpatie ce mi-o arăţi... nu protesta Fandor, ştiam că pot conta pe tine, voi merge mai departe, mă aşteptam chiar: dar în fine, copilul meu, trebuie să prevezi totul, Fantômas poate să reuşească. Tu cunoşti dorinţa mea cea mai fierbinte, dacă dispar înainte de a-mi îndeplini misiunea, este ca tu să continui ce am început eu.

— Este o tîmpenie ce spui Juve! Ce înseamnă toate astea? Eşti ameninţat de Fantômas, şi eu vin să te ajut, ce este aşa de curios în toate astea?

— Este... că nu am pat să te culc!

— Ce vrei să spui, Juve?

— Eşti hotărît să rămîi, Fandor?

— Da.

— Şi dacă-ţi ordon să pleci?

— N-am să te ascult!

Juve se îndreptă cu paşi mari spre anticameră şi luînd lampa urcă cu Fandor în pod de unde aduse un coş mare.

— Te vei culca în coş şi vei dormi bine, cu condiţia să nu sforăi.

Juve se dezbrăcă, îşi puse cămaşa de noapte şi scoase dintr-un dulap trei centuri largi de cincizeci de centimentri care aveau pe faţă, ace solide de oţel. Îşi mai luă şi două jambiere la fel de împodobite.

— Ce înseamnă asta Juve, ţi-ai pierdut capul?

— Din contra ţin să mi-l păstrez! Aceste fortificaţii defensive au un dublu scop: să mă pun la adăpost de Fantômas sau mai bine zis de călăul său pe care îl va trimite să-mi ia viaţa şi mai ales să aflu starea civilă a călăului

— Gata, Fandor, este 11 şi douăzeci şi trebuie să mă culc, Fantômas cred că îmi cunoaşte toate obiceiurile şi nu vreau să pară ceva suspect. Culcă-te în coş şi trage-i capacul, n-o să-ţi fie cald, am lăsat fereastra crăpată...

— Drace! murmură Fandor, fereastra e cam periculoasă! Juve explică:

— Este un obicei de-al meu şi ca să nu-l stîrnesc pe Fantômas, nu-mi schimb nici un obicei.

Resemnat, jurnalistul se instală în coşul său, deşi nu înţelegea totul.

Juve se culcă şi el şi înainte să stingă lampa, îi recomandă lui Fandor:

— Atenţie, Fandor, să nu adormim toată noaptea şi să nu mai pronunţăm nici un cuvînt: orice s-ar întîmpla, mă asculţi, să nu te mişti. Dacă te voi striga să aprinzi lampa

imediat şi să vii la mine.

— Am înţeles, spuse prietenul poliţistului.

— Fandor!

Strigătul lui Juve rupsese liniştea nopţii, un strigăt puternic şi brutal.

Jurnalistul sări din coş, dar gestul fusese brusc, şi el lovi cu mîna măsuţa pe care se găsea lampa şi aceasta căzu pe jos.

— Aprinde lampa Fandor! urlă Juve din nou.

Zgomotul unei lupte, şocul surd al unei căderi pe podea, îl înnebuni pe jurnalist. În întuneric îl auzea pe Juve care gemea, se opintea, opunînd rezistenţă unui adversar.

— Repede, pentru Dumnezeu! imploră vocea disperată a poliţistului.

Fandor călcă pe cioburile lămpii şi clătinîndu-se, se lovi cu capul de dulap, se dădu înapoi scoţînd un ţipăt înfricoşător. Mîinile sale întinse atinseră un corp rece şi vîscos care îi alunecă printre mîini.

Fandor... ajutor... Fandor.

Jurnalistul se repezi în biroul poliţistului trecînd peste orice risc şi găsind o altă lampă se întoarse în cameră. Un spectacol oribil îi smulse un ţipăt: Juve, în genunchi pe podea, era plin de sînge:

— Juve, urlă Fandor.

— Totul este în regulă! strigă cu o voce triumfătoare, nu-ţi fie teamă Fandor: cineva a sîngerat, dar acela nu sînt eu. Poliţistul se repezi la fereastră şi scrută întunericul, ascultînd. Fandor se apropie de el:

— Ascultă, spuse Juve, auzi un fluierat slab care se pierde în noapte?

— Da, am mai auzit şi înainte să mă strigi.

— Şi eu, declară Juve... era călăul care venea, şi acum călăul care pleca.

Poliţistul închise fereastra şi se aşeză pe un scaun ca să-şi scoată apărătorile; cu multă atenţie, Juve le întindea pe masă cu vîrfurile în sus.

— Nu avem de ce să ne mai temem de acum încolo,

lovitura a fost dată, dar ea n-a reuşit...

— Juve, Juve, spune-mi clar ce s-a întîmplat!

— Îţi aminteşti, crima din piaţa Frochot şi cadavrul zdrobit al doamnei Valgrand, îţi aminteşti atacul asupra lui Dixon şi în fine, îţi aminteşti de Joséphine care dacă n-ar fi în stare gravă ar putea să-ţi confirme identitatea călăului de noapte. Colaboratorul misterios şi puternic al lui Fantômas nu este decît un şarpe. Un şarpe boa, dresat şi care la comanda stăpînului zdrobeşte ce vrea acesta şi la chemarea lui revine la el.

Am bănuit de mult existenţa şarpelui şi am fost sigur cînd am găsit în salonul din Neully un solz din pielea lui.

— Juve, strigă Fandor, dacă n-aş fi dărîmat lampa, am fi putut să prindem acest oribil animal.

— Mai bine că am scăpat, astfel Fantômas în timp ce îi va îngriji rănile se va întreba ce s-a întîmplat aici.

— Dar, întrerupse Fandor, nu mi-ai spus totuşi ce s-a întîmplat.

— Jurnalistule, eşti un incorijibil reporter, te gîndeşti la articolul pe care îl vei scrie... mai tîrziu... cînd îţi voi da permisiunea.

— Deci Fandor, cum am stins lampa, orele treceau greu şi trebuia să stau nemişcat în armura pe care o aveam pe mine, să nu-mi rup cearceafurile, ştii că sînt sărac. Deodată fereastra s-a deschis mai mult şi imediat am simţit fiara care a urcat în pat şi cu o viteză uimitoare, m-a prins în strînsoarea sa. Deodată am simţit că îmi curge pe piele un lichid rece, şarpele era rănit de apărătorile mele. Strînsoarea slăbi spre uşurarea mea şi sîsîind des se îndreptă spre fereastră şi dispăru! Fantômas era pe aproape.

Fandor tresări, îşi aminti de contactul ce-l avusese cu şarpele în întuneric.

Juve îşi freca mîinile cu satisfacţie şi rîdea.

— Să nu ne pierdem curajul, şansa ne surîde nouă, pe cînd lucrurile merg rău pentru Fantômas. Îl vom prinde curînd, Fandor, îţi spun eu!

CAPITOLUL XXXIII

SCANDAL LA MÎNĂSTIRE

Zgomote uşoare, tulburau liniştea mînăstirii. În liniştea absolută a nopţii se auzeau vagi şuşoteli, paşi furişaţi... luminile se aprinseră în timp ce rumoarea se generaliza şi deodată se auzi un zgomot mare. Călugăriţele speriate se adunaseră şi se strigau între ele:

— Soră Margareta! soră Saint-Vicent!... ce este? ce se întîmplă? şi se întoarseră spre capelă:

— Sînt hoţii! murmură sora economă înspăimîntată;

— Este revoluţie, spuse sora Saint-Vicent, am mai văzut eu şi în anul ...70

— ...Şi stareţa, ce spune de toate acestea, ce va spune? se apropiară de chilia maicii stareţe şi sora Margareta spuse:

— Maica noastră stareţă, se roagă! murmură ea.

În acel moment se auziră ţipete în pasajul care lega capela de mînăstire şi sora Saint Francois apăru disperată cu hainele în dezordine.

— Lăsaţi-mă! să fugim! L-am văzut pe dracu! este acolo în biserică!

Celelalte surori o liniştiră. Sora Saint Francois începu să spună ce a speriat-o: auzise zgomote dinspre capelă, în momentul cînd se pregătea să se culce şi fără să se teamă a mers să vadă, dacă nu fusese închis iar în capelă cîinele grădinarului, cum se mai întîmplase.

În momentul cînd pătrunse în altar, vitraliul care este în spatele lui, se prăbuşi în ţăndări şi prin el apăru o figură supranaturală care se repezi la ea: înarmat cu un

baston, lovea în dreapta şi în stînga, făcînd un zgomot înfricoşător.

Sora, în pofida spaimei, încercă să fugă, dar demonul îi bară drumul şi cu o voce cavernoasă îi spuse să meargă imediat să o cheme pe stareţă dacă nu vrea ca asupra mînăstirii să se abată nenorociri mai mari.

Sora Saint Clotilde sugeră:

— Cine îndrăzneşte să prevină pe maica stareţă? Nici nu termină de spus că în faţa lor apăru maica stareţă care deşi palidă, surîdea binecuvîntînd cu un gest larg pe călugăriţe.

Maica stareţă se adresă sorei Francois:

— Draga mea, soră Francois, revino-ţi, fii tare! Dumnezeu nu ne va abandona. Dacă cineva vrea să mă vadă nu înseamnă că ne vrea răul. Am să mă supun dorinţei necunoscutului...

Cîteva călugăriţe erau gata să o însoţească.

— Voi merge singură... singură cu Dumnezeu!

Lady Beltham făcuse un efort enorm ca să-şi ascundă faţă de călugăriţe emoţia ce o tulbura: încet ea coborî treptele care duceau la biserică şi se opri în prag speriată. În mijlocul bisericii se afla un om îmbrăcat în negru.

— Lady Beltham! strigă individul care se afla în faţa ei.

La auzul vocii, Lady Beltham crezu că recunoaşte vocea amantului ei. Clătinîndu-se, pe jumătate moartă de frică, ea făcu cîţiva paşi la picioarele omului care stătea nemişcat:

— Ce este!... ce vreţi? ce faceţi aici?... este de neînţeles.

— Nimic nu este de neînţeles pentru Fatômas! Fantômas îţi ordonă să pleci, Lady Beltham: în două ore un automobil închis te va aştepta în spatele grădinii, la poartă. Te vei urca în maşină şi fără să speri ceva... vei fi condusă la un port unde te vei îmbarca pe un vas pe care ţi-l va arăta şoferul: după traversare vei fi în Anglia: acolo vei primi noi ordine pentru a merge în Canada.

— De ce, strigă ea, mă obligaţi să-mi părăsesc dragele mele călugăriţe?

— N-ai fost gata să părăsești totul, ca să-ți refaci o nouă viață cu... cel pe care îl iubești? Amintește-ți de noaptea de marți de la casa din Neuilly!

— Ah! trebuia să mă fi luat atunci, imediat, să nu-mi fi lăsat timp de gîndire... să am noi remuşcări... acum nu mai vreau!

— Vei pleca!...

— Din acest înspăimîntător scandal?

— Acest scandal? și omul cu gluga neagră spuse cu un rîs sarcastic să te oblig să pleci... da, sau nu mă vei asculta?

— Mă voi supune... căci după toate... te iubesc!

Cele două persoane se întoarseră și ascultară atente: În afara bisericii se auzeau strigăte scurte, fluiere ale poliției.

Deodată banditul țipă:

— Poliția! poliția îl încolțește pe Fantomas! poliția lui Juve. Ah! dar de data asta Fantomas va învinge... Lady Beltham pe curînd!

Făcînd o bruscă retragere prin spatele unui stîlp, el dispăru.

Lady Beltham urcă disperată scările și ajunsă lîngă călugărițe, leșină.

Dar, se sunase la poarta mînăstirii. Poliția intră și agenții se împrăștiară prin mînăstire căutînd.

Lady Beltham își reveni și spuse cu o voce stinsă:

— Vă voi explica tot ce s-a întîmplat, dar mai tîrziu! și făcînd un mare efort, stareța adăugă:

— Un mare pericol amenință pe surorile noastre din bulevardul Jourdan, ele trebuie să fie prevenite cu orice preț, imediat... și trebuie ca eu să merg la ele.

Sora economă protestă, surprinsă. Maica stareță spuse scurt:

— Voi acționa cum am spus, și de altfel sînt așteptată ca să fiu condusă la Paris, nu vă fie teamă... nu voi păți nimic, știu bine ce fac.

Sub ochii consternați ai călugărițelor, maica stareță se îndepărtă încet, salutînd cu un gest de adio, pe cele rămase.

Pe urmă, cînd se află singură, ea fugi în fundul grădinii și ieși pe mica poartă din zidul din spatele capelei.

În timp ce aceste evenimente stranii se petreceau la mînăstire, o animație considerabilă și neobișnuită se petrecea în împrejurimile bulevardului la Chapelle, în redutabilul cartier în care apașii care formau banda Cifrelor, aveau întîlnirea lor.

Sigur că în mediul interlop care evoluase pînă atunci sub comanda lui Loupart, se citise ziarele și aflaseră de bănuielile poliției. Se auziseră ultimele aventuri atribuite lui Loupart. Toate acestea nu erau clare pentru oameni simpli și brutali ca Mimile, Barbu, Coquette și ceilalți.

În această seară la postul de poliție din strada Stephenson era o mare aglomerație: polițiști, inspectori, apași adevărați sau falși. Toți erau reuniți aici.

— Cine este acest domn? întrebă încet domnul Roquelet, arătînd spre un tînăr care așezat în colțul camerei lua notițe pe un carnețel.

— Acest domn, este... Fandor... Jerôme Fandor, prietenul meu.

În postul de poliție domnea o agitație mare ca în preajma unei bătălii, în cabinetul comisarului, Juve, conducea toate acțiunile, agenți care veneau și raportau.

Pe ușă intră un individ îmbrăcat în negustor:

— Ei bine, Leon? întrebă Juve cum îl zări.

— Domnule inspector, spuse acesta cu fața luminată de bucurie, l-am prins pe Tounelier.

În timp ce Leon povestea cu amănunte arestarea banditului, pe ușă intră brigadierul de la arondismentul al 19-lea.

— Domnule inspector, oamenii mei o aduc pe Coquette, o prostituată din cartier... are gîtul tăiat cu un cuțit.

— Criminalul, este prins? întrebă Juve.

— Nu încă, dar îi cunoaștem... sînt mai mulți: victima ne-a spus numele lor, au omorît-o pentru că o bănuiau ca fiind informatoarea poliției.

Juve se apropie de Fandor, şi-i spuse încet ca să nu fie auzit:

— Spune-mi Fandor, ca în ceea ce o priveşte pe Lady Beltham, ar fi bine să...

Juve fu întrerupt de zgomotul unei încăierări şi alergă la intrarea comisariatului.

Agenţii scărmănau un tînăr palid, cu ochi răi. Fandor îl recunoscu pe prizonier.

— Pe naiba! acest păcătos de elev care mi-a muşcat degetul în noaptea celebră a rapidului de Marsilia. Era Mimile căutat pentru neprezentare la serviciul militar.

Sala comisariatului se umplu din nou: o bătrînă adusă cu forţa gemea şi urma tare:

— Nenorociţilor! vacilor! este ruşinos să te porţi astfel cu o bătrînă.

— Domnule comisar, am surprins-o pe această femeie — maica Toulouche care ascundea în corsaj un pachet de bilete de bancă pe care i le pasase un individ.

— Ah! ia uită-te! biletele tăiate în două ale domnului Martialle.

— Hai, luaţi-o pe maica Toulouche! ordonă comisarul care frecîndu-şi mîinile se întoarse spre Juve.

— Frumoasă razie, domnule inspector, ce părere aveţi. Dar Juve, nu-l auzi, pentru că vorbea cu Fandor.

— M-am mulţumit numai să o urmăresc pe Lady Beltham în fiecare seară... agenţii păzesc mînăstirea... dar nu am intenţia să o arestez. Am şi aşa destule greutăţi cu mandatele de arestare, pe Loupart şi pe Chalech nu-i pot aresta pentru că ei... nu există, îţi dai seama de scandal dacă cer mandat şi pentru Lady Beltham care este... moartă.

În acest moment un agent, transpirat, intră şi se adresă lui Juve:

— Vin din Nogent! Ce balamuc!

— Ei bine? întrebă Juve

— Ei bine, domnule inspector, a fost văzut ieşind din mînăstire, un om mascat, îmbrăcat într-o manta largă... am fugit după el, a tras două cartuşe şi a omorît doi

agenţi... şi ne-am oprit... înţelegeţi emoţia... de altfel omul s-a suit într-o maşină şi a dispărut...

— La dracu! La dracu! A fost sigur...

— Pe cinstea mea! domnule inspector... ne-am gîndit şi noi... că poate a fost... Fantômas!

Juve fu chemat la telefon, el luă receptorul şi vorbi:

— Alo!... alo! tu eşti Michel?... da eu sînt! Ce este?... în maşină... a sosit în maşină... oh! ai arestat pe şofer... doar pe el?... blestem! cine naiba este omul ăsta să ne scape mereu!... ce? este în casă?... în casa lui Lady Beltham!... ai înconjurat casa?... cincisprezece agenţi?... fii atent... şi să nu faci nimic pînă sosesc eu. Juve lăsă receptorul şi spuse.

— Fantômas este în casa lui Lady Beltham... mă duc, hai Fandor.

Cînd ieşeau pe uşă se loviră de inspectorul Grolle.

— Ah! patron, strigă el, s-a făcut! la taica Koku, după luptă grea, l-am arestat pe Barbu...

— Puţin îmi pasă! înjură Juve şi cu un gest violent îl îmbrînci pe subalternul său. El sări într-un taxi pe care îl avea la dispoziţia sa şi în timp ce Fandor se aşeza lîngă el, poliţistul spuse adresa şoferului.

— Neuilly! Bulevardul Inkermann, în mare viteză.

În timp ce maşina se punea în mişcare, cuprins de remuşcări, îi strigă lui Grolle, rămas stupefiat pe trotuar!

— Îmi pasă, Grolle, ai făcut foarte bine. Felicitările mele... păzeşte-l bine pe Barbu.

CAPITOLUL XXXIV

RĂZBUNAREA LUI FANTÔMAS

— Uf! am ajuns!

Ajuns pe peronul casei, cu un gest rapid şi sigur, Fantômas deschise uşa de la intrare, intră în casă şi încuie de două ori uşa.

Sinistrul bandit, inspectă toată casa — era satisfăcut de ce găsise:

— Ah! nu m-au prins încă, bolborosi el, fără să-i pese de ecoul marilor pereţi care dădeau cuvintelor sale, o rezonanţă stranie.

— Da, se gîndea banditul, urmărirea lui Juve nu se opreşte în preajma mînăstirii: animalul supraveghează şi casa asta... eh! bine, să vină! eu...

Deodată monstrul ascultă: trei semnale de claxon se auziră în noapte.

Fantômas care le numărase îngrijorat îşi spuse:

— De trei ori! ăsta e semnalul, şoferul meu este arestat! Fantômas ridică din umeri şi urcă la etaj ca să privească pe fereastră în direcţia bulevardului Inkermann. Zgomot de paşi se auzea clar. Fantômas văzu pe fereastră la dreapta, neglijată de poliţie, maşina care îl adusese la Neuilly.

— Bravi poliţişti! spuse Fantômas, iată-i cum îmi lasă maşina la dispoziţie, pentru mai tîrziu!

Dar, gîndi el, coborînd la parter, să nu ne pierdem timpul, arestarea şoferului dovedeşte că urmărirea lui Juve există şi aş paria pe ceva, că acest excelent poliţist împreună cu veşnicul jurnalist nu va întîrzia să vină aici! Juve, n-ai să intri în casa asta ca un stăpîn, ci vei intra ca

un condamnat!

Din acel moment, Fantômas se ocupă de o treabă stranie care îi reţinu toată atenţia: pe podeaua cabinetului obscur din spatele oficiului şi unde se terminau instalaţiile electrice ale casei, banditul întinse cu precauţie un fel de fir pe care îl scosese din buzunar. La extremitatea firului Fantômas adaptă două fire electrice de pe care scosese izolantul, pe urmă verifică poziţia manetelor din tabloul de distribuire, ascunse un cartuş sub un capac de lemn, care părea plăcuţă uitată acolo din întîmplare.

El ieşi din cabinet, avînd grijă să încuie uşa de două ori.

— În curînd, gîndi el şi surîse sinistru, cînd poliţiştii vor fi în casă, vor lua parte la cel mai frumos foc de artificii din viaţa lor! Dinamita ştie să transforme o casă într-o grămadă de fiare.

Criminalul terminase toate pregătirile:

— Şi acum, îşi spuse, să mergem în grădină şi din pom vom vedea mai bine... va sosi în curînd momentul.

Fantômas tocmai vroia să părăsească casa, el era pe peron cînd se întoarse din drum înjurînd...

Ajungînd la începutul bulevardului Inkermann, Juve oprise taxiul: coborî cu Fandor — cei doi făcură cîţiva paşi apropiindu-se de casa lui Lady Beltham, cînd din umbră apăru agentul Michel:

— Dumneata eşti, şefule?

— Ei bine! răspunse Juve, pasărea este în cuib?

— Da, şefule...

— Şi colivia?

— Colivia este bine supravegheată, şefule, vă asigur, cincisprezece dintre cei mai buni oameni ai mei, păzesc casa bine, este imposibil ca individul să scape... numai...

— Numai ce?

— Să nu fie casa trucată ca aceea din piaţa Frochot.

— Este imposibil, am controlat-o cu multă atenţie, spuse Juve şi acum este vorba de o treabă de zece minute... înainte, copiii mei şi prudenţă... fără atac cu

revolver: trebuie să-l prindem pe omul nostru viu.

Iată ordinele: voi, brigadierii, veţi intra în casă cu inspectorul Michel, în spatele meu: ceilalţi veţi continua să păziţi împrejurimile.

Juve se întrerupse brusc: toţ vorbind, el nu pierdea din ochi peronul casei.

Şi poliţistul văzu uşa întredeschisă şi Fantômas apărînd, apoi acesta se ascunse din nou în interiorul casei.

— El e! În fine!... strigă Juve.

Poliţistul se repezi cu curaj fără să se mai ascundă spre casa tăcută şi întunecată. În faţa uşii, el se opri, gîndind planul de campanie.

— Calm, domnilor! sîntem acum siguri de victorie şi este inutil să o compromitem prin imprudenţă... voi veţi păzi fiecare cameră de la parter, pe cînd eu urc.

— Juve! întrerupse Fandor.

— Fandor!

— Te însoţesc... eu!

— Hai, vino, numai să ai grijă că Fantômas ne-a văzut şi ştie că l-am văzut şi noi — nu se va lăsa arestat aşa uşor.

— Vom vedea! spuse Fandor.

Amîndoi urcară cu atenţie scara la primul etaj.

— Fantômas, strigă Juve, oprindu-se pe palier, eşti prins, predă-te!

Dar vocea poliţistului nu deşteptă decît ecouri îndepărtate, casa era tăcută.

Juve temperă nerăbdarea lui Fandor.

— Atenţie, cum vom proceda: deasupra noastră este un pod, să-l vizităm, dacă este gol, îl vom închide, vom coborî apoi şi vom controla fiecare cameră, una cîte una, închizîndu-le de asemenea, şi astfel dacă Fantômas fuge în faţa noastră şi cum toate camerele comunică între ele, îl vom prinde la parter, chiar în vestibul şi acolo...

Fandor aprobă şi spuse:

— Să facem repede!

Fandor şi Juve ajunseră în pod, cu revolverul în mînă:

— La cel mai slab zgomot, recomandă Juve, aruncă-te la pămînt şi lasă-l pe Fantômas să tragă primul, lumina împuşcăturii ne va indica de unde s-a tras...

Cei doi vînători de oameni, măturară cu lanternele lor interiorul podului.

Fandor sugeră:

— Acoperişul...

— Nimic de cercetat în partea asta, îl cunosc prea bine pe Michel, ca să nu fie sigur că a postat cîţiva oameni pe acoperiş. Nu pe aici va fugi Fantômas...

Inspectară fiecare cameră de la etajul întîi şi nici urmă de Fantômas.

— Să mergem la parter, sugeră Juve, începînd să coboare scările, să nu uităm să controlăm în spatele oficiului.

Deodată, cînd ajunse la capătul scării, Juve tresări: din uşa salonului o umbră, neagră din cap pînă în picioare, ţîşni! ca un fulger, umbra traversă anticamera şi se precipită printr-o intrare joasă în pivniţă.

Două împuşcături se auziră!

În urma lui, Fantômas trase zăvorul şi se felicită de bariera care o punea între el şi urmăritori. Uşa care făcea legătura între parter şi subsol era o uşă masivă care nu putea fi spartă uşor.

Banditul coborî cu calm cele cîteva trepte care duceau în josul pivniţei.

Cu paşi de lup, Fantômas, traversă subsolul şi se apropie de răsuflătoarea pivniţei care comunica la exterior cu grădina.

— Pe aici, gîndi el, voi putea să fug, dacă... Fantômas nervos reveni în mijlocul pivniţei:

— Blestem! sînt trei agenţi în faţa acestei ieşiri: este inutil să încerc...

Banditul aprinse un chibrit şi dintr-o privire observă locul în care se afla şi pe care îl cunoştea mai bine ca oricine:

Evident, Fantômas, avusese o oarecare relaxare.

Auzea din cînd în cînd, lovituri surde aplicate pe uşa pivniţei, care rezista, dar cu toate acestea situaţia nu se putea prelungi.

Trebuia fie să iasă din acest fund de sac întunecos, fie să-l determine pe Juve să ridice supravegherea, chiar să plece.

Ah! dacă contactul electric în loc să fie departe lîngă arbore, ar fi fost instalat în pivniţă, Fantômas încrezător în steaua sa, n-ar fi ezitat să arunce în aer casa, păstrîndu-şi numai pentru el şansa foarte problematică de a nu fi atins de explozie.

— Din păcate... În faţa lui Fantômas se găsea caloriferul al cărui larg tub, care urca între plafoane şi podele se deschidea în interiorul pivniţei.

Fantômas se gîndea: la picioarele sale se afla cisterna care dădea umiditate casei, apele sale clipoceau, chibritul cu care banditul îşi luminase şi pe care îl aruncă, se stinse pe suprafaţa lichidă.

Deodată, Fantômas, strînse pumnii, sub loviturile poliţistului şi ale oamenilor săi, uşa pivniţei cedă; în mijlocul zgomotului de lemnărie spartă se auzi vocea lui Juve:

— Fantômas! predă-te!

Urmă o clipă de tăcere absolută! Astfel, adversarii înverşunaţi cu toate că nu se vedeau încă, erau în sfîrşit unul contra celuilalt, gata să se atingă.

Juve va face pasul decisiv înainte?

Va ataca Fantômas?

Fantômas, pipăind, căuta în întuneric, mîna transpirată întîlni o sticlă, pe care o sparse de zid...

Juve cu revolverul în mînă, urmat de Fandor cobora cu precauţie scara care ducea la pivniţă, cei doi erau curajoşi, dar nu puteau împiedica inimile să le bată tare.

Ultimul act al urmăririi se juca: se vor găsi faţă în faţă cu el şi în fine se va clarifica misterul care de atîta timp nu le lăsase nici un răgaz.

Juve ajunsese pe ultima treaptă, piciorul se aşeză pe

nisipul fin care constituia solul pivniţei. El apăsă pe butonul lanternei care lumină camera.

Camera era goală!

Juve nu putea să-şi creadă ochilor! poliţistul lăsă orice precauţie şi din nou controlă cu lanterna toată pivniţa. Nu era posibil! văzuse greşit? şi totuşi... nimic... nimic.

După un timp Juve se întoarse către Fandor: cei doi se priveau cu stupefacţie.

Pivniţa era goală: ei înaintau cu cîţiva paşi, tăcuţi, chinuindu-şi mintea pentru a înţelege, descoperiră un indiciu.

Deodată, Juve, fugi la răsuflătoare: Juve îi văzu pe cei trei poliţişti care aveau armele îndreptate către deschidere.

Cu Fandor, el înconjură marginea cisternei. Suprafaţa ei era neagră şi calmă, o sticlă spartă, plutea cu capul în jos şi sta imobilă.

Unde era Fantômas?

Fandor rupse liniştea:

— Ai auzit? cu o voce îngrijorată, cineva a respirat aici...

Da, fără îndoială s-a respirat, urechea nu greşise şi totuşi nu era nimeni în cameră.

— Sîntem nişte imbecili, este înăuntru! Ştim mai bine ca oricine cît este de uşor să intri în aceste enorme canalizări... dar ce faci?

Juve îl opri pe Fandor care se precipitase la gaura conductei, cu revolverul în faţă.

— Pe cinstea mea, vroiam să descarc, aici înăuntru.

— Ne trebuie Fantômas, viu; şi avem aici cu ce să-l facem să iasă.

Juve umplu cu paie deschiderea caloriferului şi le dădu foc.

— Şi acum, strigă Juve, alergînd pe scări spre parter şi acum să scoatem grila de la calorifer ca să-l ajutăm pe Fantômas să iasă. Brigadier... Michel... veniţi aici.

Abia plecaseră poliţiştii din pivniţă că apa se agită şi urcă la suprafaţă misterioasa sticlă, după care, apăru şi

capul lui Fantômas, acoperit tot cu gluga neagră care acum aderase la piele ca o mască.

Cu apa curgîndu-i de pe el, banditul ieşi din cisternă şi aruncă departe sticla spartă, care îl ajutase să respire în timp ce sta nemişcat în fundul apei.

— Ei! Fantômas nu este un imbecil! el îşi luă hainele în grabă cînd de deasupra se auziră strigăte, Fantômas se apropie de răsuflătoare şi nu mai văzu nici un poliţist.

Nu mai era nimeni, Fantômas îşi trecu capul şi pe urmă umerii — era liber.

— Gata, fiara e moartă!

Juve se apropie de gura caloriferului şi examină cu curiozitate fiinţa care zăcea fără viaţă pe podea; doi brigadieri tremurînd se aflau la intrarea încăperii, numai Fandor împărţise curiozitatea şi uimirea lui Juve:

— La naiba, strigă poliţistul, iată ceva anormal, nu vom ajunge niciodată la capătul surprizelor.

Fandor spuse:

— Ne aşteptam să-l vedem pe Fantômas şi în loc de asta ne sare în faţă un şarpe.

Prin gura caloriferului ieşea corpul monstruos şi interminabil care acum zăcea pe podea.

Cînd Juve şi Fandor reuşiseră să aprindă tubul de calorifer şi se urcaseră ca să prindă pe bandit care după ei se afla ascuns acolo.

Ei au aşteptat cîteva momente, cînd apăru capul enorm şi înfricoşător al monstrului, împotriva căruia Juve luptase.

Sigur, nu se ştia care este înfăţişarea lui Fantômas: sigur că agenţii pe care Juve îi adusese cu el în interiorul casei erau oameni hotărîţi, gata la orice, dar nu se gîndiseră niciodată că Fantômas ar putea să arate astfel! Şi îngroziţi, doborîţi de o frică irezistibilă, aceşti oameni atît de curajoşi în faţa pericolului cunoscut, s-au îndepărtat, înnebuniţi, fugiseră spre ieşirile casei, strigînd după ajutor cu o asemenea spaimă, încît colegii lor care păzeau exteriorul casei nerespectînd ordinele primite le-au

venit imediat în ajutor. O mare greşeală, imensă!

În acest timp, poliţistul, întîrzie privindu-şi victima, dar brusc, reveni la realitate:

— Căutaţi ciocane, sape, urlă el, spargeţi podeaua, Fantômas nu iese, el preferă să se sufoce în interior, el vrea să moară decît să se recunoască învins... să spargem conductele, trebuie să-l prindem, trebuie...

— Şefule! strigă de afară o voce speriată...

Juve se repezi la fereastră. Doi agenţi stăteau împietriţi pe peronul casei, postaţi la intrarea în vestibul. Zgomot de paşi grăbiţi, se depărtau.

CUPRINS

CAPITOLUL I
La întîlnirea prietenilor
5

CAPITOLUL II
O urmărire
19

CAPITOLUL III
În spatele perdelelor
30

CAPITOLUL IV
Cadavrul unei femei
44

CAPITOLUL V
Furia lui Loupart
56

CAPITOLUL VI
Spitalul Lariboisière
67

CAPITOLUL VII
Pocnet de pistol
80

CAPITOLUL VIII
În căutarea vinovatului
87

CAPITOLUL IX
În camera frigorifică
91

CAPITOLUL X
Semnătura însîngerată
95

CAPITOLUL XI
Dușul cu nisip
102

CAPITOLUL XII
Urmărind pe Joséphine
113

CAPITOLUL XIII
Furt în stil american
121

CAPITOLUL XIV
Fuga în noapte
129

CAPITOLUL XV
Catastrofa Simplonului Expres!
135

CAPITOLUL XVI
O dramă la antrepozitul din Bercy
139

CAPITOLUL XVII
Pe lespedea de la morgă
145

CAPITOLUL XVIII
Victima lui Fantômas
150

CAPITOLUL XIX
Englezoaica din Bulevardul Inkermann
156

CAPITOLUL XX
Joséphine arestată
161

CAPITOLUL XXI
La sărbătoarea din Montmartre
168

CAPITOLUL XXII
Dragostea boxerului
174

CAPITOLUL XXIII
Informatoarea
178

CAPITOLUL XXIV
Misterioasa întîlnire
182

CAPITOLUL XXV
Capcana
187

CAPITOLUL XXVI
La actorul Bonardin
192

CAPITOLUL XXVII
Maica superioară
198

CAPITOLUL XXVIII
Bătrînul paralitic
202

CAPITOLUL XXIX
Prin fereastră
207

CAPITOLUL XXX
Unchi şi nepot
211

CAPITOLUL XXXI
Amanţi şi complici
217

CAPITOLUL XXXII
Călăul mut
223

CAPITOLUL XXXIII
Scandal la mînăstire
228

CAPITOLUL XXXIV
Răzbunarea lui Fantômas
234

APARIŢII NOI ÎN CADRUL EDITURII „CONDOR HYBRIS“

NOPŢI LA BOMBAY — de Louis Bromfield

Cunoscutul autor al celebrului roman „Vin ploile“ ne prezintă aceeaşi lume a Indiei coloniale, acţiunea petrecîndu-se într-un Bombay sufocant, unde căldura şi umezeala îşi pun amprenta pe acţiunile şi caracterul personajelor.

Bogatul şi plăcutul Bill Wainright se reîntîlneşte după ani cu superba Carol fosta lui soţie de care se îndrăgosteşte ca la tinereţe.

Ce se va întîmpla mai departe aflaţi citind romanul care va apare în curînd.

TĂUNUL — de Ethel Voynich

Romanul scriitoarei engleze își are desfășurarea pe fundalul luptei pentru unificarea Italiei de la mijlocul secolului trecut.

Acțiunea alertă a romanului se desfășoară pe două continente, succesul la cititor extinzîndu-se și asupra spectatorilor prin ecranizarea sa.

Cartea se adresează tuturor categoriilor de cititori stimulînd imaginația, dragostea pentru dreptate și iubirea pentru pămîntul strămoșesc.

CĂRŢI ÎN CURS DE APARIŢIE ÎN CADRUL EDITURII „ALCRIS"

MISTERELE PARISULUI — de Eugene Sue roman în două volume

Apărut sub formă de foileton timp de un an şi jumătate 1841—1842 în Journal des Debats, romanul a ţinut cu răsuflarea tăiată o lume întreagă.

Romanul este populat cu un număr impresionant de figuri diabolice şi tenebroase, de adevărate naturi infernale în ordinea umană, ale căror acţiuni funeste vor fi contracarate de evoluţia justiţiară a lui Rudolf.

ÎNVIEREA — de Lev Tolstoi

Operă majoră a marelui scriitor rus romanul „Învierea" își întemeiază conflictele pe caracterul excepțional al obișnuitului, investigînd dialectica sufletului uman în conștiința și preconștiința lui.

Scriitorul face o amplă și adîncă analiză a unei bune părți din societatea rusă, surprinde contradicțiile ei arătînd adevărata față a celor vinovați de mizeria maselor, de ignoranța lor, a unei lumi care deformează, demoralizează.

Romanul poate fi socotit drept culmea realismului tolstoian și aduce alături de contele Nehliudov pe Katia Maslova. Dragostea contelui pentru Katia îl face pe acesta să rupă total cu clasa sa și să meargă pe drumul repudierii întregii lumi din care vine. Condamnată, deportată, cunoscînd mizeria și gustul amar al temniței și exilului, Maslova cunoaște o transformare interioară care-i va aduce bucuria finală.